Β/4 Δρ. 178

Μ. Βλ.

150

ΑΛΕΞΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

30

Δωρεά της λευκής
σου θήρινη χειρ
Χαριλάου "Βενιαμίν ο Λέσβιος"

ΝΕΟΣΗΜΟ ΠΛΟΙΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 19

Β/4 νδ
Λ. Βιβ.
150

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΔΕΣΜΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Η "ΖΩΗ,,
1930

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἶνε γνωστόν, ὅτι σπουδαῖον εἶδος διδασκαλίας εἶνε τὸ στηριζόμενον εἰς μικρὰς διηγήσεις καὶ γεγονότα ἱστορικά, τὰ ὀνομαζόμενα καὶ Ἀνέκδοτα. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ἰδιαιτέρως τὰ ἀνέκδοτα, εἶνε τὸ ὅτι πολλάκις παρουσιάζουν ἀληθείας καὶ διδάγματα ὑψηλὰ ὄχι συστηματικῶς ἐκτιθέμενα εἰς κεφάλαια βιβλίου διδακτικοῦ, ἀλλὰ ἀναπηδῶντα αὐτομάτως καὶ φυσικῶς ἀπὸ γεγονότα καὶ περιστάσεις πραγματικάς, ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὸ παράδειγμα διαφόρων προσώπων, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἀνθρωπίνην πεῖραν. Αἱ ἀλήθειαι δὲ καὶ τὰ διδάγματα αὐτὰ παρουσιάζονται μὲ ὄψιν τερπνὴν καὶ ἑλκυστικήν, ὥστε νὰ κινοῦν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ παράγουν ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις, νὰ προκαλοῦν αἰσθήματα, ν' ἀναγινώσκωνται δὲ εὐχαρίστως ἀπὸ πᾶσαν τάξιν ἀνθρώπων, χωρὶς ποτε νὰ κουράζουν.

Τοιαῦτα διδακτικὰ Ἀνέκδοτα, ἐγκατεσπαρμένα εἰς τοὺς τόμους τοῦ Περιοδικοῦ «Ζωή», τῶν παλαιοτέρων ἰδίως ἐτῶν, ἐκρίναμεν ὠφέλιμον νὰ ἐκδώσωμεν διὰ τοῦ παρόντος τεύχους. Ἡ ἀνάγνωσίς του ἐλπίζομεν νὰ εὕρῃ συμφώνους τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι καὶ τὰ Ἀνέκδοτα εἶνε πηγὴ πλουσία διδασκαλίας θετικῆς καὶ σοβαρᾶς ὅσον πολλὰ ἄλλα διδακτικὰ βιβλία.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Η «ΖΩΗ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Καθημερινὴ εὐεργεσία.

Εὐσεβὴς ψυχὴ ἔκοψεν ἐξ ἑνὸς περιοδικοῦ τὸ ἀκόλουθον τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκε πάντοτε. «Ὅταν ἐγείρεσαι τὴν πρωΐαν, νὰ λαμβάνῃς τὴν ἀπόφασιν νὰ καταστήσῃς *εὐτυχῆ τὴν ἡμέραν* εἰς ἕνα τοὐλάχιστον Χριστιανόν. Εἶνε εὔκολον τὸ πρᾶγμα: ἕνα ἔνδυμα εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην αὐτοῦ· ἕνα λόγον παρηγορητικὸν εἰς τὸν τεθλιμμένον· μίαν φράσιν καθησυχαστικὴν εἰς τὸν τεταραγμένον, δύνασαι νὰ τὰ προσφέρῃς εἰς τὸ διάστημα τῶν εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν. Μὴ βλέπῃς τοὺς μικροὺς ἀριθμούς, ἀλλὰ παρατήρει τὸ ἄθροισμα, τὸ ὁποῖον παράγουν οἱ μικροὶ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι. Ἐὰν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καθιστᾷς ἓν καὶ μόνον πρόσωπον εὐτυχές, εἶνε τριακόσια ἑξήκοντα πέντε πρόσωπα εἰς τὸ ἔτος.

Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ζῇς μόνον τεσσαράκοντα ἔτη, ἀφ' ὅτου ἀρχίσῃς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, θὰ ἔχῃς κάμει δέκα τέσσαρας χιλιάδας καὶ ἑξακόσια εἰς ἓν διάστημα.

Λέγεται περὶ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Τίτου, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου του ἀνέκρινεν ἑαυτὸν ἑκάστην ἑσπέραν, διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔπραξε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἡμέραν. Καὶ ὁσάκις εὕρισκεν ὅτι διῆλθεν ἡ ἡμέρα του χωρὶς νὰ πράξῃ κανὲν καλόν, ἔγραφεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του «Diem perdidi—Ἔχασα τὴν ἡμέραν».

Δύο ἀδελφοί.

Ὁ Εὐκλείδης, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, προσέβαλέ ποτε τὸν ἀδελφόν του, ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος ἐν ἀγανακτήσει τῷ εἶπε:

—Νὰ ἀποθάνω, ἐὰν δὲν σὲ ἐκδικηθῶ μίαν φοράν.

Καὶ ὁ Εὐκλείδης τοῦ ἀπεκρίθη.

—Καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνω, ἐὰν δὲν σὲ καταπραΰνω διὰ τῆς μακροθυμίας μου, καὶ δὲν σὲ κάμω νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, ὅπως πάντοτε.

Εὐγενὴς καὶ ὠφέλιμος ἐπίπληξις.

Ἄγγλος ἱεροκῆρυξ προσεκλήθη ἑσπέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς φίλου του διὰ νὰ πάρουν τὸ τέϊον (τσάϊ). Ἀφοῦ τὸ ἐπῆραν, ἡ οἰκοδέσποινα ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἱεροκήρυκα νὰ παίξουν χαρτιά. Ἐκεῖνος δὲν ἔφερεν ἀντίρρησιν. Ἀλλ' ὅταν ἐν τούτοις τὰ χαρτιὰ ἦλθαν καὶ ἦσαν ἕτοιμοι διὰ ν' ἀρχίσουν, ὁ σεβάσμιος ἱεροκῆρυξ εἶπεν:

— Ἂς προσευχηθῶμεν καὶ ἂς ζητήσωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

— Νὰ ζητήσωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα μὲ πολλὴν ἔκπληξιν. Οὐδέποτε ἤκουσα νὰ κάμνουν τοιοῦτόν τι πρὶν ἀπὸ τὰ χαρτιά.

Καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ τότε ἀπεκρίθη.

— Πρέπει νὰ ἀπασχολούμεθα εἰς πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ;

Ἡ εὐγενὴς αὕτη ἐπίπληξις ἔθεσε τέλος εἰς τὸ παιγνίδιον τῶν χαρτιῶν.

Ἡ ἀγάπη.

Πτωχὴ χήρα συνεισέφερεν εἰς τὴν ἐν Ρωσσίᾳ Ἑταιρείαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἓν ρούβλιον. Ἐρωτηθεῖσα δὲ μήπως τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦτο πολὺ δι' ἓν πρόσωπον ὡς αὐτή, ἀπεκρίθη προθύμως καὶ εἶπεν:

— Ἡ ἀγάπη δὲν φοβεῖται νὰ συνεισφέρῃ καὶ τὰ γενναιότερα ποσὰ διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον.

Ἡ ψυχραιμία ἐν τῇ συζητήσει.

Εἷς τεχνίτης, ὁ ὁποῖος συνείθιζε νὰ παρακολουθῇ τὰς δημοσίας συζητήσεις τῶν καθηγητῶν μιᾶς Ἀκαδημίας, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, ἠρωτήθη, ἐὰν ἐγνώριζε τὰ Λατινικά.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἀλλὰ γνωρίζω, ποῖος ἔχει τὸ ἄδικον ἐν τῇ συζητήσει.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ φίλος του.

— Διότι παρατηρῶ, ποῖος ὀργίζεται καὶ ἐξάπτεται περισσότερον.

Ρίπτε τὸν σπόρον καὶ θὰ καρποφορήσῃ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ρωσσικοῦ πολέμου ἀρκετὰ συντάγματα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ εἶχον στρατοπεδεύσει εἰς τὴν Τουλῶνα ἀναμένοντα διαταγάς, ἵνα ἐπιβιβασθῶσι διὰ τὴν Κριμαίαν. Εὐσεβής τις ἄνθρωπος, νομίζων ὅτι μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τινὰς ἐπιδεκτικοὺς διὰ νὰ τοὺς ὠφελήσῃ, ἐπεσκέφθη τὸ στρατόπεδον, ἀφοῦ πρῶτον ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἀρκετὰ ἀντίτυπα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Τὰ διένειμεν εἰς τοὺς στρατιώτας, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν δωρεάν. Τοῦ εἶχε μείνει ἓν ἀκόμη ἀντίτυπον, τὸ ὁποῖον προσέφερεν εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο πλησίον αὐτοῦ. Ἐκεῖνος τὸ ἔλαβε, τὸ ἤνοιξε, καί, στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του, τοῦ εἶπε σκωπτικῶς.

— Ὦ! αὐτὸ θὰ καθαρίσῃ ὡραῖα τὴν πίπαν μου.

Μετὰ ἓν καὶ ἥμισυ περίπου ἔτος ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις διένειμε τὰ Εὐαγγέλια, περιώδευεν εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Γαλλίας

καὶ εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταλύσῃ τὴν νύκτα εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐβάδιζεν. Ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι μελαγχολία ἐβασίλευεν εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον. Ἠρώτησε διὰ τοῦτο τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ αὐτὴ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἑβδομάδα εἶχε κηδεύσει τὸν υἱόν της. Καὶ τοῦ προσέθηκεν, ὅτι ὁ θάνατός του ἦτο θάνατος ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ. «Καὶ ὅλη ἡ αἰτία τοῦ καλοῦ θανάτου του, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, ὑπῆρξεν ἓν μικρὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχάρισαν πρό τινος χρόνου».

Ὁ περιοδεύων κύριος ἐζήτησε περισσοτέρας πληροφορίας διὰ τὸ βιβλίον. «Θὰ τὸ ἴδετε», εἶπεν ἡ μήτηρ, «ἐπάνω εἶνε». Καὶ τὸ παρουσίασεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν ξένον. Καὶ ἐκεῖνος, μόλις τὸ ἤνοιξεν, εὗρεν ὅτι ἦτο Εὐαγγέλιον εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν, ὅμοιον ἀκριβῶς πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχε δώσει εἰς τὸν στρατιώτην εἰς τὴν Τουλῶνα. Ἔλειπαν μόνον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν 5—6 φύλλα, μαρτυροῦντα ὅτι ὁ στρατιώτης εἶχεν ἀρχίσει νὰ πραγματοποιῇ τὴν ἀπειλήν του, ὅπως τὸ μεταχειρισθῇ εἰς τὸ καθάρισμα τῆς πίπας του.

Καὶ τοῦτο δὲν ἦτο τὸ ὅλον. Εἷς ἓν ἄγραφον

φύλλον, εὑρισκόμενον εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις: «Μοὶ ἐδόθη εἰς τὴν Τουλῶνα, ἡμέραν Πέμπτην. Κατ' ἀρχὰς τὸ περιεφρόνησα, ἔπειτα τὸ ἀνέγνωσα, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἐμακάρισα, διότι ἔσωσε τὴν ψυχήν μου».

Κεκρυμμένη εὐλογία.

Νέος τις, ἐπὶ πολὺν χρόνον κατάκοιτος ἐκ δεινῆς ἀσθενείας, ἡ ὁποία τὸν ὤθει πρὸς τὸν θάνατον, ἠκούσθη νὰ λέγῃ πρὸς ἕνα ἐκ τῶν φίλων του:

— Πόσον πολύτιμος θησαυρὸς ὑπῆρξεν αὕτη ἡ θλῖψις δι' ἐμέ! Μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν παραφροσύνην καὶ τὴν ματαιότητα τῆς νεότητος· μὲ ἔκαμε νὰ προσκολληθῶ πρὸς τὸν Θεὸν ὡς τὴν μόνην κληρονομίαν μου, καὶ ν' ἀποβλέψω πρὸς τὴν αἰωνίαν δόξαν ὡς τὴν μόνην μου ἐλπίδα. Καὶ νομίζω ὅτι μὲ ὡδήγησε πολὺ πλησίον πρὸς τὸν οἶκον τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρός μου.

Μὴ τρέχωμεν εἰς τὰς κρίσεις μας.

Εἰς τὴν Μασσαλίαν τῆς Γαλλίας ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ἄνθρωπός τις, ὀνομαζόμενος Φραγκῖσκος. Ἔκαμε μεγάλην περιουσίαν μὲ μεγάλην ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὰς καὶ αὐστηρὰς στερήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπέβαλλεν ἑαυτόν. Οἱ γείτονές του τὸν εἶχον ὡς φιλάργυρον, καὶ ἔλεγον ὅτι ἔκρυπτε τὰ χρήματά του εἰς τὴν γῆν. Ὁ ὄχλος τὸν κατεδίωκεν ὅπου καὶ ἂν ἐνεφανίζετο, καὶ τὸν ὑπεδέχετο μὲ κατάρας καὶ μὲ ἀναθέματα. Καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη τὸν ἐλιθοβόλουν. Ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν, εἰς τὴν διαθήκην του δὲ εὑρέθησαν οἱ ἑξῆς λόγοι:

— Ἐπειδὴ παρετήρησα ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὅτι οἱ πτωχοὶ τῆς Μασσαλίας δὲν ὑδρεύονται ἐπαρκῶς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ διὰ μεγάλης δαπάνης, διὰ τοῦτο εἰργάσθην ἐπιμελῶς καθ' ὅλον τὸν βίον μου, διὰ νὰ τοῖς προμηθεύσω ταύτην τὴν εὐλογίαν. Καὶ διατάσσω, ὥστε ὅλη μου ἡ περιουσία νὰ διατεθῇ διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ὑδραγωγείου πρὸς χρῆσιν τῶν πτωχῶν.

Ὡραιότης καὶ ἀσχημία.

Εἷς κύριος εἶχε δύο τέκνα: μίαν θυγατέρα, ἄσχημον ὁπωσδήποτε, καὶ ἕνα υἱόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔλαμπεν ἡ ὡραιότης. Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἔπαιζον ἀμφότερα, συνέβη νὰ ἴδουν τὰ πρόσωπά των εἰς ἕνα καθρέπτην. Τὸ παιδίον κατηυχαριστήθη ἀπὸ τὴν ὡραιότητά του καὶ ὡμίλησε περὶ αὐτῆς πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ λυπῆται, βλέπουσα πόσον ὑπελείπετο εἰς ὡραιότητα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της. Τὸ ἀνέφερε δὲ πρὸς τὸν πατέρα της μὲ κάποιον παράπονον.

Καὶ ὁ πατέρας τότε ἔλαβε καὶ τὰ δύο τέκνα του ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἀκόλουθον συμβουλήν:

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐβλέπατε εἰς τὸν καθρέπτην καθ' ἡμέραν. Σύ, υἱέ μου, διὰ νὰ ἐνθυμῆσαι ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀμαυρώνῃς τὸ κάλλος σου διὰ τῆς δυσμορφίας τῶν πράξεών σου· καὶ σύ, κόρη μου, διὰ νὰ προσπαθῇς νὰ κρύπτῃς τὴν ἔλλειψιν τοῦ προσώπου σου διὰ τῆς ἐξόχου λάμψεως τῶν ἀρετῶν σου καὶ τῆς σεμνῆς συμπεριφορᾶς σου.

Πτωχοὶ καὶ πλούσιοι.

Διάσημος ἑρμηνευτὴς τῶν Γραφῶν ἀποθανὼν κατέλιπε διαθήκην, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχε προσθέσει καὶ τὰς ἀκολούθους λέξεις:

«Διέθεσα ὅλην τὴν περιουσίαν μου εἰς τὴν οἰκογένειάν μου. Ἓν ἀκόμη ἐπιθυμῶ νὰ τοῖς κληροδοτήσω, καὶ τοῦτο εἶνε ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία. Ἐὰν εἶχαν αὐτό, θὰ ἦσαν πλούσιοι, ἔστω καὶ ἂν δὲν τοῖς ἄφινα οὔτε μίαν δραχμήν. Ἀλλ' ἐὰν δὲν τὸ εἶχαν, θὰ ἦσαν πτωχοί, ἔστω καὶ ἂν τοῖς ἄφινα ὅλον τὸν κόσμον».

Τὸ κέρδος τοῦ ψεύδους.

Ὅταν ὁ Ἀριστοτέλης ἠρωτήθη τί κερδίζει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ψευδολογίας,

— Τὸ νὰ μὴ γίνεται πιστευτός, ἀπεκρίθη, καὶ ὅταν ἀκόμη λέγῃ ἀλήθειαν.

Ἡ τέχνη τοῦ κηρύγματος.

Ὀνομαστὸς Ἀμερικανὸς ἱεροκῆρυξ ἐκήρυττε μίαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ χωρίου τοῦ Λουκᾶ 10, 42 «*Ἑνὸς δὲ ἐστὶ χρεία*». Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κηρύγματος, ὅτε ὁ κόσμος ἀπεσύρετο ἐκ τῆς ἐκκλησίας, μία κυρία, μὲ τόνον προδίδοντα πολλὴν τὴν ἔκπληξιν, εἶπεν·

— Αὐτὸς εἶνε, περὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου γίνεται τόσος θόρυβος αὐτὰς τὰς ἡμέρας; Αὐτὸν τὸν ἐννοοῦν καὶ οἱ ἀμαθέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τότε εἷς κύριος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε στραφῆ ἡ κυρία ἐκείνη, τῇ ἀπεκρίθη.

— Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς, κυρία μου, δεικνύει αὐτὸς τὴν ἱκανότητά του, ὅτι δηλ., ἐνῷ καὶ οἱ ἀμαθέστεροι τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐννοοῦν, κατορθώνει, ὥστε καὶ οἱ λογιώτεροι νὰ ὠφελῶνται καὶ νὰ μὴ τὸν περιφρονοῦν.

Ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος ἑνὸς ὑπουργοῦ.

Τὰ προσκόμματα καὶ αἱ ἀσχολίαι τοῦ βίου δὲν πρέπει νὰ παρακωλύωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καθηκόντων μας. Ποῖος ὑπῆρξε περισσότερον ἀπησχολημένος ἀπὸ τὸν Μ. Χιοῦμμαν, ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ Φιλίππου; Ἐν τούτοις, καίτοι δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὰς πολλὰς τοῦ Κράτους ὑποθέσεις, δὲν ἔπαυσέ ποτε ἀπὸ τοῦ νὰ προσεύχεται καθ' ἑκάστην. Ἐπήγαινε πάντοτε κατὰ Κυριακὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον, τὸν ἤκουσαν νὰ λέγῃ, ὅτι ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν, πρωτίστως κατέφευγεν εἰς τὴν προσευχήν, ζητῶν δι' αὐτῆς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου. Ἑκάστην πρωΐαν ἐγειρόμενος ἐκ τῆς κλίνης, καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη ἦτο ὑπουργός, ἀφιέρωνεν ἡμίσειαν ὥραν εἰς ἀνάγνωσιν θρησκευτικοῦ βιβλίου καὶ δὲν ἐπέτρεπε κατ' οὐδένα λόγον νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ ἢ νὰ τὸν διακόψῃ τις κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς μελέτης του.

«Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ».

Δοῦλος Ἀφρικανός, ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν, καὶ ἀπέβη πολυτιμότατος εἰς τὸν κύριόν του διὰ τὴν ἄμεμπτον ἔπειτα διαγωγήν του. Καὶ ὁ κύριος ἐκτιμῶν τὸν χαρακτῆρα τοῦ δούλου ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπίβλεψιν σπουδαιοτάτου μέρους τῆς περιουσίας του. Ἐπειδὴ δ' ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἀκόμη εἴκοσι δούλους διὰ τὰς ἐργασίας του, ἀνέθεσεν εἰς τὸν πιστὸν δοῦλόν του νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογήν, ἀλλὰ τῷ εἶπε νὰ εἶνε δυνατοί, κατάλληλοι πρὸς ἐργασίαν.

Ἐκεῖνος ἔκαμε τὴν ἐκλογήν. Πρὶν δὲ ἀκόμη προφθάσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν 20, ἐξέλεξε καὶ ἕνα γέροντα, ὑπέργηρον δοῦλον, τὸν ὁποῖον συνέστησεν εἰς τὸν κύριόν του. Ὁ κύριος παρεξενεύθη καὶ δὲν ηὐχαριστήθη καὶ τόσον διὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτήν. Ἐν τούτοις ὑπεχώρησεν. Ὡδηγήθησαν κατόπιν καὶ οἱ εἴκοσιν εἰς τὰ κτήματα τοῦ πλουσίου κυρίου καὶ ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Ἀλλὰ διὰ κανένα ἄλλον δὲν ἐδείκνυε τόσον ἐνδιαφέρον ὁ Ἀφρικανὸς δοῦλος, ὅσον διὰ τὸν

ὑπέργηρον ἐκεῖνον ἐργάτην. Τὸν προσέλαβεν ἔπειτα εἰς τὸ δωμάτιόν του, τοῦ παρεχώρησε τὴν κλίνην του, τοῦ ἔδιδε θέσιν εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ τοῦ ἔδιδε νὰ πίῃ καὶ ἀπὸ τὸ ποτήριόν του. Ὅταν ἔκαμνε ψῦχος, τοῦ ἤναπτε τὴν φωτιά, καὶ ὅταν ἔκαμνε ζέστη, τοῦ εὕρισκε τὴν παχυτέραν σκιάν.

Ὁ κύριος, ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὴν τόσην μέριμναν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυεν ὁ Ἀφρικανὸς δοῦλος, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ἐρωτήσῃ:

— Διὰ νὰ λαμβάνῃς τόσην πρόνοιαν δι' αὐτὸν τὸν γέροντα, θὰ ὑπάρχῃ βεβαίως κάποιος σπουδαῖος λόγος. Πατέρας σου εἶνε;

— Ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ δοῦλος. Δὲν εἶνε πατέρας μου.

— Τότε θὰ εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός σου.

— Οὔτε, κύριε. Δὲν εἶναι ἀδελφός μου.

— Τότε πλέον θὰ εἶνε θεῖός σου, ἢ τοὐλάχιστον κανεὶς ἄλλος συγγενής σου.

— Ὄχι, κύριε, δὲν εἶνε οὔτε συγγενής μου, ἀλλ' οὔτε καὶ φίλος μου.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ κύριος, διατί τόσον ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν;

— Εἶνε ἐχθρός μου, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ δοῦλος.

Μὲ ἐπώλησεν ἄλλοτε ὡς δοῦλον καὶ μὲ κακομετεχειρίσθη. Ἀλλὰ ὁ Θεός, εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύω, μοὶ λέγει, «*ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν. Ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο γὰρ ποιῶν, ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ*».

Ἡ τελευταία παρηγορία.

— Ἐκοπίασα πολύ, ἔλεγε περιφανὴς Ἄγγλος φιλόσοφος, διὰ νὰ μάθω πᾶν ὅ,τι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖται ὡς ἔχον ἀξίαν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἐρεύνας μου καὶ τὰς μελέτας, τίποτε ἄλλο δὲν μένει μετ' ἐμοῦ, διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου μου, παρὰ μόνον αὕτη ἡ περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ».—Εἰς τοῦτο εἶμαι προσκεκολλημένος, καὶ ἐν αὐτῷ εὑρίσκω ἀνάπαυσιν.

Ἡ τιμιότης τοῦ Ἰνδοῦ.

Ἰνδός τις, ζῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἐπεσκέφθη ἡμέραν τινὰ τοὺς Χριστιανοὺς γείτονάς του, καὶ τοὺς ἐζήτησεν ὀλίγον καπνόν. Ἐκεῖνοι τῷ ἔδωκαν μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας.

Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἰνδὸς ἐπέστρεψε, καὶ εἶπεν ὅτι εἶχεν εὕρει μέσα εἰς τὸν καπνὸν καὶ τὸ τέταρτον ἑνὸς δολλαρίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ κρατήσῃ. Ἐκεῖνοι τῷ εἶπον, ὅτι ἀφοῦ εὑρέθη εἰς τὸν καπνόν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωκαν, ἠδύνατο νὰ τὸ κρατήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἰνδὸς μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν εἶπεν:

Αἰσθάνομαι ἐδῶ (καὶ ἐδείκνυε τὴν καρδίαν του) ἕνα καλὸν ἄνθρωπον καὶ ἕνα κακόν. Καὶ ὁ μὲν καλὸς μοὶ λέγει ὅτι τὸ δολλάριον δὲν εἶνε ἰδικόν μου, καὶ ὅτι ὀφείλω νὰ τὸ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κάτοχον. Ὁ δὲ κακὸς ἄνθρωπος μοὶ λέγει, «διατί; σοῦ τὸ ἔδωκαν, καὶ τώρα πλέον εἶνε ἰδικόν σου». Ὁ καλὸς μοὶ λέγει, «δὲν εἶνε δίκαιον, ὁ καπνός, μάλιστα, εἶνε ἰδικός σου, ἀλλὰ τὸ χρῆμα ὄχι». Ὁ κακὸς μοὶ ἀποκρίνεται: «δὲν πειράζει, κράτησέ το, καὶ ἀγόρασε τίποτε νὰ πίῃς». Ἀλλὰ ὁ

καλὸς ἄνθρωπος πάλιν μοῦ ἐπαναλαμβάνει: «Ὄχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς». Δὲν ἐγνώριζον τί νὰ πράξω, κύριοί μου, καὶ ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλ' ὁ καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ κακὸς ἐξηκολούθουν νὰ συνομιλοῦν ἐντός μου καὶ μὲ ἀνησύχουν. Καὶ τώρα, ὅτε σᾶς ἐπιστρέφω τὸ χρῆμα, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου εἰρηνικόν.

Ὁ Γουλιέλμος Ροῦφος καὶ οἱ Μοναχοί.

Δύο μοναχοὶ ἦλθον ἡμέραν τινὰ πρὸς τὸν Γουλιέλμον Ροῦφον, βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ ἀγοράσουν τὴν θέσιν ἑνὸς ἡγουμένου μοναστηρίου. Ἐνῷ ἠγωνίζοντο τίς νὰ προσφέρῃ περισσότερα χρήματα διὰ τὴν θέσιν, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τρίτον τινὰ μοναχόν, ἱστάμενον ἐκεῖ πλησίον.

— Σύ, τί προσφέρεις διὰ τὴν θέσιν αὐτήν;

— Οὔτε μίαν πέννναν (δεκάραν), Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός.

— Διατί;

— Διότι τοῦτο εἶνε ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μου.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς, σὺ ἐκ τῶν τριῶν εἶσαι ὁ μᾶλλον ἄξιος νὰ καταλάβῃς τὴν θέσιν.

Καὶ τὴν ἔδωκεν ἀμέσως εἰς αὐτόν.

Τί κατορθώνει ἡ ἀνοχή.

Ὁ Φραγκῖσκος Ξαβιὲ εἶνε ὁ ἔνδοξος ἱεραπόστολος τῆς Ἰαπωνίας. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιοδείας του ἔδωκε δεῖγμα τῆς μεγάλης του ἀρετῆς. Κηρύττων ποτὲ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις τῆς Ἰαπωνίας, ἐνεπαίχθη ἀπὸ μερικοὺς Ἰάπωνας. Εἷς μάλιστα ἐξ αὐτῶν, αὐθαδέστερος τῶν ἄλλων, τὸν ἐπλησίασε, καθ' ὃν χρόνον ἐδίδασκε, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τι ἰδιαιτέρως. Ὁ Ξαβιὲ προσέκλινε τότε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀκούσῃ. Καὶ ὁ αὐθάδης Ἰάπων δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν ἐμπτύσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τόσου ἀκροατηρίου.

Ὁ Ἱεραπόστολος, χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ λέξιν, οὐδὲ νὰ δείξῃ τι σημεῖον ὀργῆς ἢ ἐξάψεως, ἔλαβε τὸ μανδύλιόν του, ἐσπόγγισε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν του, ὡς νὰ μὴ εἶχε τίποτε συμβῆ. Διὰ τῆς τοιαύτης ἡρωϊκῆς πράξεως προσείλκυσε μᾶλλον τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀκροατηρίου. Καὶ ὁ ἄρχων τῆς πόλεως, ὅστις συνέβη νὰ εἶνε παρών, εἶπε πρὸς τὸν Φραγκῖσκον ὅτι εἷς νόμος, ὅστις διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους τοιαύτην ἀρετήν, καὶ τοῖς ἐμπνέει τοιοῦτον ἀτάραχον θάρρος, καὶ τοὺς ἀναδεικνύει νικητὰς τῶν ἰδίων παθῶν, χωρὶς ἄλλο εἶνε νόμος Θεοῦ.

Ἡ ταπείνωσις.

Ἠρώτησάν ποτε τὸν ἱερὸν Αὐγουστῖνον:
— Τί εἶνε τὸ πρῶτον ἐν τῇ Θρησκείᾳ;
— Ἡ ταπείνωσις, ἀπεκρίθη.
— Καὶ τὸ δεύτερον;
— Ἡ ταπείνωσις, ἐπανέλαβε.
— Καὶ τὸ τρίτον;
— Ἡ ταπείνωσις.

Καὶ πρσσέθηκε κατόπιν. — Μικρὸν ἀφοῦ μετενόησεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐκήρυξεν ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ὀνομάζηται Ἀπόστολος (Α΄ Κορινθ. 15, 9). Ἐνῷ ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ ηὔξανεν ἐν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, ἔλεγεν ὅτι ἦτο ὁ ἐλαχιστότερος πάντων τῶν ἁγίων (Ἐφεσ. 3, 8). Ὅτε δὲ πλέον, κατόπιν τόσων ἀγώνων ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἤγγισε πρὸς τὸ μαρτύριον τῆς πίστεως, τότε ὡμολόγησεν ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος τῶν ἁμαρτωλῶν (Α΄ Τιμοθ. 1, 15).

Ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος συνείθιζε πάντοτε νὰ λέγῃ: Ἡ ἱκανότης τῆς ἀξίας μου εἶνε νὰ γνωρίσω ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἀνίκανος.

Ὡραία συνταγή.

Διάσημος ἰατρός, ὀνομαστὸς διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, ἔλαβεν ἡμέραν τινὰ ἐπιστολὴν παρὰ πτωχῆς τινος γυναικός. Ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνή, ἀκούσασα περὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἰατροῦ, τὸν παρεκάλει ἐν τῇ ἐπιστολῇ νὰ τῇ στείλῃ φάρμακόν τι διὰ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὴν ὄρεξίν του καὶ εἶχε περιέλθει εἰς μελαγχολικὴν κατάστασιν.

Ὁ ἰατρὸς ἔστειλε καὶ ἐκάλεσεν ἀμέσως τὴν γυναῖκα. Μετὰ μακρὰν δὲ συνομιλίαν εὗρεν ὅτι ὁ ἄρρωστος ἔπασχε μᾶλλον ἀπὸ ἀνέχειαν. Εἶπε τότε πρὸς τὴν γυναῖκα νὰ ἀναχωρήσῃ, τὴν διεβεβαίωσε δὲ ὅτι μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἤκουε τὴν συμβουλήν, ὁπότε καὶ θὰ ἔστελλεν ὀλίγα καταπότια ἀποτελεσματικὰ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ συζύγου της.

Καὶ ἀμέσως ὁ ἰατρὸς ἔθεσε διακοσίας δραχμὰς ἐντὸς ἑνὸς κυτίου ἀπὸ καταπότια, καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν ἄρρωστον μὲ τὴν ἑξῆς συνταγήν: «Τὸ περιεχό-

μενον τοῦ κυτίου θὰ τὸ μεταχειρισθῇς διὰ τὰς παρούσας ἀνάγκας. Ἔχε ὑπομονήν. Ἔσο καλόκαρδος».

Ἡ συνταγὴ ὑπῆρξεν ἀποτελεσματικωτάτη. Καὶ ὁ ἄρρωστος εὗρεν ὅτι τὸ περιεχόμενον φάρμακον ἦτο ἀνώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς συσκευὰς τῶν φαρμακοποιῶν.

Ἡ ἐκ τῆς διαβολῆς ὠφέλεια.

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν συνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι ἔδιδε μεγάλην προσοχὴν εἰς ὅ,τι ἔλεγον περὶ αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες.

Διότι διὰ τοῦ ὑβριστικοῦ καὶ συκοφαντικοῦ τρόπου, μετὰ τοῦ ὁποίου ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ, τῷ παρεῖχον τὰ μέσα νὰ ἀποδειχθῇ καλλίτερος ἄνθρωπος, καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις. Καθόσον προσέθετε, καταβάλλω πᾶσαν ἡμέραν πᾶσαν προσπάθειαν καὶ προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους μου καὶ εἰς τὰ ἔργα μου, διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξω ψεύστας.

Τὰ καθήκοντά μας.

Ἱεροκῆρυξ Πουριτανός, ὁ Κάρτερ, ἦλθέ ποτε πρὸς ἕνα φίλον του Χριστιανόν, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸν περιμένῃ. Ὁ φίλος του ἠσχολεῖτο μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον εἶχεν. Ἦτο βυρσοδέψης (ταμπάκης). Ὁ ἱεροκῆρυξ, μόλις τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἤγγισεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον, καὶ ἐκεῖνος, στραφεὶς μὲ πολλὴν ἔκπληξιν, εἶπε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του.

— Ἐντρέπομαι, διότι μὲ εὑρίσκετε οὕτω πως ἀπησχολημένον.

Καὶ ὁ Κάρτερ ἀπεκρίθη·

— Εἴθε καὶ ὁ Χριστός, ὅταν ἔλθῃ, νὰ εὕρῃ καὶ ἐμὲ οὕτω πως ἀπησχολημένον.

— Τί! εἶπεν ὁ ἄλλος, νὰ κάμνετε ὅ,τι κάμνω καὶ ἐγώ!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Κάρτερ, νὰ ἐκτελῶ πιστῶς τὰ καθήκοντα τῆς κλήσεώς μου, ὅπως ἐκτελεῖς καὶ σὺ τὸ ἰδικόν σου.

Τὸ μυστικὸν τῆς εἰρήνης.

Καθολικὸς ἐπίσκοπος ἐπάλαιε καθ' ἡμέραν πρὸς πολλὰς δυσκολίας καὶ προσκόμματα μεγάλα, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀγανακτῇ ἢ νὰ προδίδῃ τὴν ἐλαχίστην ἀνυπομονησίαν. Εἷς ἐκ τῶν φίλων του, ὅστις ἐθαύμαζε τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετάς, τὸν ἠρώτησε καὶ τὸν παρεκάλεσεν, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ τῷ εἴπῃ τὸ μυστικόν, διὰ τοῦ ὁποίου κατώρθωνε νὰ παραμένῃ πάντοτε εἰρηνικός.

— Δύναμαι εὐκολώτατα νὰ σοὶ γνωστοποιήσω τὸ μυστικόν. Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἡ ὀρθὴ χρῆσις τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ὁ φίλος του τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος. Εἰς οἱανδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν εἶμαι, πρῶτον πάντων ὑψώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι αἱ σπουδαιότεραι τῶν ἐνταῦθα ὑποθέσεών μου πρέπει νὰ ἀποβλέπουν ἐκεῖ. Στρέφω ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν γῆν καὶ μνημονεύω πόσον ὀλίγον χῶρον θὰ καταλάβω ἐν αὐτῇ, ὅταν ἀποθάνω. Διευθύνω ἔπει-

τα τοὺς ὀφθαλμούς μου κύκλῳ εἰς τὸν κόσμον, καὶ παρατηρῶ πόσα πλήθη λαοῦ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις εἶνε πολὺ δυστυχέστερα ἀπὸ ἐμέ. Τοιουτοτρόπως διδάσκομαι ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς εὐτυχία, ποῦ πρέπει νὰ διευθύνωνται ὅλοι μας οἱ πόθοι, καὶ πόσον ὀλίγους λόγους ἔχω διὰ νὰ ἀγανακτῶ ἢ νὰ γογγύζω.

Αἱ συκοφαντίαι.

Ἔξοχος ἠθικολόγος συνείθιζε πάντοτε νὰ λέγῃ περὶ τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν διαβολῶν. «Εἶνε σπινθῆρες, τοὺς ὁποίους ἂν δὲν φυσήσῃς, θὰ σβύσουν ἀφ' ἑαυτῶν. Ἡ ἀσφαλεστέρα μέθοδος ἐναντίον τῶν τοιούτων σκανδάλων εἶνε τὸ νὰ εὐεργετῇς διαρκῶς καὶ νὰ παρακαλῇς συνεχῶς τὸν Θεὸν νὰ ἰατρεύσῃ τὰς νοσούσας διανοίας ἐκείνων, οἵτινες σὲ ὑβρίζουν καὶ σὲ διαβάλλουν».

Ὁ θάνατος μᾶς ἐξισώνει.

Ὁ Διογένης δὲν εἶχεν ἄδικον, ὅταν πρὸς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ὅστις τὸν ἠρώτησε τί ἐζή-

τει νὰ εὕρῃ ἐντὸς τοῦ πίθου, εἰς τὸν ὁποῖον κατῴκει, ἀπήντησε:

— Ζητῶ νὰ εὕρω τὰ ὀστᾶ τοῦ πατρός σου καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ δούλου μου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὰ εὕρω, διότι δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν.

Ἡ συγχώρησις τῶν ὕβρεων.

Λέγεται ὅτι ὁ πολὺς Βίσμαρκ παρεκλήθη ποτὲ ὑπό τινος πρίγκηπος νὰ γράψῃ τι εἰς τὸ λεύκωμά του. Ὁ Βίσμαρκ ἐδέχθη. Ἡ σελίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἔγραφε, περιεῖχε τὰ αὐτόγραφα τῶν περιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν Γυϊζότου καὶ Θιέρσου. Ὁ πρῶτος ἐκ τούτων εἶχε γράψει: «ἔμαθον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ μου βίου δύο συνετοὺς κανόνας. Ὁ πρῶτος εἶνε νὰ συγχωρῶ πολύ· ὁ δεύτερος εἶνε, οὐδέποτε νὰ λησμονῶ». Κάτωθεν τούτου ὁ Θιέρσος εἶχε γράψει: «Καὶ τὸ νὰ λησμονῇ κανεὶς ὀλίγον, δὲν θὰ παρέβλαπτε διόλου τὴν εἰλικρίνειαν τῆς συγχωρήσεως». Καὶ ὁ Βίσμαρκ προσέθηκε. «Καθόσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, ἔμαθον νὰ λησμονῶ πολύ, καὶ νὰ ζητῶ νὰ συγχωροῦμαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους περισσότερον».

Πρῶτον πάντων τὸν Χριστόν.

Ὅτε νέος τις μετὰ ζήλου πολλοῦ ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασιν νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἤκουσε παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἑξῆς συμβουλήν.

— Ἰάκωβε, ὀφείλεις πρῶτον νὰ κανονίσῃς τὰ τοῦ βίου σου καὶ νὰ κυττάξῃς διὰ μίαν καλὴν θέσιν, καὶ ἔπειτα σκέπτεσαι διὰ τὴν θρησκείαν.

— Ἀλλά, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ υἱός, ὁ Χριστὸς μὲ συμβουλεύει πολὺ διαφορετικά. Μοὶ λέγει: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Κατάλληλος νουθεσία.

Παρεκάλεσάν ποτε ἐνάρετον καθηγητὴν τῆς Θεολογίας νὰ δώσῃ μίαν συμβουλὴν πρὸς νεαροὺς φοιτητὰς Θεολόγους, οἵτινες προωρίζοντο ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου Καὶ ἐκεῖνος τοῖς εἶπε:

— Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔθετεν εἰς τὰς χεῖράς σας ἕνα ἀδάμαντα, καὶ σᾶς ἔλεγε νὰ γράψητε ἐπ' αὐτοῦ μίαν γνώμην, ἡ ὁποία θ' ἀνεγινώσκετο τὴν

ἐσχάτην ἡμέραν, ὡς δεῖγμα τῶν σκέψεών σας καὶ τῶν συναισθημάτων σας, ὁποίαν φροντίδα, καὶ ὁποίαν μέριμναν θὰ ἐδεικνύετε διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς γνώμης; Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἔχει θέσει ἐνώπιόν σας ἀθανάτους διανοίας, ἀφθάρτους εἰς μεγαλείτερον βαθμὸν ἀπὸ τὸν ἀδάμαντα, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ γράφητε, καθ' ἡμέραν καὶ καθ' ὥραν, διὰ τῶν σκέψεών σας, διὰ τῶν ἐπιθυμιῶν σας, διὰ τοῦ παραδείγματός σας, κάτι τι, τὸ ὁποῖον θὰ διαμείνῃ αἰωνίως, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ κριθῇ κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν ὁ θάνατός σας ἢ ἡ ζωή σας. Προσέχετε λοιπόν.

Οἱ διαβολεῖς.

— Ἀληθῶς οἱ διαβολεῖς ὁμοιάζουν πρὸς τὰς μυίας ἐκείνας, αἵτινες παραβλέπουν ὅλον τὸ ἄλλο ὑγιὲς σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔρχονται νὰ ἐπικαθήσουν εἰς τὴν πληγήν.

— Τὰ ἐναρετώτερα πρόσωπα, λέγει ὁ Βάκων, προσβάλλονται συνήθως ἀπὸ τοὺς διαβολεῖς ἀκριβῶς, ὅπως καὶ οἱ ὡριμώτεροι καρποὶ προσβάλλονται ἀπὸ τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα τοὺς τρώγουν.

Ζωὴ καὶ θάνατος.

Ἐνάρετος ἱερεὺς ἀνεκοίνωσεν ἡμέραν τινὰ εἰς μίαν συναναστροφὴν τὸν θάνατον μιᾶς κυρίας. Νεαρὰ δέ τις γυνή, ἥτις ἦτο ἀκριβῶς ἀπέναντί του, ἠρώτησεν ἀμέσως καὶ μετὰ συγκινήσεως:

— Ὦ! Αἰδεσιμώτατε, πῶς ἀπέθανεν;

Ὁ κληρικὸς ἀπεκρίθη:

— Ὑπάρχει ἄλλο ζήτημα σπουδαιότερον, κυρία μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε πρωτίστως νὰ ἐρωτήσῃς.

— Τί ἄλλο ζήτημα δύναται νὰ εἶνε σπουδαιότερον ἀπὸ τὸ ζήτημα: πῶς ἀπέθανε;

— Πῶς ἔζησεν. Ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ εὐσεβοῦς κληρικοῦ.

Μεγαλοψυχία.

Ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Γαλλίας. Ὅτε ἀκόμη ἦτο Δοὺξ τῆς Ὀρλεάνης, ὑβρίσθη καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του. Ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, παρεκινήθη ἀπὸ

τοὺς φίλους του νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ὑβριστάς του. Ἀλλὰ ὁ Λουδοβῖκος ἀπήντησεν:

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς ὕβρεις, αἵτινες ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν Δούκα τῆς Ὀρλεάνης.

Καὶ ἡ εὐγενὴς αὕτη καὶ μεγαλόψυχος συμπεριφορὰ τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ του περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἐκδικητικὴν δρᾶσιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Αἱ διαβολαί.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Μέγας Πέτρος, ὅταν κανεὶς ὡμίλει κακῶς ἐνώπιόν του περὶ ἄλλου προσώπου, τὸν διέκοπτε καὶ τῷ ἔλεγε:

— Καλῶς, ἀλλ' εἰπέ μοι τώρα, δὲν ἔχει καὶ τὴν καλήν του ὄψιν; Εἰπέ μοι καὶ τί καλὸν εὑρίσκεις εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὰ ἐλαττώματα τοῦ ὁποίου μὲ τόσην προσοχὴν ἀπηρίθμησας; Εὔκολον εἶνε νὰ πιτυλίζῃ τις τὸν πηλόν, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν νὰ βοηθῶ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὸ ἔνδυμά του καθαρόν.

Ἐξ ὅλων ὠφελεῖται ὁ ἄνθρωπος.

Διάσημός τις ἱεροκῆρυξ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιοδείας του χάριν τοῦ θείου κηρύγματος περιέπεσεν εἰς χεῖρας τεσσάρων ἀνθρώπων, οἵτινες τῷ ἀφήρεσαν δέκα ἢ ἕνδεκα φράγκα, ἅτινα ἔφερε μαζύ του. Ἐκεῖνος ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ ἀφίσῃ τὴν ψυχήν του νὰ καταληφθῇ ἀπὸ λύπην ἀνωφελῆ, ἔλαβε τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς:

1. Πόσον πρέπει νὰ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος μὲ διεφύλαξε μέχρι τῆς στιγμῆς, ὥστε εἰς τόσας ἄλλας περιοδείας νὰ μὴ πάθω ὅ,τι ἔπαθον σήμερον.

2. Πόσον ὀλέθριον πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν χρημάτων, ἀφοῦ τέσσαρες ἄνθρωποι διεκινδύνευσαν τὴν ζωήν των καὶ τὰς ψυχάς των δι' ὀλίγα κέρματα.

3. Παρατήρησε τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

4. Ἰδὲ πόσον μάταιον πρᾶγμα εἶνε τὸ χρῆμα, καὶ πόσον δύναται νὰ εὑρεθῇ ἠπατημένος, ὅστις στηρίζει τὰς ἐλπίδας του εἰς αὐτό.

Ἡ συκοφαντία δὲν ἀνακαλεῖται.

Πτωχὴ γυναῖκα παρουσιάσθη μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς ἐνορίας της καὶ κατήγγειλε τὸν ἑαυτόν της, διότι ἐσυκοφάντει τοὺς γείτονάς της.

— Καὶ περιπίπτεις συχνὰ εἰς τὸ ἁμάρτημα αὐτό; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἐφημέριος.

— Μάλιστα, πάτερ μου, πολὺ συχνά.

— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἱερεύς, τὸ ἁμάρτημά σου εἶνε μεγάλο, ἀλλὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀκόμη μεγαλείτερον. Ἐν τούτοις κάμε ὅ,τι θὰ σοῦ εἴπω. Πήγαινε νὰ ἀγοράσῃς μίαν ὄρνιθα, καί, καθ' ὃν χρόνον θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, νὰ ἀποσπᾷς τὰ πτερά της καὶ νὰ τὰ ρίπτῃς εἰς τὸν δρόμον. Ἅμα ἐκτελέσῃς τὸ ἔργον αὐτό, ἔλα πάλιν πρὸς ἐμέ.

Πράγματι ἐκείνη ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγοράν, ἔκαμεν ὅπως εἶχε διαταχθῇ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἱερέα.

— Ἄ! εἶπεν ἐκεῖνος, ἠκολούθησες πολὺ πιστὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς συμβουλῆς μου. Στρέψε πάλιν ὀπίσω καὶ πήγαινε νὰ μαζεύσῃς τώρα

ένα—ἕνα τὰ πτερά, τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισες εἰς τὸν δρόμον.

— Ἀλλά, πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ πτωχὴ ἐκείνη, τὰ ἔρριψα ὅπως—ὅπως, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ ἄνεμος τώρα τὰ ἔχει διασκορπίσει. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ εὕρω καὶ νὰ τὰ μαζεύσω;

— Ὡραῖα, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ἰδικάς σου συκοφαντίας. Ὅπως τὰ πτερά, οὕτω καὶ αἱ συκοφαντίαι σου διασκορπίζονται κατόπιν καὶ δὲν ἀνακαλοῦνται. Ἀνακάλεσέ τας, ἐὰν εἰμπορῇς. Πήγαινε λοιπὸν καὶ μὴ ἁμαρτάνῃς πλέον.

Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

— Καὶ τί μέγα πρᾶγμα—εἶπεν εἷς ἐθνικὸς τύραννος πρὸς ἕνα Χριστιανόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑποβάλει εἰς μαρτύρια φρικτά—καὶ τί μέγα πρᾶγμα ἔκαμε διὰ σᾶς ὁ Χριστός;

— Τοῦτο καὶ μόνον, ἀπεκρίθη ὁ Χριστιανός, ὅτι μᾶς ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ συγχωρῶμεν καὶ ἀγαπῶμεν σᾶς, οἱ ὁποῖοι μᾶς βασανίζετε τόσον σκληρῶς.

Κήρυγμα καὶ προσευχή.

— Τὸ τέλος τοῦ κηρύγματος εἶνε ἡ προσευχή, ἔλεγε διάσημος ἱεροκῆρυξ. Ἐννοῶν διὰ τούτου ὅτι ὀφείλει ὁ ἱεροκῆρυξ ἐν τέλει νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν, ὅπως ὁ λόγος Του ριζώσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν.

Ἱεροκῆρυξ καὶ ὁ Ρ., παρετήρησε μίαν ἡμέραν πτωχὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, ὅστις εἰργάζετο μὲ τὴν σφύραν καὶ ἔσπα τοὺς λίθους διὰ νὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι. Ἀλλ' ἦτο γονατιστός, διὰ νὰ δύναται νὰ ἐκτελῇ ἀποτελεσματικώτερον τὴν ἐργασίαν του.

— Ὦ! Ἰωάννη, εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ, πόσον ἤθελον καὶ ἐγὼ νὰ ἠδυνάμην νὰ θραύω τὰς λιθίνας καρδίας τῶν ἀκροατῶν μου μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, μεθ' ὅσης καὶ σὺ θραύεις τοὺς λίθους αὐτούς!

— Ἴσως, διδάσκαλε, ἀπήντησεν ὁ ἐργάτης, ἴσως δὲν θὰ ἐργάζεσθε μὲ τὰ γόνατα.

Τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων.

—Συνείθιζον κατὰ τὴν νεότητά μου, λέγει διάσημος συγγραφεύς, νὰ ἐγείρωμαι ἐκ τοῦ ὕπνου, νὰ ἀγρυπνῶ, νὰ προσεύχωμαι καὶ νὰ ἀναγινώσκω τὸ Εὐαγγέλιον. Μίαν νύκτα, ἐνῷ ἤμην οὕτω ἀπησχολημένος, ὁ πατήρ μου, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος ἐμπράκτου ἀρετῆς, ἐξύπνησεν. «Ἰδού», εἶπον πρὸς αὐτόν, «τὰ ἄλλα σου τέκνα χάνονται εἰς ἀνωφελεῖς ἀναπαύσεις, ἐνῷ ἐγὼ μόνος ἐξύπνησα νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν». «Τέκνον μου, ἀπήντησεν αὐτός, εἶνε καλλίτερον νὰ κοιμᾶσαι, παρὰ νὰ ἐξυπνᾷς διὰ νὰ παρατηρῇς τὰ σφάλματα τῶν ἀδελφῶν σου».

—Μία Κινεζικὴ παροιμία λέγει: «Νὰ σκέπτεσαι διὰ τὰ σφάλματά σου κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς νυκτός (ὅταν δηλ. εἶσαι ἔξυπνος), διὰ δὲ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς νυκτός» (ὅταν δηλ. θὰ κοιμᾶσαι).

Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Ἀδριανοῦ.

Λέγουν συνήθως ὅτι «ἡ ἐκδίκησις εἶνε γλυκεῖα», ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἀληθεύῃ μόνον εἰς τὰ ἀσθενῆ ἐκεῖνα πνεύματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνίκανα νὰ φέρουν μίαν ὕβριν. Ἡ μεγάλη ψυχὴ εἶνε ἀνωτέρα τῶν ὕβρεων καὶ τὰς συγχωρεῖ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς συναντήσας ἄνθρωπον, ὅστις τὸν εἶχεν ὑβρίσει, πρὶν ἀκόμη ἀναλάβῃ τὴν ἀρχήν, τῷ εἶπε:

—Πλησίασε. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς· Εἶμαι αὐτοκράτωρ.

Ὁ Ναπολέων καὶ τὸ παιδίον.

Ὅτε ὁ Ναπολέων ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀνάκτορόν του εὐθὺς μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Βατερλώ, ἐξηκολούθησε νὰ μένῃ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἄφωνος, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδὲν ἀναψυκτικόν.

Εἷς ὅμως ἐκ τῶν αὐλικῶν θαλαμηπόλων του ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ τῷ προσφέρῃ ὀλίγον καφὲν διὰ τῶν χειρῶν ἑνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον ὁ Ναπολέων ἠγάπα πολύ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἵστατο ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένους διὰ τῶν χειρῶν του. Ἐστάθη δὲ καὶ τὸ παιδίον μὲ ὑπομονὴν ἀπέναντί του, καὶ παρετήρει εἰς αὐτὸν μὲ παιδικὴν περιέργειαν τὴν στάσιν, ἥτις παρουσίαζε τόσην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰδικήν του ἁπλῆν καὶ εἰρηνικὴν ὄψιν.

Καὶ ἐπὶ τέλους παρουσίασε τὸν δίσκον, καὶ μὲ τὴν οἰκειότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει τὰς πολλὰς διακρίσεις, εἶπε:

— Φάγετε, Μεγαλειότατε, θὰ σᾶς ὠφελήσῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τότε ἀνακύψας παρετήρησε τὸν μικρὸν καὶ εἶπε.

—Δὲν κατάγεσαι ἀπὸ τὴν Γκονέσσαν; (μικρὸν χωρίον πλησίον τῶν Παρισίων).

—Ὄχι, Μεγαλειότατε, κατάγομαι ἀπὸ τὸ Πιερφίτ.

—Ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου οἱ γονεῖς σου ἔχουν μίαν καλύβην καὶ ὀλίγα στρέμματα γῆς;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ εὐτυχία.

Ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις διετέλει ἀκόμη αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας.

Ὁ ἀληθὴς εὐεργέτης.

Ἐπεσκέφθη ποτὲ μία κυρία τὸν μέγαν φιλάνθρωπον τοῦ Bristol, Ριχάρδον Ραϋνόλδον καὶ τοῦ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην δι' ἓν ὀρφανόν.

Ἐκεῖνος ἔδωκε προθύμως. Καὶ ἡ κυρία ἀναχωροῦσα, εἶπεν.

—Ὅταν θὰ μεγαλώσῃ, θὰ τὸ διδάξω νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν εὐεργέτην του.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος. Ἀπατᾶσθε, κυρία μου. Δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστῶμεν τὰ σύννεφα διὰ τὴν βροχήν. Διδάξατε τὸ ὀρφανὸ νὰ βλέπῃ ὑψηλότερα, καὶ νὰ εὐχαριστῇ Ἐκεῖνον, ὅστις δίδει καὶ τὰ σύννεφα καὶ τὴν βροχήν.

Τὸ κήρυγμα.

— Ζηλωτὴς ἱεροκῆρυξ ἐκήρυττεν ἡμέραν τινὰ ἐναντίον τῆς βεβηλώσεως τῆς Κυριακῆς ἡμέρας, τὴν ὁποίαν οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐνορίας του ἐβεβήλουν, μάλιστα δὲ οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως. Μετὰ τὸ κήρυγμα τὸν πλησιάζει ὁ δοῦλος ἑνὸς ἐκ τῶν εὐγενῶν τῆς πόλεως, καὶ τῷ λέγει:

— Κύριε, προσεβάλετε τὸν κύριόν μου σήμερον. Τὸ γνωρίζετε;

Καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ τοῦ ἀπαντᾷ.

— Δὲν θὰ εἶχον προσβάλει τὸν κύριόν σου, ἐὰν ἐκεῖνος δὲν εἶχε συνείδησιν ὅτι προσέβαλε πρῶτος τὸν Κύριόν μας. Καὶ ἐὰν ἐκεῖνος, ὁ κύριός σου, θέλῃ νὰ προσβάλλῃ τὸν Κύριόν μας, ἄφισέ τον νὰ προσβάλλεται ἀπὸ τὸ κήρυγμά μου.

Ἡ ἐκ τῶν ἐπικρίσεων ὠφέλεια.

— Ἐὰν ὁμιλῇ κανεὶς περὶ σοῦ κακῶς, λέγει ὁ Ἐπίκτητος, παρατήρησον νὰ ἴδῃς ἂν ἔχῃ τὴν ἀλήθειαν μὲ τὸ μέρος του. Καὶ ἐὰν τὴν ἔχῃ, τότε διόρθωσον σεαυτόν, καὶ αἱ παρατηρήσεις του τότε, ἀντὶ νὰ σὲ βλάψουν, θὰ σὲ ὠφελήσουν.

— Ὅταν πρὸς τὸν Ἀναξίμανδρον εἶπον, ὅτι, ὅταν ψάλλῃ, τότε τὰ παιδία γελοῦν μαζί του, ἀπεκρίθη· «Ἄ! τότε λοιπὸν πρέπει νὰ μάθω νὰ ψάλλω καλλίτερα».

— Ὁ Πλάτων, ὅταν τῷ ἀνήγγειλαν, ὅτι εἶχε πολλοὺς ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκακολόγουν, εἶπε: «Δὲν πειράζει, θὰ προσπαθήσω νὰ ζήσω

οὕτως, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ πιστεύσῃ εἰς τὰς κακολογίας των». Ὅτε δὲ πάλιν ἤκουσεν ὅτι εἷς ἐκ τῶν φίλων του εἶχεν ὁμιλήσει κακῶς περὶ αὐτοῦ, ἀπεκρίθη· «Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸ ἔκαμνεν, ἐὰν δὲν εἶχέ τινα λόγον».

Ἡ Ὕπαρξις τοῦ Θεοῦ.

Ὁ διάσημος ἀστρονόμος Ἀθανάσιος Kircher γνωρισθεὶς καὶ σχετισθεὶς μετά τινος προσώπου, τὸ ὁποῖον ἠρνεῖτο τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος, ἠκολούθησε τὴν ἑξῆς μέθοδον, διὰ νὰ πείσῃ τὸ πρόσωπον περὶ τῆς πλάνης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του, ἐπρομηθεύθη μίαν ὡραιοτάτην σφαῖραν, ἥτις παρίστα τὸν κόσμον τῶν οὐρανίων σωμάτων. Τὴν ἐτοποθέτησε δὲ εἰς ἓν μέρος τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου.

Καὶ ὄντως. Ὅταν ἐκεῖνος ἦλθεν, ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν σφαῖραν, καὶ ἠρώτησε τίνος ἦτο.

— Δὲν εἶνε ἰδική μου, ἀπήντησεν ὁ Kircher, οὔτε κατεσκευάσθη ἀπὸ κανὲν πρόσωπον, ἀλλ' ἁπλούστατα εὑρέθη τυχαίως, χωρὶς νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ πῶς!

— Τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ σκεπτικὸς φίλος, εἶνε τελείως ἀδύνατον. Βεβαίως ἀστειεύεσθε.

Ὁ Kircher ἐν τούτοις, ἀντιλέγων μετὰ σοβαρότητος εἰς τὴν τελευταίαν ἀπόκρισιν τοῦ φίλου του, ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν ἀθεϊστικῶν δοξασιῶν ἐκείνου.

— Δὲν μὲ πιστεύετε, εἶπεν, ὅτι τὸ μικρὸν αὐτὸ σῶμα προῆλθεν ἐκ τύχης. Καὶ ὅμως ὑποστηρίζετε, ὅτι τὰ οὐράνια ἐκεῖνα σώματα, τῶν ὁποίων ἡ σφαῖρα αὕτη εἶνε ἀτελέστατον καὶ πενιχρὸν ἀπεικόνισμα, ἔλαβον ὕπαρξιν ἄνευ τινὸς ἄλλης ἀρχῆς, χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς σχέδιον.

Καὶ ὁ φίλος του τότε ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν ταύτην τῆς σκέψεως κατ' ἀρχὰς ἐκλονίσθη, ἔπειτα ἐπείσθη, καὶ τελευταῖον ἐλεεινολόγησε τὸν ἑαυτόν του, διότι εἶχε φθάσει ποτὲ εἰς τὴν τύφλωσιν νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀναγγέλλουσι τὰ δημιουργήματα Αὐτοῦ.

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ Ἀρκάδιος.

Ὁ Ἀρκάδιος ἐλοιδόρει καὶ ὕβριζεν ἀδιακόπως Φίλιππον τὸν Μακεδόνα. Ἀλλὰ συνέπεσέ ποτε νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ Φιλίππου. Οἱ αὐλικοὶ τότε ὑπενθυμίζοντες εἰς τὸν Φίλιππον τὴν προτέραν διαγωγὴν τοῦ Ἀρκαδίου τὸν προέτρεπον νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἐκδικούμενος, διὰ νὰ παύσῃ πλέον νὰ λοιδορῇ καὶ νὰ ὑβρίζῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὴν συμβουλήν των, ἀλλὰ κατὰ διάφορον ἐντελῶς τρόπον. Διότι, ἀντὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀρκάδιον, τὸν περιεποιήθη καὶ τῷ ἔδειξε πολλὴν ἀγάπην.

Τὸ φάρμακον εἶχε φέρει τὸ ἀποτέλεσμα. Διότι μετά τινα χρόνον ἐπληροφορεῖτο ὅτι ὁ Ἀρκάδιος, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐκφύγει τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Φιλίππου, ὁ Ἀρκάδιος, ὁ παλαιὸς ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου, εἶχε καταστῇ θερμὸς θιασώτης καὶ ἐπαινέτης αὐτοῦ.

Καὶ τότε ὁ Φίλιππος στρεφόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς του τοῖς λέγει μετά τινος χαρακτηριστικοῦ μειδιάματος.

— Δὲν εἶμαι καλλίτερος ἰατρὸς ἀπὸ σᾶς;

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Χριστιανοῦ.

Γνωστὸς ἄπιστος συνήντησεν ἡμέραν τινὰ Χριστιανόν, ὅστις ἐπήγαινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ ἄπιστος τὸν ἠρώτησε ποῦ ἐπήγαινεν.

—Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κύριε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Τί νὰ κάμῃς ἐκεῖ;

— Νὰ λατρεύσω τὸν Θεόν.

— Παρακαλῶ, τί εἶνε ὁ Θεός σας; Μεγάλος ἢ μικρὸς Θεός;

— Καὶ τὰ δύο εἶνε, κύριε.

— Πῶς εἶνε δυνατόν;

— Εἶνε τόσον μέγας, κύριε, ὥστε ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ δὲν δύναται νὰ Τὸν περιλάβῃ, καὶ τόσον μικρός, ὥστε δύναται νὰ κατοικῇ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ὁ ἄπιστος, ὅστις δὲν ἦτο καὶ ἐστερημένος μαθήσεως καὶ παιδείας, ὡμολόγησε τότε, ὅτι ἡ ἁπλῆ αὕτη ἀπόκρισις τοῦ Χριστιανοῦ εἶχε κάμει μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν διάνοιάν του ἀπὸ ὅλους τοὺς τόμους, τοὺς ὁποίους διακεκριμένοι σοφοὶ εἶχαν γράψει ἐναντίον τῆς ἀπιστίας.

Ὁ Johnson καὶ οἱ κληρικοί.

Παρεπονεῖτό τις ἡμέραν τινὰ πρὸς τὸν Θεολόγον Johnson, ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ γείνῃ κληρικός· παρεπονεῖτο δέ, διότι εὕρισκεν ὅτι ὁ βίος τοῦ κληρικοῦ εἶνε εὔκολος καὶ κἄπως προσοδοφόρος. Καὶ ὁ Johnson τότε τοῦ ἔδωκε τὴν ἀκόλουθον ἀξιοσημείωτον ἀπόκρισιν.

— Φίλε μου, ὁ βίος ἑνὸς εὐσυνειδήτου κληρικοῦ δὲν εἶνε εὔκολος. Ἐθεώρησα πάντοτε τὸν κληρικὸν ὡς πατέρα μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ κυβερνήσῃ. Δὲν ζηλεύω τὸν βίον τοῦ κληρικοῦ ὡς βίον εὔκολον, οὔτε καὶ τοὺς κληρικοὺς ἐκείνους ζηλεύω, οἱ ὁποῖοι τὸν καθιστοῦν εὔκολον.

Μόνον τὸν Χριστόν.

Πεφημισμένος τις ἱεροκῆρυξ περιεπάτει μίαν Κυριακὴν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἔνθα ἔμελλε νὰ κηρύξῃ, μετά τινος ἄλλου συναδέλφου του, ὅστις ἐπίσης θὰ ἐκήρυττεν εἰς πλησίον τι μέρος.

Ἀλλὰ τὸ πολὺ πλῆθος συνηθροίζετο εἰς τὸν

πρῶτον, ὀλίγοι δὲ μόνον ἄνθρωποι ἐπήγαιναν εἰς τὸν δεύτερον.

— Ἀδελφέ, λέγει ὁ τελευταῖος οὗτος, θὰ ἔχετε μέγα ἀκροατήριον σήμερον.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ, διότι δεικνύουν μίαν τοιαύτην περιφρόνησιν πρὸς τὸ κήρυγμά σας.

— Ὄχι, ἀγαπητὲ ἀδελφέ. Διότι κανεὶς ἱεροκῆρυξ δὲν δύναται νὰ σημειώσῃ τόσην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἔργον του, ἐὰν δὲν τὸ ἔχῃ εὐλογήσει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Χαίρω ὅτι Χριστὸς κηρύσσεται, καὶ ὅτι ἡ βασιλεία Του κατακτᾷ ἔδαφος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ὑπάρχῃ τι, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ δυνηθῶ νὰ αἰσθανθῶ πραγματικὴν χαράν, τοῦτο εἶνε τὸ νὰ γίνῃ ὁ Χριστὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι.

Τὰ ἀνθρώπινα μεγαλεῖα.

Κῦρος, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν στρατοὶ ὁλόκληροι καὶ πολυάριθμοι αὐλικοὶ καθ' ὅλην του τὴν ζωήν, συνέταξε τὸ ἀκόλουθον ἐπίγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου του.

«Ὦ ἄνθρωπε! Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν εἶσαι, καὶ ὁποθενδήποτε καὶ ἂν ἔρχεσαι, γνωρίζω ὅτι θὰ φθάσῃς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκομαι τώρα καὶ ἐγώ. Εἶμαι ὁ Κῦρος, ὁ ὁποῖος ἔδωκα τὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τοὺς Πέρσας. Μὴ μοῦ φθονῇς, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ μικρὸν τεμάχιον τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὸ σῶμά μου».

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ διάσημος φυσιοδίφης Λινναῖος ἐμαρτύρει εἰς τὰς συζητήσεις του, εἰς τὰς συγγραφάς του καὶ εἰς τὰς πράξεις του τὴν μεγάλην ἀλήθειαν τῆς παγγνωσίας τοῦ Θεοῦ. Τόσην ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὴν διάνοιάν του ἡ ἀλήθεια αὕτη, ὥστε εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του εἶχε γράψει τὰς λέξεις:

«Innocui vivite, Numen abest» τ. ἔ. Ζῆσε μὲ εἰλικρίνειαν, ὁ Θεὸς εἶνε παρών.

Ἡ θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἐγνώρισα ἀνθρώπους», ἔλεγεν ὁ Ναπολέων ἐξόριστος ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἁγίας Ἑλένης πρὸς τὸν κόμητα τοῦ Μοντολόν, «ἐγνώρισα ἀνθρώπους, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς λέγω ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἄνθρωπος! Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶνε μυστήριον, ὅπερ ὑφίσταται διὰ τῆς ἰδίας του δυνάμεως, καὶ προέρχεται ἀπὸ διάνοιαν, ἥτις δὲν εἶνε ἀνθρωπίνη. Εὑρίσκομεν ἐν αὐτῷ χαρακτῆρα πρωτοφανῆ, καὶ λόγους καὶ πράξεις ἀγνώστους πρότερον. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶνε φιλόσοφος, διότι αἱ ἀποδείξεις του εἶνε θαύματα. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Καῖσαρ, ὁ Καρολομάγνος καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐθεμελιώσαμεν αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' ἐπὶ τίνος θεμελίου; Ἐπὶ τῆς δυνάμεως. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅμως ἐθεμελίωσεν αὐτοκρατορίαν ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς ἀγάπης, καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν μυριάδες ἀνθρώπων θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνωσι δι' Αὐτόν. Ἀποθνήσκω προώρως, καὶ τὸ σῶμά μου θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ καταστῇ τροφὴ τῶν σκωλήκων. Τοιοῦτον εἶνε τὸ τέλος ἐκείνου, ὅστις ἐκλήθη Ναπολέων ὁ Μέγας. Ὁποία

ἄβυσσος μεταξὺ τῆς βαθυτάτης ἀθλιότητός μου καὶ τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ὅστις κηρύσσεται, ἀγαπᾶται καὶ λατρεύεται καὶ γνωρίζεται εἰς ὅλην τὴν γῆν!»

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν στρατηγὸν Βερτράνδον, ὁ αὐτοκράτωρ προσέθετεν· «ἐὰν δὲν πιστεύῃς ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε Θεός, ἀδίκως θὰ σὲ ὀνομάζω στρατηγόν».

Εἰς τὴν ῥίζαν.

Νεαρὸς ἱεροκῆρυξ, κηρύττων ποτὲ ἐνώπιον ἀριστοκρατικοῦ ἀκροατηρίου, ὡμίλησε μετὰ δριμύτητος ἐναντίον τῆς ματαιοδοξίας, τῆς παρατηρουμένης εἰς τὰ ἐνδύματα, κοσμήματα κ.λ.π. Τὸ ἀπόγευμα πρὸς τὸ αὐτὸ ἀκροατήριον ὡμίλησε καὶ ἄλλος, γηραιὸς αὐτός, ἱεροκῆρυξ, ὡμίλησε δὲ μετὰ δυνάμεως περὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς ἀνάγκης τῆς μετανοίας, καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀνακαινισμοῦ. Τὴν ἑσπέραν ἀμφότεροι οἱ ὁμιλήσαντες ἱεροκήρυκες συνηντήθησαν, εἶπε δὲ ὁ νεώτερος.

— Διατί δὲν κηρύσσετε ἐναντίον τῆς ματαιό-

τητος καὶ τῆς ὑπερηφανείας τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐνδύεται καὶ κοσμεῖται τόσον ματαιοφρόνως;

— Ἄ! παιδί μου! ἀπεκρίθη ὁ σεβάσμιος κληρικός. Σεῖς κτυπᾶτε διὰ νὰ κόψητε τὰς κορυφὰς τῶν κλάδων τοῦ δένδρου. Ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νὰ καταφέρωμεν τὸ κτύπημα εἰς τὴν ρίζαν, καὶ τότε πιστεύομεν ὅτι τὸ δένδρον θὰ ξηρανθῇ μέχρι τῆς κορυφῆς. Μὲ ἐννοεῖτε;

Τὸ μέσον τῆς μετανοίας.

Ἱεραπόστολός τις ἐπεσκέφθη ποτὲ Χριστιανὸν εὑρισκόμενον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου, καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖον ἦτο τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ θνήσκων ἄνθρωπος, ἐνθυμεῖσθε ἕνα κήρυγμα, τὸ ὁποῖον ἐκάματε περὶ τῆς δόξης τῶν οὐρανῶν;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος.

— Ἐνθυμεῖσθε ἀκόμη, προσέθηκεν, ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον ἐκηρύξατε περὶ τῆς κολάσεως τοῦ Ἅδου;

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος.

— Μνημονεύετε ἀκόμη, ἠρώτησεν ὁ ἐκπνέων Χριστιανός, τὸ κήρυγμα, τὸ ὁποῖον ἐκηρύξατε ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός»;

— Τὸ μνημονεύω καλῶς, ἀπεκρίθη.

— Καὶ ἐγὼ τὸ μνημονεύω, εἶπεν ὁ κληρονόμος τῆς δόξης, καὶ πᾶν ὅ,τι εἴπατε εἰς τὰ κηρύγματα ἐκεῖνα ὑπῆρξε τὸ μέσον τῆς μετανοίας μου καὶ τῆς πίστεώς μου.

Ὁποία εὐχάριστος μαρτυρία περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου!

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Ὁ εὐσεβὴς συγγραφεὺς τῆς «Κόρης τοῦ Γαλακτοπώλου» Legh Richmond, συνδιελέγετο ἡμέραν τινὰ μετά τινος συναδέλφου του κληρικοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ παραπτώματος ἑνὸς ἀνθρώπου, παραπτώματος ἀσυμβιβάστου πρὸς τὸ θρησκευτικὸν ἐπάγγελμά του.

Μετά τινας αὐστηρὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν τοιούτων προσώπων ὁ συνάδελφος κληρικὸς εἶπε:

— Δὲν τὰ εἰξεύρω ἐγὼ αὐτά. Οὔτε ἔχω καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ τοιαῦτα.

— Μάλιστα, ἀδελφέ, τῷ ἀποκρίνεται ὁ Richmond. Ἀλλὰ λάβε ὑπ' ὄψιν σου: Μὲ τὴν κλίσιν, ἣν ἔχομεν πάντες πρὸς τὸ κακόν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ μὲ τὸν Σατανᾶν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ποῦ θὰ ἤμεθα, ἂν δὲν μᾶς ἐφύλαττεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ;

Ὁ ἀληθῶς σοφός.

Οὐδεὶς τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων ἠδυνήθη νὰ ἐκφέρῃ περὶ ἑαυτοῦ ταπεινοτέραν καὶ ἀληθεστέραν γνώμην ἀπὸ τὸν Νεύτωνα, ὁ ὁποῖος κατέλαβε περιφανεστάτην θέσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ διὰ τῶν ἀνακαλύψεών του.

Ὅταν ὁ Ράμσεϋ μίαν ἡμέραν τῷ διεβίβαζε συγχαρητήρια καὶ ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὸν Νεύτωνα, ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπεκρίθη.

—Φεῦ! Ὁμοιάζω ἁπλούστατα πρὸς τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον συλλέγει κογχύλια παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ μεγάλου Ὠκεανοῦ τῆς ἀληθείας.

Δεδεμένος διὰ Χριστόν.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ, εἷς Γάλλος κληρικὸς ἐφυλακίσθη εἴς τι φρούριον τοῦ Βελγίου. Ἐδέχθη δὲ ἐκεῖ τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς φίλου του, ὅστις τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐθαύμαζε πῶς ἠδύνατο νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος ἐντὸς τῆς φυλακῆς.

Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο ὅτι ἠδύνατο νὰ πράττῃ πάντα ταῦτα. Ὅσον δὲ διὰ τὰς ἁλύσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἦτο δεδεμένος, «τὰς ἐκτιμῶ, εἶπεν, εἰς βαθμὸν μεγαλείτερον ἀπὸ κοσμήματα χρυσᾶ. Ὁ ἦχός των μοῦ φαίνεται μουσικὴ εἰς τὰ ὦτά μου, διότι μοὶ ὑπενθυμίζει ὅτι εὑρίσκομαι δεδεμένος διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ».

Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν μεγάλην περιουσίαν, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν, ἔλαβεν ὁ Σωκράτης ἕνα γεωγραφικὸν χάρτην καὶ τῷ εἶπε νὰ εὕρῃ τὴν Ἀττικήν. Ὁ

Ἀλκιβιάδης τὴν διέκρινεν εὐκόλως. Εὑρέθη ὅμως εἰς δύσκολον θέσιν, ὅταν ὁ Σωκράτης τῷ εἶπε νὰ εὕρῃ εἰς τὸν χάρτην καὶ τὴν περιουσίαν του, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀπεκρίθη.

— Εἶνε πολὺ μικρὰ ἡ περιουσία μου ἐν συγκρίσει πρὸς ἓν τόσῳ μέγα διάστημα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διακριθῇ.

— Ἰδὲ λοιπόν, ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος, ὁποίαν προσκόλλησιν ἔχεις καὶ ποῖον καύχημα δοκιμάζεις διὰ μίαν ἀφανῆ περιουσίαν!

Ἡ Χριστιανικὴ ἐλπίς.

Ἀναμφιβόλως ἔλεγε γνωστὸς ἄπιστος, οἱ Χριστιανοί, οἱ πιστοὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἔχουν ἓν μέγα προτέρημα ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, διὰ τὸν ἁπλούστατον τοῦτον λόγον, ὅτι ἐὰν ἡ πίστις των εἶνε ἀληθής, θὰ ἔχουν τὴν ἀνταμοιβὴν ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀνταμοιβὴ αὕτη δὲν ὑπάρξῃ ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ, τότε θὰ κοιμηθοῦν μετὰ τῶν ἀπίστων τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἔχοντες ὅμως (οἱ χριστιανοὶ) τοῦτο τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἔχουν τὴν ἐλπίδα καθ' ὅλην τὴν παροῦσαν ζωήν, ἡ ὁποία δύναται νὰ τοὺς παρηγορῇ καὶ νὰ τοὺς ὠφελῇ, χωρὶς καμμίαν ἄλλην ζημίαν.

Ἡ ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς.

Νέος τις καταδικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου εὑρίσκετο εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου τὸν ἐπεσκέπτετο συχνὰ κληρικός τις καὶ συνωμίλει μετ' αὐτοῦ. Ὁ φυλακισμένος δὲν ἔπαυε νὰ διαβεβαιώνῃ τὸν κληρικὸν ἐπιμόνως ὅτι εἶνε ἀθῷος τοῦ ἀποδοθέντος εἰς αὐτὸν ἐγκλήματος καὶ ὅτι ἀναιτίως κατεδικάσθη. Ἀφοῦ παρῆλθον ἓξ μῆνες, ἐσπέραν τινὰ φεύγων ὁ κληρικὸς συνέστησεν εἰς τὸν φυλακισμένον νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἑξῆς περικοπὴν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. «***Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας, καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας***» (Α' Ἰωάν. α' 9). Ὁ νέος ὑπεσχέθη νὰ ἀναγνώσῃ τὴν περικοπὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως. Ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τὸν ὕπνον. Οἱ ἀνωτέρω λόγοι τῆς Γραφῆς ἐνετυπώθησαν ζωηρῶς εἰς τὸν νοῦν του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν.

Τὴν πρωΐαν αἱ πρῶται λέξεις, τὰς ὁποίας εἶπεν εἰς τὸν φύλακα, ἦσαν: «Πράγματι διέπραξα τὸν φόνον». Καὶ ὡμολόγει ἔκτοτε τὴν ἐνοχήν του, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιμόνως ἠρνεῖτο ἐπὶ ἓξ μῆνας.

Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ αἱ κατακτήσεις του.

Αἱ κατακτήσεις, τὰς ὁποίας ἐσημείωσεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἱκανοποιήσουν. Ἀναφέρεται ὅτι, ὅταν κατέκτησε τὸν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του γνωστὸν κόσμον, ἐκάθισε καὶ ἔκλαυσε, διότι δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον κόσμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ.

Ζωὴ ἢ θάνατος;

Εὐσεβὴς γυνή, ἐνῷ κατέκειτο ἀσθενής, ἠρωτήθη.

— Τί προτιμᾷς, νὰ ζήσῃς ἢ νὰ ἀποθάνῃς;

— Ὅ,τι θέλει ὁ Θεός, ἀπεκρίθη.

— Καὶ ἂν ὁ Θεὸς σὲ ἠρώτα, τί προτιμᾷς ἐξ αὐτῶν τῶν δύο;

— Τότε θὰ τὸν ἠρώτων καὶ ἐγὼ τί προτιμᾷ καὶ θέλει Αὐτός. Καὶ ὅ,τι Αὐτὸς θέλει, αὐτὸ θὰ εἶνε καὶ θέλησις ἰδική μου.

Ἡ λιτότης τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Ὁ περίφημος Θηβαῖος στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας τόσον ὀλίγην σημασίαν ἔδιδεν εἰς τὰ πράγματα τοῦ παρόντος βίου καὶ εἶχε τόσον παραδοθῇ εἰς τὰς μελέτας περὶ ἀθανασίας, ὥστε δὲν εἶχε παρὰ ἓν μόνον ἔνδυμα, καὶ τοῦτο πολὺ πτωχόν. Ὅταν παρίστατο ἀνάγκη νὰ τὸ καθαρίσῃ ἢ νὰ τὸ διορθώσῃ, ἦτο ὑποχρεωμένος, ἕνεκεν ἐλλείψεως ἄλλου, νὰ παραμένῃ εἰς τὴν οἰκίαν, του μέχρις ὅτου τὸ ἐπέστρεφεν ὁ καθαριστὴς ἢ ὁ ράπτης.

Τοῦ προσέφερόν ποτε ἐμπιστευτικῶς ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν μέγα ποσὸν χρημάτων, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἠρνήθη. Ὅταν δὲ ἀπέθανεν ἔν τινι ἀγρῷ τῆς Μαντινείας, δὲν ἀφῆκεν ἀρκετὸν ποσόν, ὥστε νὰ πληρωθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς του.

Ὄχι τὸν ἑαυτόν μας.

Διάσημός τις ἱεροκῆρυξ ἀπήγγειλέ ποτε μετὰ πολλῆς εὐφραδείας λόγον ρητορικὸν ἐνώπιον πλήθους πολλοῦ. Τὸ ἀκροατήριον ηὐχαριστήθη τὰ

μέγιστα, ἀλλ' αὐτὸς ἦτο πολὺ λυπημένος. Τὴν ἑπομένην ἐκήρυξε πάλιν, ἀλλὰ μὲ μεγάλην ἁπλότητα, ἡ ὁποία δὲν ηὐχαρίστησε τοὺς ἀκροατάς του. Ὅταν ἐγένετο λόγος περὶ τούτου, αὐτὸς ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του ὅτι μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν του. «Διότι, προσέθεσε, χθὲς ἐκήρυξα τὸν ἑαυτόν μου, σήμερον ὅμως ἐκήρυξα τὸν Ἰησοῦν Χριστόν».

Παυλῖνος ὁ ἐπίσκοπος Νόλης.

Παυλῖνος, ὁ ἐπίσκοπος Νόλης, κατήντησεν ἀπὸ πλουσίου νὰ γίνῃ πτωχός, διότι ἀνεκούφιζεν ὅλους τοὺς πένητας, ὅσοι κατέφευγον πρὸς αὐτόν. Περὶ αὐτοῦ διηγεῖται ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Μέγας ὅτι, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον τί νὰ δώσῃ, ἐπώλησεν ἑαυτὸν δοῦλον διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν υἱὸν πτωχῆς χήρας, ἡ ὁποία ἐπεκαλέσθη τὴν εὐσπλαγχνίαν του. Ἔμεινε δὲ ὁ Παυλῖνος ὡς δοῦλος καὶ εἰργάζετο εἴς τινα κῆπον, ἕως οὗ ὁ κύριός του, ἀνακαλύψας ποῖος ἦτο, τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Τὸ ψεῦδος.

Μικρός τις ἐφημεριδοπώλης εἶπέ ποτε ἓν ψεῦμα, διὰ νὰ πωλήσῃ μίαν ἐφημερίδα. Τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸν εἰς τὸν διδάσκαλον τοῦ σχολείου, ὁ ὁποῖος ἠρώτησεν ἕνα ἐκ τῶν μαθητῶν του;

— Θὰ ἔλεγες ψεύματα διὰ μίαν δεκάραν;

— Ὄχι, ἀπήντησε προθύμως ὁ μαθητής.

— Διὰ μίαν δραχμήν;

— Οὔτε.

— Δι' ἓν εἰκοσιπεντάδραχμον;

Ὁ μαθητὴς ἐδίστασεν. Ἓν εἰκοσιπεντάδραχμον τοῦ ἐφάνη πολύ. Μὲ αὐτὸ ἠδύνατο κανεὶς νὰ ἀγοράσῃ πολλὰ πράγματα. Ἀλλ' ἐνῷ αὐτὸς ἐσκέπτετο, εἷς ἄλλος μαθητὴς ἀνέκραξεν·

— Ὄχι, κύριε.

— Διατί ὄχι; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

— Διότι, ὅταν ἐξοδευθῇ ὁλόκληρον τὸ εἰκοσιπεντάδραχμον, ἐξοδευθοῦν δὲ καὶ ὅλα ὅσα θὰ ἀγοράσῃ κανεὶς μὲ αὐτό, ἐν τούτοις τὸ ψεῦδος δὲν θὰ ὀλιγοστεύσῃ, ἀλλὰ θὰ μείνῃ ἀκριβῶς τὸ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ μαθητής.

Ὁ Γλάδστων περὶ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ μέγας πολιτικὸς Γλάδστων ἔγραψέ ποτε· «Πρὶν ἢ πέσωμεν εἰς ἁμαρτίαν, ὁ Σατανᾶς εἶνε παράσιτον· ὅταν ὅμως ἁμαρτήσωμεν, τότε λαμβάνει ἐξουσίαν ἐν τῇ ψυχῇ μας καὶ γίνεται τύραννος ἐντὸς αὐτῆς».

Ἡρωϊκὴ πρᾶξις.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλημμύρας τοῦ ποταμοῦ Ἀδίγη αἱ ἀψίδες τῆς μεγάλης γεφύρας τῆς Βερώνης παρεσύρθησαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀπέμενε δὲ μόνον ἡ μεσαία, ἐφ' ἧς ἦτο μία οἰκία καὶ ἐντὸς αὐτῆς πτωχὴ πολυμελὴς οἰκογένεια. Αἱ κραυγαὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων εἶχον συναθροίσει πολλοὺς πλησίον τῆς ὄχθης· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ὁρμητικὸν ρεῦμα καὶ νὰ σπεύσῃ διὰ λέμβου νὰ σώσῃ τὴν κινδυνεύουσαν οἰκογένειαν. Εἰς τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον ὁ κόμης Σπολβερίνη διεκήρυξεν ὅτι προσφέρει δύο χιλιάδας φράγκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἔσπευ-

δε νὰ σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐτόλμα. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο νέος τις χωρικός, ὅστις, μαθὼν τὰ συμβαίνοντα, εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς μίαν λέμβον καὶ κατώρθωσε μετὰ πολλοῦ κόπου νὰ πλησιάσῃ τὴν κλονιζομένην ἀψῖδα. Μετ' ὀλίγον δὲ κατώρθωσε νὰ διασώσῃ τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν ὄχθην.

Ὅταν ἔπειτα ὁ Σπολβερίνη τῷ προσέφερε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν, ὁ χωρικὸς ἠρνήθη νὰ τὴν δεχθῇ. «Δὲν πωλῶ τὴν ζωήν μου», εἶπεν· «ἡ ἐργασία μου μὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ ζήσω ἐγώ, ἡ γυνή μου καὶ τὰ τέκνα μου· δώσατε τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἔχει μεγαλυτέραν ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ».

Τισσαφέρνης καὶ Ἀγησίλαος.

Ὅτε ὁ Τισσαφέρνης, πεποιθὼς εἰς τὰς στρατιωτικάς του δυνάμεις, παρεβίασε τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁρκισθῇ ὅτι θὰ ἐτήρει, καὶ ἤρχισεν ἐχθροπραξίας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου, οὗτος εἶπεν· «Εἶμαι εὐτυχής, διότι ὁ Τισσαφέρνης, παραβὰς τοὺς ὅρκους, ἠνάγκασε τὸ θεῖον νὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος μου».

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀγησίλαος ἀνεδείχθη νικητὴς κατὰ τοῦ Τισσαφέρνους, ὁ ὁποῖος ἔχασε καὶ τὴν μάχην καὶ τὴν ζωήν του αὐτήν· «Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ ἄλλως ; εἶπε τότε ὁ Ἀγησίλαος· εἶνε παράφρονες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, καταπατοῦντες τοὺς ὅρκους των, προσδοκῶσι τὸ θεῖον εὐνοϊκὸν εἰς τὰ σχέδιά των».

Εὐεργεσία καὶ εὐτυχία.

Εἰς μικράν τινα πόλιν τῆς Γαλλίας ἔζη πλούσιός τις, ὅστις παρ' ὅλον τὸν πλοῦτόν του, ἦτο δυστυχὴς καὶ ἀπογοητευμένος, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε μίαν ἡμέραν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πόλεως καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλ' ἐνῷ ἐξεκίνησε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, διερχόμενος ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, ἔρριψε κατὰ τύχην τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς μίαν οἰκίαν. Ἄνωθεν τῆς θύρας ὑπῆρχεν ἐπιγραφὴ λατινική, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια ἦτο ἡ ἑξῆς. «Ὦ σύ, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ εἶνε βάρος, προσπάθησον νὰ κάμνῃς τὸ καλὸν καὶ ἡ ἀρετὴ θὰ σὲ κάμῃ νὰ ἀγαπήσῃς τὴν ζωήν».

Ὁ ἀπηλπισμένος πλούσιος ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι εἰς τὴν γειτονιάν του ὑ-

πῆρχε ξυλουργός τις, ἄνθρωπος τίμιος, ἀλλὰ πολὺ πτωχός, πρὸ πολλοῦ εὑρισκόμενος ἐν χηρείᾳ καὶ μὲ πολλὰ τέκνα. Θὰ ἤμην πολὺ τρελλός, ἐσκέφθη ὁ πλούσιος, νὰ ἀφήσω τὴν περιουσίαν μου εἰς κληρονόμους ἀχορτάστους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγέλων μὲ τὴν μωρίαν μου. Θὰ κάμω καλλιτέραν χρῆσιν τῶν χρημάτων μου. Παρευθὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐκάλεσε τὸν ξυλουργόν. Εἶμαι συγκεκινημένος, τῷ εἶπεν, ἀπὸ τὴν κατάστασίν σου. Λάβε αὐτὸ τὸ ποσὸν διὰ νὰ ἐργασθῇς καὶ νὰ ἀναθρέψῃς τὴν οἰκογένειάν σου. Ἀνέλαβε κατόπιν μόνος τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τοῦ ξυλουργοῦ, καὶ ἐγεύθη τὴν γλυκυτέραν χαρὰν ἐν τῷ μέσῳ οἰκογενείας, ἥτις τὸν ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ πατέρα. Ὡμολόγει συχνὰ ὅτι δὲν ἐπίστευέ ποτε ὅτι ὑπάρχει τόση εὐχαρίστησις εἰς τὴν εὐεργεσίαν τῶν ἄλλων. Ἔζησεν ἐπὶ μακρόν, καὶ ἔζησε πάντοτε εὐτυχής.

Ἡ ψευδορκία.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει μνημεῖον διαιωνίζον τὴν ἐνθύμησιν μιᾶς ψευδορκίας τιμωρηθείσης παραδειγματικῶς καὶ μὲ τρόπον πασιφανέστατον. Γυνή τις εἶχεν ἀγοράσει λάχανα. Ἐπειδὴ δὲν ἐπλήρωσε τὴν ἀξίαν, ὁ λαχανοπώλης τῆς ἐζήτησε τὸ ὀφειλόμενον ποσόν. Ἀλλ' ἐκείνη ἰσχυρίσθη ὅτι δῆθεν τὸ εἶχε δώσει. «Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὸν θάνατον, εἶπεν, ἐὰν δὲν ἐπλήρωσα». Παρευθὺς μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἔπεσε νεκρά.

Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν ἐπὶ τόπου αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, εὗρον εἰς τὴν μίαν χεῖρα τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρκισθῇ ψευδῶς ὅτι τὸ ἔδωκε. Τὸ γεγονὸς ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε ἡ Κυβέρνησις ἀνήγειρε μνημεῖον εἰς αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν τόπον, ὅπως χρησιμεύῃ διὰ τοὺς μεταγενεστέρους ὡς μέγα μάθημα κατὰ τῆς ψευδορκίας.

Ὁ Λεϊβνίτιος καὶ ἡ Ἐξομολόγησις.

—Ἀναμφιβόλως, γράφει ὁ φιλόσοφος Λεϊβνίτιος εἰς τὸ «Θεολογικὸν σύστημα», εἶνε μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ ὅτι ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του τὴν δύναμιν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας, δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἱερέων. Τίς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ ὅτι ἡ Ἐξομολόγησις ἐξαγγέλλει τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ; Ὁμολογουμένως. Ἡ ἐξομολόγησις ἀπομακρύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ πρὸ πάντων ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐσκληρύνθησαν ἀκόμη. Παρέχει μεγάλην παρηγορίαν εἰς τοὺς μετανοοῦντας ἁμαρτωλούς. Καὶ λέγω ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι ἕνα πνευματικὸν εὐσεβῆ, σοβαρὸν καὶ συνετόν, τὸν θεωρῶ ὡς τὸ μέγα ὄργανον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, καθόσον αἱ συμβουλαί του διευθύνουν τὰ αἰσθήματά μας, μᾶς διαφωτίζουν περὶ τῶν ἐλαττωμάτων, μᾶς ἐνισχύουν νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν, νὰ διαλύωμεν τὰς ἀμφιβολίας μας, νὰ ἐπανορθώνωμεν τὰ

σκάνδαλα .... Καὶ ἐὰν μετὰ πόνου δύναταί τις ν' ἀνεύρῃ ἐπὶ τῆς γῆς φίλον πιστόν, ὁποία εὐτυχία δ' ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν φίλον, ὅστις εἶνε ὑποχρεωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ εἶνε πάντοτε πιστὸς καὶ νὰ βοηθῇ τὰς ψυχάς;

Ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ χωρικός.

Εἷς φιλόσοφος ἐξ ἐκείνων, οἵτινες, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ψευδοῦς αὐτῶν ἐπιστήμης, φιλοτιμοῦνται νὰ σπείρουν τὴν ἀσέβειαν εἰς τὸν λαόν, εὑρέθη μίαν ἡμέραν μεταξὺ τῶν κατοίκων ἑνὸς χωρίου. Καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἀδιαφορίαν εἶπε πρός τινας ἐξ αὐτῶν.

— Θὰ ἐξακολουθήσητε ἀκόμη νὰ σύρεσθε ὡς τὰ ζῶα ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς;

— Δὲν ὑπάρχουν ζῶα μεταξὺ ἡμῶν, τῷ ἀπεκρίθη ἀμέσως εὐσεβὴς χωρικός, παρὰ μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀφίνουν ἑαυτοὺς νὰ διαφθείρωνται ὑπὸ τῶν φιλοσόφων, οἵτινες ἔχουν τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ μεταβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς ζῶα.

Ὁ εὐσεβὴς κύριος.

Εἷς ὑπηρέτης, ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὸ κήρυγμα, ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν κύριόν του νὰ εἴπῃ, τί ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ἱεροκήρυκα.

— Ἔμαθον, ὅτι εἶμαι καταδεδικασμένος, ἀπεκρίθη.

— Διατί ; τὸν ἠρώτησεν ὁ κύριός του.

— Διότι ὁ ἱεροκῆρυξ εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ λυπῆται κανεὶς πολὺ περισσότερον διὰ τὰς ἁμαρτίας του παρὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Καὶ ἐγὼ ἔχω χύσει πολλὰ δάκρυα διὰ τὸν πατέρα μου, ἐνῷ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου σχεδὸν κανέν.

Ὁ κύριος τῷ εἶπε τότε, ὅτι ἴσως νὰ μὴ ἐνόησε καλῶς τὸν ἱεροκήρυκα. Θέλων δὲ νὰ διαφωτίσῃ τὸν ὑπηρέτην του, προσέθηκε :

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ αἰσθανώμεθα διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, εἶνε διαφορετικῆς φύσεως ἀπὸ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει τις διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ; Ἡ πρώτη λύπη εἶνε ἕνα μῖσος καὶ μία ἀποστροφὴ πρὸς τὰς γινομένας ἁμαρτίας. Ἐνῷ ἡ δευτέρα εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς φυσικῆς ἀγάπης, ἡ

ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Μισεῖς; Ἀποστρέφεσαι τὴν ἁμαρτίαν; Εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ ἀποθάνῃς καλλίτερον, παρὰ νὰ διαπράξῃς ἐκ νέου τὴν ἁμαρτίαν; Ἐὰν ἔχῃς αὐτὰ τὰ αἰσθήματα, τότε ἔχεις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ τὴν ἀληθῆ μετάνοιαν, τὴν εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων τούτων ἀνέπνευσεν ὁ καλὸς ὑπηρέτης, ὅστις ἄλλως ἠδύνατο νὰ περιπέσῃ εἰς ἀπελπισίαν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Φωκίωνος.

Ἀναφέρεται περὶ τῆς συζύγου τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Φωκίωνος, ὅτι ἦτο τόσον ἁπλῆ καὶ ἀπέριττος περὶ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς καὶ ὅτι τόσον ἠγάπα τὸν σύζυγόν της, ὥστε, ὅταν ἠρωτήθη, διατί καὶ αὐτή, ὅπως ἄλλαι γυναῖκες, δὲν ἐκαλλωπίζετο καὶ δὲν ἐκοσμεῖτο, ἀπεκρίθη:

—Διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Φωκίωνος, κόσμημα εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ Φωκίων, ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη τώρα διατελεῖ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ πραότης Φιλίππου τοῦ Β'.

Φίλιππος ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, ἀφοῦ ἠγρύπνησε πολλὰς ὥρας τῆς νυκτὸς γράφων μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ἔδωκεν ἔπειτα εἰς τὸν γραμματέα του διὰ νὰ τὴν διπλώσῃ καὶ τὴν σφραγίσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν, ζητήσας τὸ ἀμμοδοχεῖον, ἔλαβε κατὰ λάθος τὸ δοχεῖον τῆς μελάνης, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκάλυψε μετ' ὀλίγον τὴν ἐπιστολήν. Ἔμεινε διὰ τοῦτο ἀπαρηγόρητος προσδοκῶν τὴν ἐπίπληξιν τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος, χωρὶς νὰ θορυβηθῇ, μετὰ πραότητος παραδειγματικῆς, εἶπε πρὸς τὸν γραμματέα του:

— Τὸ κακὸν δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτον, ἔχομεν ἐδῶ καὶ ἄλλα φύλλα χάρτου.

Καὶ τὰ ἔλαβεν ἀμέσως, καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἔγραψεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς νὰ δείξῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δυσαρέσκειαν πρὸς τὸν γραμματέα αὐτοῦ.

Ὁποία, ὁμολογουμένως, μεγαλοψυχία!

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ πολυτέλεια.

Ποίαν ἀντίληψιν εἶχον περὶ τῆς πολυτελείας καὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἀκόμη μητέρων τινές, μαρτυροῦσιν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶπεν ἡ Κορνηλία, ἡ μήτηρ τῶν Γράκχων, πρὸς μίαν ἐκ τῶν φίλων της.

Ματαιόδοξος φίλη τῆς Κορνηλίας εἶχε τὴν κουφότητα νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις της. Ἔλαβε δὲ κατόπιν τὸ θάρρος ν' ἀπαιτήσῃ, ὅπως καὶ ἡ Κορνηλία ἐπιδείξῃ τὰ ἰδικά της κοσμήματα.

Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη, ἐξαφνισθεῖσα πρὸς στιγμήν, παρουσιάσθη ἔπειτα κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τοὺς υἱούς της, τοὺς Γράκχους, εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν ὁποίων εἶχε στρέψει ὁλόκληρον τὴν προσοχήν της, καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχω παρόμοια κοσμήματα πρὸς τὰ ἰδικά σου. Ἰδοὺ τὰ ἰδικά μου κοσμήματα.

Καὶ ἐπέδειξε τοὺς δύο υἱούς της, οἵτινες ἐτίμησαν κατόπιν τὸ Ρωμαϊκὸν ἔθνος.

Ἡ συκοφαντία τιμωρουμένη.

Νάρκισσος, ὁ ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων, εἶχεν ἐξεγείρει καθ' ἑαυτοῦ τὸ μῖσος τῶν κακῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἤλεγχε διὰ νὰ μετανοήσουν. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὅμως τὸν κατηγόρησαν δι' ἔγκλημα φοβερόν, ὑπεστήριζον δὲ δημοσίᾳ τὴν κατηγορίαν μὲ ἐπιχειρήματα πλήρη ἀρᾶς καθ' ἑαυτῶν.

— Νὰ καῶ εἰς τὸ πῦρ, εἶπεν ὁ πρῶτος, ἐὰν ὅ,τι λέγω δὲν εἶνε ἀληθές.

— Νὰ ἀποθάνω μὲ σκληρὰν ἀσθένειαν, προσέθεσεν ὁ ἄλλος.

Καὶ ὁ τρίτος εἶπε:

— Νὰ χάσω τὴν ζωήν μου, ἐὰν ὁ Νάρκισσος δὲν εἶνε ἔνοχος.

Τί συνέβη κατόπιν; Πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ δυνηθοῦν νὰ εὕρουν τὴν αἰτίαν, ἐκάη δὲ αὐτὸς καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του. Ὁ δεύτερος προσεβλήθη ὑπὸ ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπικαλεσθῆ. Ὁ τρίτος, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τιμωρίας τῶν δύο συνενόχων του, ἔχυσε τόσα δάκρυα, ὥστε ἀπώλεσεν ἐξ αὐτῶν τὴν ζωήν του.

Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ.

Πολλὰ πρόσωπα ἦλθον ἡμέραν τινὰ πρὸς ἕνα φιλόσοφον, καὶ τῷ εἶπον:

— Ἀπεστάλημεν πρὸς ὑμᾶς, διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς εἴπητε ἀκριβῶς, τί εἶνε ὁ Θεός.

Ὁ φιλόσοφος τοῖς ἀπεκρίθη:

— Μάλιστα. Θὰ σκεφθῶ περὶ αὐτοῦ. Ἐπανέλθετε, παρακαλῶ, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Αἱ ὀκτὼ ἡμέραι παρῆλθον, καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἐνεφανίσθησαν καὶ πάλιν. Ἀλλ' ὁ φιλόσοφος ἀταράχως τοῖς ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν: Ἐπανέλθετε, παρακαλῶ, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Μετὰ τὴν πάροδον καὶ τῶν ὀκτὼ τούτων ἡμερῶν οἱ ἀπεσταλμένοι ἐπαρουσιάσθησαν, ἀλλ' ἐστενοχωρήθησαν, διότι ἔλαβον καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν, καὶ τὸν ἠρώτησαν διὰ τοῦτο, ἕως πότε θὰ τοῖς ἔλεγε νὰ ἐπανέλθουν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας:

Καὶ ἐκεῖνος τότε τοῖς ἀπεκρίθη.

— Θὰ σᾶς δίδω τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἐφ' ὅ-

σον μοὶ ἀποτείνετε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, οὔτε ποτὲ θὰ δυνηθῶ, νὰ σᾶς εἴπω τί ἀκριβῶς εἶνε.

Ὁ πλοῦτος τοῦ Χριστιανοῦ.

Πτωχὴ χήρα διήρχετο ἡμέραν τινὰ πλησίον ἀνεγειρομένου ἱεροῦ ναοῦ. Ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ συνεισφέρῃ ὅ,τι ἠδύνατο εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς οἰκοδομήματος. Καὶ ἐξάγει ἀμέσως ἓν τάλληρον, καρπὸν τῶν μεγάλων της οἰκονομιῶν.

Ἀλλ' ὁ ἱερεύς, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸ προσέφερεν, ἠρνήθη νὰ λάβῃ τὴν προσφοράν, καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ, ἀλλ' ὄχι νὰ λάβῃ παρ' αὐτῆς, διότι ἔβλεπεν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων της ὅτι ἦτο πτωχή.

Καὶ τότε ἡ πτωχὴ χήρα, μετὰ πίστεως ἀξιοθαυμάστου, τῷ ἀπεκρίθη:

— Ἐγὼ πτωχή, πάτερ μου! Ἀλλὰ πῶς; δὲν εἶμαι Χριστιανή, θυγάτηρ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως καὶ κληρονόμος τῆς Μεγάλης Βασιλείας;

Μόνον ὅ,τι θέλει ὁ Θεός.

Σοφὸς ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ ἀληθὴς Χριστιανός, ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ εἰς ἕνα τῶν φίλων του:

— Δὲν δυσανασχετῶ, φίλε μου, διὰ τὰς ἐλλείψεις, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται εἰς ἐμέ, οὐδὲ λυποῦμαι διὰ τὸ μειονέκτημα, τὸ ὁποῖον ἔχω νὰ εἶμαι βραδύγλωσσος. Οὔτε στενοχωροῦμαι διὰ τοὺς πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν ἄλλην δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν συναντῶ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μου. Διότι ἔχω ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ γίνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲ ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ ζήσω χίλια ἔτη ἐδῶ, φορτωμένος ἀπὸ ὅλα τὰ δυστυχήματα τοῦ κόσμου, καὶ πάλιν θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχω τὴν αὐτὴν πεποίθησιν ὅτι ἐνεργεῖται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πτωχή, ἀλλ' εὐσεβὴς Χριστιανή, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἐν τῷ πολέμῳ, ἐξέχυσε τὴν καρδίαν της πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπεν:

—Ὦ! Θεέ μου! Γνωρίζεις καλῶς ὅτι θὰ τὸν

προετίμων ἀπὸ ὅλας τὰς τέρψεις τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἀφοῦ ἠθέλησες νὰ μοῦ τὸν ἀφαιρέσῃς, ὑποτάσσομαι ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας εἰς τὸ ἅγιον θέλημά Σου. Ἐὰν δὲ καὶ μία μόνη τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλήν μου ἐχρειάζετο διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν, οὐδέποτε θὰ τὴν ἔδιδον, ἐὰν τοῦτο ἦτο ἐναντίον πρὸς τὴν ἁγίαν ἀπόφασίν Σου.

Ἡ καλλιτέρα προσευχή.

Πτωχὴ Χριστιανὴ ἀσθενήσασα ἐπολεμήθη ἀπὸ ἀπελπισίαν περὶ τῆς σωτηρίας της. Τίποτε δὲν ἔκαμα, ἔλεγε, διὰ νὰ ἀξίζω τὸν οὐρανόν! Τί θὰ γίνω;

Ἀλλὰ σκεφθεῖσα ἠρεμώτερον, ἤνοιξε τὴν καρδίαν της πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπεν:

— Ὦ! Θεέ μου. Ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ Παράδεισος δὲν μοῦ ἀξίζει διὰ τὰ ἔργα μου, κατέστησα ἐμαυτὴν ἀναξίαν τῆς μεγάλης ταύτης χαρᾶς. Δύο πράγματα ὅμως μὲ κάμνουν νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ δώσῃς μίαν θέσιν ἐκεῖ: Εἶμαι τέκνον σου, καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανε δι' ἐμέ.

Ἡ πίστις τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

Ἐξόριστος ἐν τῇ νήσῳ τῆς ἁγίας Ἑλένης ὁ μέγας Ναπολέων ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ καλλίτερον τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας καὶ νὰ διακρίνῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

— Δὲν εἶμαι, ἔλεγεν, οὔτε ἄπιστος οὔτε ἁπλῶς φιλόσοφος. Πιστεύω εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφανέρωσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀνυψώνων δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν προσέθετε: Τίς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἐδημιούργησεν ὅλον αὐτό;

Ὅτε δέ ποτε ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν ἀκόλουθόν του Βερτράνδον: «Τί εἶνε ὁ Θεός; Τὸν εἶδες;» ἀπεκρίθη:

— Αἱ νίκαι μου, Βερτράνδε, σὲ ἔκαμαν νὰ πιστεύῃς εἰς ἐμέ, ὅτι ὑπάρχω. Κατ' ἀναλογίαν, τὸ Σύμπαν μὲ κάμνει νὰ πιστεύω εἰς τὸν Θεόν.... Τὰ θαυμαστὰ δημιουργήματα τῆς θείας Του παντοδυναμίας εἶνε δι' ἐμὲ αἱ εὐγλωττότεραι ἀποδείξεις. Τί εἶνε καὶ τὸ ὡραιότερον τεχνούργημα ἀπέναντι τῆς κινήσεως τῶν ἄστρων;

Καὶ ὅτε ἀκόμη παρετήρησεν εἰς τὸν ἰατρόν του

σημεῖά τινα ἀπιστίας, ἔλαβεν ἔντονον ὕφος καὶ εἶπε :

— Δύνασθε νὰ μὴ πιστεύητε εἰς τὸν Θεόν ; Τὸ πᾶν ἀναγγέλλει τὴν ὕπαρξίν Του. Καὶ τὰ μεγαλείτερα πνεύματα Τὸν ἐπίστευσαν ! .....

Ἀπάντησις σαφής.

— Πιστεύεις εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν ; ἠρώτησαν ἕνα ἱερέα οἱ ἐπαναστάται δικασταὶ τῆς πόλεως Λυών.

— Πῶς ὄχι ; ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς. Δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, ὅταν βλέπω σᾶς δικάζοντας καὶ κατακρίνοντας ἀδίκως ἕνα ἀθῷον ;

Ὁμολογουμένως, τίποτε δὲν ἀποδεικνύει σαφέστερον τὴν ἀλήθειαν τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως, παρὰ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀτιμωρησία τῶν κακῶν, οἱ ὁποῖοι πιέζουν καὶ τυραννοῦν τοὺς ἀγαθοὺς ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ.

Ὁ Χριστιανὸς καὶ οἱ ἄπιστοι.

Ζηλωτὴς Χριστιανὸς εὑρεθεὶς ποτε ἀπέναντι ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡ ἁμαρτία καὶ τὰ ἀσεβῆ ἀναγνώσματα εἶχον καταστήσει σχεδὸν ἀπίστους, ἠδυνήθη νὰ τοὺς κάμῃ νὰ σιωπήσουν, λέγων πρὸς αὐτούς:

«Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός, πῶς ὅλαι αἱ προφητεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὸν Μεσσίαν, ἐπληρώθησαν τελείως ἐν αὐτῷ;

»Πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ διαδώσῃ μίαν διδασκαλίαν τόσον ἔξοχον, ἡ ὁποία γνωρίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Θεόν, τὸν προορισμόν των καὶ τὰ καθήκοντά των;

»Πῶς ἐνήργησε τόσον ἐκπληκτικὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ὁμολογοῦν Ἐθνικοὶ καὶ Ἰουδαῖοι;

»Πῶς οἱ μαθηταί Του ἠδυνήθησαν νὰ ἐνεργήσουν, ***ἐν τῷ ὀνόματί του***, τόσα ὡσαύτως ἐξαίσια γεγονότα;

»Πῶς ὁλόκληρος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα χρόνου;

»Πῶς, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν ἀσε-

δῶν, κανείς ποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακόψῃ τὴν πρόοδον καὶ τὰς κατακτήσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ;

»Διατί οἱ ἄνθρωποι οἱ πλέον ἐνάρετοι, ἀλλὰ καὶ οἱ πλέον εὐτυχεῖς, ἐξ ὅλων εἶνε οἱ Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ζοῦν κατὰ τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;»

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1638 ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἐκήρυξε τὴν κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσαγάγει ἐκεῖ ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος τῆς Ἰαπωνίας Φραγκῖσκος Ξαβιὲ κατὰ τὸ 1459. Καὶ τοῦτο διότι οἱ ἱερεῖς τῆς εἰδωλολατρείας, φθονοῦντες τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος νόμον αὐστηρότατον ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλὰ τότε ἐπραγματοποιήθη ἐκ νέου ὁ λόγος τοῦ Τερτυλλιανοῦ ὅτι «τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων εἶνε ὁ σπόρος τῶν Χριστιανῶν». Διότι κατὰ τὸ 1692 οἱ ἱεραπόστολοι ἠρίθμουν ἐπὶ πλέον 12 χιλιάδας ἐκχριστιανισθέντων εἰδωλολατρῶν.

Μία χειροτονία τοῦ Μ. Βασιλείου.

Διηγοῦνται περὶ τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅτι περιοδεύων ποτὲ ἀνὰ τὸ ποίμνιόν του καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰ ὑπ' αὐτὸν μοναστήρια, ἠρώτησε τὸν ἡγούμενον ἑνὸς τῶν μοναστηρίων, ἐὰν μεταξὺ τῶν μοναχῶν του ὑπῆρχέ τις, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ φανερά, ὅτι ἦτο ἀπὸ Θεοῦ προωρισμένος δι' ὑψηλοτέραν ἀποστολήν. Ὁ ἡγούμενος τῷ παρουσίασε τότε ἕνα ἐκ τῶν μοναχῶν, ὁ ὁποῖος ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μεγάλην ἁπλότητά του.

Ὁ Μ. Βασίλειος διέταξεν εὐθὺς τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον νὰ τῷ φέρῃ ὕδωρ. Ὅταν δὲ τὸ ἔφερε, «Καθήσατε, τῷ εἶπεν ὁ ἅγιος πατήρ· τὸ ὕδωρ αὐτὸ εἶνε διὰ νὰ σοῦ νίψω τοὺς πόδας».

Ὁ μοναχὸς εὐθὺς συγκατετέθη χωρὶς νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν ἢ ἀντιλογίαν, ὅταν ἔβλεπε τὸν Μ. Βασίλειον νὰ ἐξασκῇ πρὸς αὐτὸν τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ταπεινώσεως.

—Ἰδού, εἶπεν ἀκολούθως ὁ ἅγιος, εἷς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶνε πράγματι νεκρὸς ὡς πρὸς τὸ

θέλημά του καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν κρίσιν του. Δικαίως θεωρεῖται ὡς προωρισμένος.

Τὴν ἑπομένην, ὅταν εἶδε τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον εἰσερχόμενον εἰς τὸν ἱερὸν ναόν, τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ θυσιαστήριον. Τὸν προεχείρισεν εἰς διάκονον, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς πρεσβύτερον. Καὶ ἔκαμε τοῦτο ὁ Μ. Βασίλειος, διότι ὡς θεοφώτιστος ὅπου ἦτο διέκρινεν, ὅτι ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος ἀρνηθεὶς τὸ ἴδιον θέλημα ὑπήκουε ταπεινῶς εἰς πᾶν ὅ,τι διετάττετο, καὶ εἰς ἐκεῖνα ἀκόμη, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ πλεῖστοι θὰ ἐθεώρουν τοῦτο ἀνάρμοστον ἢ ἀδιάκριτον ἢ ὑπερήφανον. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ χειροτονηθεὶς ἀνεδείχθη εἷς ἀπὸ τοὺς ἀληθινὰ εὐλαβεῖς καὶ ἁγίους ἱερεῖς.

Ἡ ἀξία τοῦ καλοῦ παραδείγματος.

Τὸ καλὸν παράδειγμα εἶνε τὸ εὐγλωττότερον ἐξ ὅλων τῶν κηρυγμάτων, τὸ βεβαιότερον, τὸ ἀποτελεσματικώτερον.

Ὁ φιλόσοφος Σενέκας ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανεν ὅτι ἡ ὁδὸς γίνεται μακρὰ διὰ τῆς διδασκαλίας, ἐνῷ διὰ τοῦ παραδείγματος συντομεύεται κατὰ πολύ.

Ὁ Ἅγιος Λουκιανός.

Ὁ ἅγιος Λουκιανός, ἱερεὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ, κατὰ τὴν διάρκειαν σκληροῦ τινος διωγμοῦ συνελήφθη καὶ προσήχθη ἐνώπιον τοῦ τυράννου. Ἐρωτηθεὶς ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἔδιδε πάντοτε τὴν ἀπάντησιν: Χριστιανός εἰμι. Ποῖος εἶσαι; Χριστιανός εἰμι. Ποία εἶνε ἡ οἰκογένειά σου; Χριστιανός εἰμι. Ποῖοι οἱ γονεῖς σου; Χριστιανός εἰμι. Καὶ εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἀπηύθυνον, ἔδιδε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

Καίτοι ὁ ἅγιος οὗτος ἦτο ἐπιστήμων καὶ εὔγλωττος, δὲν ἐνόμισεν ὅμως, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὴν εὐγλωττίαν του. Διότι ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι εἰς ἕνα τοιοῦτον ἀγῶνα δὲν δίδει ἡ εὐγλωττία τὴν νίκην, ἀλλ' ἡ πίστις, καὶ ὅτι τὸ πλέον ἀσφαλὲς μέσον, διὰ νὰ νικήσῃ τις ἐν μέσῳ τῶν μαρτυρίων, δὲν εἶνε τὸ νὰ γνωρίζῃ νὰ ὁμιλῇ, ἀλλὰ τὸ νὰ ταπεινοφρονῇ καὶ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἐξ ἄλλου ἐκεῖνος, ὅστις λέγει «εἶμαι Χριστια-

νός», λέγει ποία εἶνε ἡ πατρίς του, ὁ οὐρανὸς δηλαδή, ἔνθα εἶνε ὁ Χριστός· ποία ἡ οἰκογένειά του, ἡ Ἐκκλησία τῶν πιστῶν τουτέστι, τῆς ὁποίας κεφαλὴ εἶνε ὁ Χριστός· ποῖοι οἱ τίτλοι του, ὅτι δηλαδὴ εἶνε υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν καὶ κληρονόμος τῆς ἐπουρανίου βασιλείας· ποῖον τὸ πολίτευμά του, τουτέστι τὸ εὐαγγελικόν, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶνε καὶ ἔχει ὁ χριστιανός. Οἱ λόγοι λοιπὸν «Χριστιανός εἰμι» ἦσαν ἀρκετὴ ἀπόκρισις δι' ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, καὶ δι' αὐτὸ μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἀποκρινόμενος ὁ ἅγιος μάρτυς παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Ἐπιέζετό ποτε ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος νὰ ἐκδικηθῇ μερικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον παραμορφώσει διὰ λίθων τὸ ἄγαλμά του. Οὗτος ὅμως, ἐπιθέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ προσώπου του, εἶπεν:

—Οὔτε κανένα πόνον αἰσθάνομαι, οὔτε παραμορφωμένον βλέπω τὸ πρόσωπόν μου. Διατί νὰ τοὺς τιμωρήσω;

Ὁ ἔκφυλος υἱὸς καὶ ὁ καλὸς πατήρ.

Πατήρ τις, ἀληθινὰ χριστιανός, προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱόν του καλὴν ἀνατροφήν. Πλὴν ὅμως ἡ διεστραμμένη φύσις τοῦ υἱοῦ κατέστησεν ὅλως ἀνωφελεῖς τὰς χριστιανικὰς προσπαθείας τοῦ φιλοστόργου πατρός.

Ἡμέραν τινὰ ἐγνωστοποιεῖτο μυστικῶς εἰς τὸν πατέρα, ὅτι ὁ ἔκφυλος υἱός του ἐμελέτα νὰ τὸν δολοφονήσῃ, διὰ νὰ γείνῃ οὕτω τὸ συντομώτερον κάτοχος τῆς πατρικῆς περιουσίας, τῆς ὁποίας ἦτο ὁ φυσικὸς κληρονόμος. Συγκινηθεὶς βαθύτατα ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἄγγελμα ὁ ἀγαθὸς πατὴρ καὶ θέλων νὰ κάμῃ τὴν τελευταίαν προσπάθειαν, ὅπως μαλάξῃ τὸν κακοῦργον υἱόν του, τῷ προέτεινε νὰ ἐξέλθωσιν εἰς περίπατον. Ὅτε δὲ οὗτος συγκατετέθη, ὁ πατὴρ τὸν ὡδήγησεν εἰς μέρος ἀπομεμακρυσμένον, ἐντὸς δάσους πυκνοτάτου, ὅπου τῷ ἀπηύθυνε τοὺς ἑξῆς λόγους:

—Υἱέ μου, ἐπληροφορήθην ἀσφαλῶς, ὅτι ἀπεφάσισας νὰ μὲ δολοφονήσῃς. Παρ' ὅλα τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα ἔχω ἐναντίον σου, εἶσαι υἱός μου καὶ δι' αὐτὸ ἡ καρδία μου σὲ ἀγαπᾷ. Ἠθέλησα

λοιπὸν νὰ σοὶ δώσω τὸ ἔσχατον δεῖγμα τῆς πρὸς σὲ στοργῆς μου. Σὲ ὡδήγησα εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς μάρτυς καὶ ὅπου δὲν θὰ λάβῃ κανεὶς γνῶσιν τοῦ ἐγκλήματός σου».

Καὶ ἐξαγαγὼν τότε μάχαιραν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρύψει ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του, «Υἱέ μου, τῷ εἶπε, ἰδοὺ μία μάχαιρα· κόρεσον τὸ πάθος σου· ἐκτέλεσον ἐδῶ τὸ κακοῦργον σχέδιόν σου· θανάτωσέ με, ἀφοῦ τὸ ἔχεις ἤδη ἀποφασίσει· τοὐλάχιστον ἀποθνήσκων ἐδῶ, θὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης. Θὰ εἶνε τοῦτο ἡ τελευταία ἀπόδειξις τῆς στοργῆς μου πρὸς σὲ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ θλίψει, τὴν ὁποίαν τώρα δοκιμάζω φονευόμενος ὑπὸ σοῦ, θὰ ἔχω τοὐλάχιστον τὴν παρηγορίαν, ὅτι ἐγὼ ἔσωσα τὴν ζωήν σου, καθ' ὃν χρόνον σὺ μοῦ τὴν ἀφαιρεῖς».

Ὁ υἱὸς συγκινηθεὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του. Ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς καὶ χύνων θερμὰ δάκρυα ζητεῖ ἀπὸ αὐτὸν συγγνώμην, ὑποσχόμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ ἤλλασσε διαγωγήν. Καὶ ὄντως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔδωκεν εἰς τὸν ἀγαθὸν πατέρα του τόσην παρηγορίαν καὶ χαράν, ὅσην θλῖψιν καὶ πικρίαν τῷ εἶχε πρότερον προξενήσει.

Ὁ Μέγας Θεοδόσιος καὶ ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος.

Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ἐκδώσας ποτὲ ἐν τῇ παραφορᾷ του διάταγμά τι σκληρόν, δυνάμει τοῦ ὁποίου διενηργήθησαν ἀπηνεῖς σφαγαὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἕνεκα στάσεώς τινος, ἠμποδίσθη ἀπὸ τὴν θείαν κοινωνίαν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Μεδιολάνων Ἀμβροσίου ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος σχεδόν, ζῶν ἐν μετανοίᾳ. Αὐτοκράτωρ εὐσεβὴς καὶ ταπεινὸς συνησθάνθη τὸ ἁμάρτημά του καὶ ἀπεδέχθη ταπεινῶς τὸν ἐπιβληθέντα εἰς αὐτὸν κανόνα.

Ὅτε λοιπόν, διαρκοῦντος ἀκόμη τοῦ κανόνος τούτου, ἐπρόκειτο νὰ ἑορτασθῇ ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος, ὁ Θεοδόσιος, βαθέως τεθλιμμένος, ἠγέρθη ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους καὶ προετοιμάζετο νὰ διέλθῃ ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην τοῦ χριστιανισμοῦ ἡμέραν.

Ὁ Ρουφῖνος, ὅστις κατεῖχε θέσιν πρωθυπουργοῦ παρὰ τῷ Μ. Θεοδοσίῳ, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ εὑρὼν αὐτὸν εἰς μεγάλην λύπην, τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας.

—Πῶς νὰ μὴ θλίβωμαι, τῷ ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ, ὅταν σκέπτωμαι, ὅτι καὶ ὁ πλέον τελευταῖος ἐκ τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων μου πηγαίνει σήμερον νὰ ἀναπέμψῃ τὰς δεήσεις του εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἀπαγορευθῇ τελείως καὶ αὐτὴ ἡ εἴσοδος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Κυρίου;

Ὁ Ρουφῖνος προσεπάθησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλῖψιν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸ ἀπέναντι τῆς ἀληθείας καθῆκόν του. Διότι ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ Θεοδοσίου, ὑποστηρίζων ὅτι ἡ ἁμαρτία του δὲν ἦτο μεγάλη, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐνεργήσει ὡς ἁπλοῦς τις ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς αὐτοκράτωρ χρησιμοποιῶν τὴν ἐξουσίαν του καὶ πατάσσων δι' αὐτῆς πᾶσαν ἀταξίαν. Προσέθηκε δὲ ὁ Ρουφῖνος, ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ σπεύσῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀμβροσίου πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ τὸν πείσῃ, ἵνα ἄρῃ τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα κανόνα.

Ὁ αὐτοκράτωρ, καίτοι ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Ἀμβρόσιος δὲν θὰ συγκατετίθετο εὔκολα, ἵνα μετριάσῃ τὴν δικαίαν ἀπόφασίν του, ἐν τούτοις ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ὑπουργόν του νὰ πραγματοποιήσῃ ὅ,τι

ἐμελέτα, προτιθέμενος καὶ αὐτὸς νὰ μεταβῇ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ρουφῖνος συναντήσας τὸν Ἀμβρόσιον ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν ἐπιτηδειότητά του καὶ τὴν διπλωματικήν του δεξιότητα. Ἀλλ' ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἐπίσκοπος, σταθερὸς καὶ ἄκαμπτος ἐπάνω εἰς τὸ καθῆκόν του, μὴ ἐννοῶν νὰ κάμνῃ ὑποχωρήσεις ἐκεῖ, ὅπου ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν τὸ ἐπέτρεπε, διέκοψε τὸν διπλωμάτην ὑπουργὸν μετὰ τῆς παρρησίας, ἡ ὁποία τὸν διέκρινε.

—Κύριε, τῷ εἶπεν, εἶσαι ὁ κύριος αὐτουργὸς καὶ παραίτιος τῶν σφαγῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Διότι σὺ διὰ τῶν συμβουλῶν σου ἐξώθησας τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὸ νὰ ἐκδώσῃ τὴν σκληρὰν ἐκείνην διαταγήν, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τόσας ὑπάρξεις. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τολμήσῃς, ὅπως μεσιτεύσῃς διὰ νὰ δοθῇ τώρα ἄφεσις διὰ τὸ συντελεσθὲν ἁμάρτημα. Ὅσάκις μάλιστα ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν σου ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ κυριάρχου σου, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ὀλιγωτέραν ἀπὸ ἐκεῖνον θλῖψιν ἕνεκα τῶν συμβουλῶν, τὰς ὁποίας ἔδωκας εἰς αὐτόν. Ὁ αὐτοκράτωρ, λέγεις, ὅτι προτίθεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν. Διὰ δευτέραν φορὰν θὰ τὸν ἀναμείνω εἰς τὴν θύ-

ραν διὰ νὰ τῷ ὑποδείξω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ. Καὶ ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε χριστιανὸς αὐτοκράτωρ, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παραβιάσῃ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας του.

Ὁ Ρουφῖνος ἀπεχώρησεν εὐθὺς ἐντροπιασμένος. Ὁ δὲ Θεοδόσιος ἐμμείνας εἰλικρινῶς εἰς τὴν μετάνοιάν του καὶ συγχωρηθεὶς ἀπέθανε μετὰ πέντε ἔτη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου. Μέγας ὡς αὐτοκράτωρ διὰ τὰ πολεμικά του κατορθώματα καὶ τὴν λοιπήν του ἔκτακτον ὑπεροχήν, ἀνεδείχθη διὰ τῆς ταπεινώσεώς του μέγας καὶ εἰς τὸν χριστιανικὸν βίον του.

Αὐταπάρνησις στρατιώτου.

Ἄπιστος αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπίεσεν ἕνα χριστιανὸν στρατιώτην νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, τὸν ἠπείλησεν ἔπειτα μὲ θάνατον.

Ἀλλ' ὁ γενναῖος ἐκεῖνος στρατιώτης, ἐπιδείξας τὸ στῆθός του, τὸ ὁποῖον ἦτο καταπληγωμένον ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν μαχῶν, ἀπεκρίθη γενναιοφρόνως.

— Τί; Ἔλαβον τόσας πληγὰς εἰς τὸ στῆθος διὰ τὸν βασιλέα τῆς γῆς, καὶ θὰ φοβηθῶ νὰ ἀποθάνω διὰ τὸν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ;

Οἱ τελευταῖοι λόγοι ἐνὸς ἐπιστραφέντος ἀσεβοῦς.

Ὁ Τουσαίν, συγγραφεὺς πλείστων ἀσεβῶν ἔργων, προσβληθεὶς ἀπὸ μυρασμὸν ἀπέθανε μετὰ ἓν ὁλόκληρον ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον ὑπέφερε πολλά. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του ἔδειξεν εἰλικρινῆ μετάνοιαν. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του εἶχε προσκαλέσει τοὺς φίλους του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὰ σκάνδαλα, τῶν ὁποίων ἐγένετο αἰτία καὶ ἀφορμὴ εἰς αὐτούς, εἰς δὲ τὸν υἱόν του, ἄγοντα τότε τὴν ἡλικίαν τῶν 16 ἐτῶν, εἶπεν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν φίλων του τοὺς ἑξῆς λόγους:

—Γιέ μου, πρόσεξε καλὰ εἰς ὅ,τι θὰ σοῦ εἴπω. Μετ' ὀλίγον θὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δώσω λόγον τῶν πράξεών μου. Τὸν ἔχω τόσον πολὺ πικράνει καὶ ἔχω διὰ τοῦτο ἀνάγκην τοῦ ἐλέους Του. Σὲ ἔχω σκανδαλίσει μὲ τὴν συμπεριφοράν μου καὶ μὲ τὰ διδάγματα τὰ κοσμικὰ καὶ ἀσεβῆ, τὰ ὁποῖα σοῦ ἔδωκα. Θὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τοῦτο; Θὰ κάμῃς πᾶν ὅ,τι πρέπει διὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ ὁ Θεός; Θὰ προσπαθήσῃς

νὰ ἀποκτήσῃς ἐντελῶς διαφορετικὰς ἀρχὰς ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας σὲ ἐδίδαξα; Ἄκουσον καλῶς, υἱέ μου, τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα σοῦ δίδω τόσον ἀργὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. Διαβεβαιῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ ἐμφανισθῶ, ὅτι, ἐὰν ἐφάνην πολὺ ὀλίγον χριστιανὸς εἰς τὰς πράξεις μου, εἰς τοὺς λόγους μου, εἰς τὰ συγγράμματά μου, δὲν τὸ ἔπραξα ἀπὸ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐκ ματαιότητος, διὰ νὰ ἀρέσω εἰς ταῦτα ἢ εἰς ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ νὰ ἐπαινεθῶ ὑπ' αὐτῶν. Γονυπέτησον, υἱέ μου, καὶ ἐνώπιον τῶν φίλων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς βλέπουσιν, ὑποσχέθητι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θὰ ὑπακούσῃς εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ τὰ μαθήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκούεις ἀπὸ τὸν θνήσκοντα πατέρα σου.

Ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος καὶ ὁ Φωκᾶς.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Μαυρίκιος, καίτοι διεκρίνετο πάντοτε διὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, ἐγένετο ἐν τούτοις ἔνοχος πράξεως σκληρᾶς, τὴν ὁποίαν ἔκλαιε καθ' ὅλην τὴν ζωήν του. Εἶνε δὲ αὕτη ἡ ἑξῆς: Ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Ταρτάρων, κατανικήσας ποτὲ τὰ Βυζαντινὰ στρατεύματα καὶ συλλαβὼν πλείστους αἰχμαλώτους, ἐζήτησε πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ποσότητά τινα χρυσίου, ὁ Μαυρίκιος ἠρνήθη νὰ πληρώσῃ αὐτήν. Ἡ ἄρνησις ὅμως αὕτη τοῦ Μαυρικίου ἠρέθισεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν βάρβαρον νικητήν, ὥστε ἐν τῇ παραφορᾷ του διέταξε καὶ ἐσφάγησαν οἱ αἰχμάλωτοι, ἀνερχόμενοι εἰς δώδεκα ὅλας χιλιάδας.

Ὁ αὐτοκράτωρ τότε Μαυρίκιος ᾐσθάνθη βαθύτατα τὸ ἁμάρτημά του. Ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἔνοχον ἐνώπιον τῆς θείας δικαιοσύνης διὰ τὴν ἀγρίαν σφαγήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόλαβε διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν λύτρων καὶ ἐν τῇ μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει του διέταξεν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε ζητήσει ὁ βασιλεὺς τῶν

Ταρτάρων, νὰ δοθῇ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου του ταμείου ὑπὲρ ἐλεημοσυνῶν καὶ ἀφιερωμάτων. Προσηύχετο δὲ καὶ διηνεκῶς πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα τὸν τιμωρήσῃ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ διὰ τὸ ἁμάρτημά του καὶ ὄχι ἐν τῇ μελλούσῃ, τῇ καὶ αἰωνίῳ. Καὶ ὄντως αἱ προσευχαί του ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Μετά τινα δηλαδὴ χρόνον τὰ στρατεύματά του, ἕνεκα διαταγῆς τού τινος, ἐστασίασαν, ἐξεδίωξαν τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Πέτρον, ὅστις ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Μαυρικίου, καὶ ἀνεκήρυξαν βασιλέα των ἕνα ἁπλοῦν ἕως τότε ἑκατόνταρχον, τὸν Φωκᾶν. Ἡ πρωτεύουσα μετ' ὀλίγον ἠκολούθησε καὶ αὐτὴ τὸ παράδειγμα τοῦ στρατοῦ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ καθαιρεθεὶς Μαυρίκιος συλλαμβάνεται δέσμιος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, τῶν πέντε υἱῶν του καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων του.

Τί δὲ τοὺς ἀνέμενε, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις. Ὁ Μαυρίκιος μαζὺ μὲ τοὺς πέντε υἱούς του κατεσφάγη ἀνηλεῶς πλησίον τῆς Χαλκηδόνος. Ἡ σφαγὴ ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς νεαροὺς πρίγκηπας, διενεργουμένη ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἀτυχοῦς πατρός των, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου δὲν ἐξῆλθεν ἡ ἐλαχίστη κραυγὴ παραπόνου. Ἠκούετο μόνον νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πολλάκις καθ' ὅλην

τὴν διάρκειαν τῆς ἀγρίας ἐκείνης σφαγῆς τοὺς λόγους τοῦ ψαλμοῦ:

«Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις Σου».

Συνέβη μάλιστα, ὥστε ἡ τροφὸς τοῦ νεωτέρου ἐκ τῶν πριγκήπων νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἰδικόν της βρέφος ἀντὶ τοῦ μικροῦ βασιλόπαιδος, τὸν ὁποῖον ἐθήλαζε, καὶ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωήν. Ὁ Μαυρίκιος τὸ παρετήρησε καὶ εἰδοποίησεν εὐθὺς τὸν Φωκᾶν περὶ τούτου εἰπών, ὅτι δὲν ἦτο δίκαιον νὰ ὑποφέρῃ ἡ τροφός, ἥτις ἦτο ἀθῴα, δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο ἔνοχος.

Ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μαυρικίου ἐσφάγη ἔπειτα καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρόσωπα, τὰ στενῶς πρὸς αὐτὸν συνδεδεμένα. Ὅταν δὲ ἐπὶ τέλους ὁ δήμιος ἐπλησίασε διὰ νὰ σφάξῃ καὶ ἐκεῖνον, ὁ Μαυρίκιος παρεδόθη ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως εἰς τὰ κτυπήματα τῆς μαχαίρας τοῦ δημίου, ἀποδεχόμενος τὸν θάνατον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδιδον ὡς δικαίαν τιμωρίαν ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἀπὸ Θεοῦ διὰ τὴν σφαγὴν τῶν δωδεκακισχιλίων αἰχμαλώτων, καὶ θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ, διότι οὕτω διὰ τῆς θυσίας του ἐκείνης ἐξιλέωσε τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ·

Τὸ ἄγαλμα.

Νέος τις, ζηλωτὴς τῆς ἀρετῆς, ἐπεσκέφθη ποτὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους ἀσκητάς, οἱ ὁποῖοι ἔζων ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὸν Θεὸν εἰς τὰς ἐρήμους. Τὸν παρεκάλεσε θερμῶς, ἵνα τὸν δεχθῇ πλησίον του ὡς μαθητὴν καὶ ὑποτακτικόν του.

Ὁ ἅγιος ἐκεῖνος γέρων, θέλων νὰ τὸν διδάξῃ, ποίας διαθέσεις ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὁ νέος αὐτός, διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς ὑπ᾽ αὐτοῦ, τοῦ ἐπρότεινε νὰ ρίψῃ κάτω ἓν ἄγαλμα χάλκινον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐστημένον πλησίον τοῦ κελλίου του. Ὅταν δὲ ὁ νέος ἐποίησε τοῦτο, ὁ γέρων τὸν ἠρώτησε, μήπως τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο, καθ᾽ ὃν χρόνον ἐκρημνίζετο κατὰ γῆς, ἀντέταξεν ἀντίστασίν τινα, ἢ μήπως ἐξέφρασε παράπονόν τι. Ὁ νέος κατὰ φυσικὸν λόγον ἀπήντησεν· «Ὄχι».

— Ἄρχισε πάλιν, τῷ προσέθεσεν ὁ γέρων, νὰ κτυπᾷς ἀδιακρίτως τὸ ἄγαλμα τοῦτο καὶ νὰ ἀπευθύνῃς πρὸς αὐτὸ τὰς βαρυτέρας ὕβρεις.

Ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνος συνεμορφώθη καὶ πρὸς τὴν νέαν αὐτὴν παραγγελίαν, τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ γέρων ἀσκητής, μήπως τὸ ἄγαλμα ἐπέδειξε ση-

μεῖόν τι ἀνυπομονησίας ἢ ἀγαναχτήσεως. Ὁ νέ-
ος ἀπεκρίθη πάλιν ὅτι οὐδὲν τούτων παρετήρη-
σεν εἰς τὸ ἄγαλμα. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ
Θεοῦ λαβὼν τὸν λόγον τῷ εἶπε:

— Τέκνον μου, ἐὰν δύνασαι νὰ ὑπομείνῃς ἄ-
νευ μεμψιμοιρίας τινός, ἄνευ παραπόνου, ἄνευ
ἀντιστάσεως, ἵνα σὲ μεταχειρίζωμαι ὅπως σὺ με-
τεχειρίσθης τὸ ἄγαλμα τοῦτο, μεῖνε πλησίον μου.
Ἐὰν ὅμως δὲν ἔχῃς τὴν διάθεσιν νὰ ἐργασθῇς
ἀποφασιστικῶς πρὸς ἐκκοπὴν τοῦ ἰδίου σου θε-
λήματος καὶ πρὸς νέκρωσιν παντὸς πάθους, πρὸς
νέκρωσιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ σου, ἄπελθε, διότι δὲν εἶ-
σαι κατάλληλος δι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, τὴν
ὁποίαν διάγουσιν ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον.

Ὁ ἐλεήμων κληρικός.

Ἐπεσκέφθησάν ποτε κατ' οἶκον ἕνα κληρικόν, πεφημισμένον διὰ τὰς πολλὰς καὶ γενναίας ἐλεημοσύνας του. Ἡ οἰκία του, πτωχική, ἦτο ἐντελῶς ἀπέριττος καὶ εἰς τὴν διακόσμησίν της. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ οὐδὲ ἓν παραπέτασμα εἰς τοὺς τοίχους, οὔτε ἕνα τάπητα ἐπὶ τοῦ πατώματος. Ὅταν λοιπὸν τοῦ ἐξέφρασαν τὴν ἔκπληξίν των διὰ τὴν γυμνότητα ἐκείνην, αὐτὸς τοῖς ἀπεκρίθη· Ὅταν εἰσέρχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, δὲν ἤκουσά ποτε νὰ μοῦ παραπονεθοῦν οἱ τοῖχοι, ὅτι κρυώνουν. Ἐνῷ τοὐναντίον εἰς τὴν θύραν μου συναντῶ τόσους πτωχούς, οἱ ὁποῖοι εἶνε γυμνοὶ καὶ τρέμοντες καὶ οἵτινες μοῦ ζητοῦν ἐνδύματα

Οἱ δύο συμφιλιωθέντες ἔμποροι.

Ὑπῆρχον εἰς μίαν πόλιν δύο ἔμποροι γείτονες, οἱ ὁποῖοι ἐφθόνουν ἀλλήλους καὶ διετέλουν ὡς ἐκ τούτου εἰς ἔχθραν σκανδαλωδεστάτην. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, συνελθὼν κἄποτε εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἐσκέφθη σοβαρῶς καὶ ἀνεμέτρησε τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ὑπεῖχε διὰ τὸ ἁμάρτημά του αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, Ὅστις παραγγέλλει ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας. Συναισθανθεὶς λοιπὸν τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς του καὶ μετανοήσας εἰλικρινῶς συνεβουλεύθη εὐλαβές τι καὶ ἐνάρετον πρόσωπον, πῶς καὶ μὲ ποῖον μέσον θὰ ἠδύνατο νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τοῦ γείτονος συναδέλφου του.

— Ὁ καλλίτερος τρόπος, τῷ ἀπεκρίθη, εἶνε αὐτός, τὸν ὁποῖον θὰ σᾶς ὑποδείξω εὐθύς: Εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται νὰ ἀγοράσουν εἰς τὸ κατάστημά σας, ὅταν δὲν ἔχετε ἀπὸ τὸ ἐμτόρευμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς ζητοῦν, συνιστᾶτε εἰς αὐτὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ γείτονός σας.

Ὁ ἄλλος ἔμπορος πληροφορηθείς, πόθεν τῷ ἐστέλλοντο οἱ ἀγορασταὶ αὐτοί, συνεκινήθη ἀπὸ

τὰς καλὰς διαθέσεις τοῦ γείτονός του, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς ἐχθρόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τοῦ ἐζήτησεν ἅμα καὶ συγγνώμην διὰ τὸ μῖσος ὅπερ εἶχε πρότερον εἰς αὐτόν, οὕτω δὲ συμφιλιωθέντες ἔγειναν στενώτατοι φίλοι.

Σύντομα ἢ ἀργά, θὰ πιστεύσῃς ὅμως.

Εἰς μίαν συναναστροφήν, ἔνθα εὑρέθη καὶ εἷς ἱερεύς, μερικοὶ νέοι ἤρχισαν νὰ ἐκφράζωνται ἀσεβῶς πως περὶ τοῦ ζητήματος τῆς θρησκείας καὶ εἶονεὶ νὰ καυχῶνται διὰ τὴν ἀπιστίαν των.

— Ἀλλά, κύριοι, τοῖς λέγει ὁ ἱερεύς. Δὲν πιστεύετε τώρα; Θὰ πιστεύσετε ὅμως μίαν ἡμέραν. Ἐὰν δὲν πιστεύσετε εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, θὰ πιστεύσετε εἰς τὸν ἄλλον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι θὰ ἔχετε τότε τὴν πίστιν τῶν δαιμονίων, τὰ ὁποῖα «*πιστεύουσι καὶ φρίσσουσι*».

Ὁ Ἀλφόνσος Ε'.

Μίαν ἑσπέραν, ὅτε ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἐπέστρεφεν ἀπὸ ἐκδρομήν τινα, προπορευόμενος τῆς λοιπῆς συνοδείας του μεθ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ του μόνον, ἔφθασεν εἰς χωρίον τι καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον κατάλυμα, τὸ ὁποῖον καθ' ὁδὸν συνήντησε. Δύο στρατιῶται εὑρίσκοντο ἐκεῖ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θερμαινόμενοι πλησίον τῆς πυρᾶς. Μὴ γνωρίσαντες οὗτοι τὸν βασιλέα καὶ θέλοντες νὰ μείνωσι μόνοι εἰς τὸ κατάλυμα ἐκεῖνο, ὅπως διέλθωσι τὴν νύκτα ἀναπαυτικώτερον, ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωσι τοὺς δύο νεωστὶ εἰσελθόντας, καὶ τοῖς ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κατάλυμα. Τοὺς ἠπείλησαν δέ, ὅτι θὰ ἔρριπτον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των δαυλοὺς ἀνημμένους, ἐὰν δὲν ἐξήρχοντο ταχέως ἐκεῖθεν.

Ὁ Ἀλφόνσος, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ὀργισθῇ ἐκ τοῦ τραχέος καὶ ἀσεβοῦς ἐκείνου τρόπου, ἤρχισε νὰ γελᾷ. Ἠμπόδισε μάλιστα καὶ τὸν συνοδόν του ἀξιωματικὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ δριμύτητα πρὸς τοὺς δύο ἐκείνους στρατιώτας.

Μετ' ὀλίγον ἡ βασιλικὴ συνοδεία κατέφθασε πλήρης εἰς τὸ πτωχικὸν ἐκεῖνο κατάλυμα καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνεγνωρίσθη ἀμέσως. Οἱ δύο λοιπὸν στρατιῶται περίτρομοι γονυπετοῦσιν ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρακαλοῦσι νὰ συγχωρήσῃ τὴν αὐθάδειαν αὐτῶν. Ὁ Ἀλφόνσος μετὰ γλυκύτητος τοὺς ἐσήκωσεν ὀρθίους καὶ διέταξεν ὄχι μόνον νὰ μὴ τοὺς τιμωρήσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς κρατήσουν, ὅπως συνδειπνήσουν μετὰ τῶν ἀκολούθων του.

Μία εὔνοια ἀνωφελής.

Αὐλικός τις, ὅστις εἶχε διέλθει τὴν ζωήν του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος του, ἠσθένησεν ἐπικινδύνως.

Ὁ ἡγεμών, ὅστις τὸν ἠγάπα πολύ, ἦλθε προσωπικῶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπισημοτέρους ἀκολούθους του. Τὸν εὗρεν εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον καὶ σχεδὸν εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμάς. Συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην κατάστασιν ὁ ἡγεμών

— Θὰ ἠδυνάμην νὰ κάμω τι πρὸς ὠφέλειάν

σου; τῷ εἶπε. Ζήτησον ἐλευθέρως ὅ,τι θέλεις μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ.

—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενής, εἰς τὴν δυσάρεστον αὐτὴν θέσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκομαι, δὲν ἔχω παρὰ μίαν αἴτησιν νὰ σᾶς κάμω. Θὰ σᾶς ἐζήτουν νὰ μοῦ παρατείνετε τὴν ζωὴν ἐπὶ ἓν καὶ μόνον τέταρτον τῆς ὥρας.

—Φεῦ! ἀνέκραξεν ὁ ἡγεμών· αὐτό, τὸ ὁποῖον μοῦ ζητεῖς, δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ζήτησον ἄλλο τι, ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ εἰσακούσω.

—Αἴ τί! εἶπε τότε ὁ ἀσθενής· πεντήκοντα ὅλα ἔτη σᾶς ὑπηρετῶ καὶ δὲν δύνασθε σεῖς τώρα νὰ μοὶ παράσχητε οὐδὲ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ζωήν; Ἄ! ἐὰν εἶχον ὑπηρετήσει τόσον πιστῶς καὶ τόσον εἰλικρινῶς τὸν Κύριον ἡμῶν, θὰ μοὶ παρεῖχε τώρα ὄχι μόνον τὴν τόσον ὀλιγόλεπτον παράτασιν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν σᾶς ζητῶ, ἀλλὰ θὰ μοὶ παρεῖχε καὶ μίαν ζωὴν ἀτελεύτητον, αἰωνίαν, συνοδευομένην μετὰ τελείας εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος.

Εὐθὺς ὡς εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ αὐλικός, δὲν παρῆλθον παρὰ ἐλάχισταί τινες στιγμαὶ καὶ ἐξέπνευσεν.

Οἱ δύο ἐρημῖται.

Μερικοὶ ἐρημῖται εἶχον ἐγκατασταθῇ ἐπὶ ὄρους τινὸς τῆς Αἰγύπτου, γειτονεύοντος πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδηγίαν ἑνὸς ἁγίου ἀσκητοῦ ὀνομαζομένου Σισώη. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ἔχων ἀφορμὴν παραπόνου ἐναντίον ἄλλου τινός, ἦλθε νὰ εὕρῃ τὸν Σισώην, διὰ νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ, ὅτι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ προβῇ εἰς ἐκδίκησιν. Ὁ Σισώης ἔκαμε πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ τὸν καταπραΰνῃ. Βλέπων ὅμως ὅτι ὅλα ὅσα τοῦ ἔλεγεν ἦσαν ἐντελῶς ἀνωφελῆ, τῷ προσέθηκε:

—Τοὐλάχιστον, ἀδελφέ μου, ἂς συμπροσευχηθῶμεν ἐπ᾽ ὀλίγον, πρὶν ἢ πραγματοποιήσῃς τὴν φιλέκδικον ἀπόφασίν σου.

Καὶ εὐθὺς ἤρχισε τὴν προσευχήν του ὡς ἑξῆς:

—Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη, Θεέ μου, ἵνα ἀναλαμβάνῃς ἡμᾶς ὑπὸ τὴν προστασίαν Σου καὶ τὴν κραταιὰν ὑπεράσπισίν Σου, διότι ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς ἰσχυρίζεται, ὅτι δυνάμεθα νὰ προστατεύσωμεν μόνοι ἑαυτοὺς καὶ νὰ ἐκδικήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς κατ᾽ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀδικοῦσι.

Συγκινηθεὶς ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σισώη καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ συμπνίξῃ πᾶσαν φιλέκδικον τάσιν τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Ὁ νεαρὸς ποιμήν.

Νεαρώτατος ποιμὴν εἶχε συνειθίσει νὰ προσεύχεται, καθ' ὃν χρόνον ἔβοσκε τὸ ποίμνιόν του. Ἐρωτηθείς, ἐὰν ἐδοκίμαζέ ποτε ἀνίαν τινὰ ἢ στενοχωρίαν, ὅτε διέμενε μόνος καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀπεκρίθη:

—Ὁ οὐράνιος Πατὴρ μοῦ εἶνε ἀρκετὸς διὰ νὰ συντομεύωνται τὰ μακρὰ τῶν ἡμερῶν διαστήματα καὶ διὰ νὰ καθίστανται ταῦτα εὐχάριστα εἰς ἐμέ. Ἐπικοινωνῶν πρὸς Αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς εὑρίσκω πάντοτε νέας πηγὰς σκέψεων παρηγορητικῶν καὶ καλῶν αἰσθημάτων. Ὁλόκληρος ἑβδομὰς δὲν μὲ ἀρκεῖ πολλάκις διὰ νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου ταῦτα πρὸς τὸν Πανάγαθον τοῦτον Πατέρα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων.

Εἶνε γνωστόν, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης εἶχεν ὡς κύριον καὶ πρώτιστον ἔργον αὐτοῦ τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἐλεημοσύνης. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐπωνομάσθη ἐλεήμων. Ἐσκόρπιζε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλεημοσύνης ἄνευ φειδοῦς, μὲ ἀνοικτὰς καὶ γεμάτας πάντοτε τὰς χεῖρας. Συνείθιζε δὲ νὰ ὀνομάζῃ τοὺς πτωχοὺς κυρίους του, ἐπειδὴ ἔργον του εἶχε νὰ τοὺς ὑπηρετῇ καὶ νὰ τοὺς ἀνακουφίζῃ. Καὶ ἐπειδὴ πάντοτε ἐνόει νὰ ἐλεῇ, δι' αὐτὸ ἔζη λιτότατα καὶ πτωχότατα, κοιμώμενος, ὁ μέγας αὐτὸς Πατριάρχης, ἐπὶ σκληροτάτης κλίνης καὶ σκεπαζόμενος μὲ πενιχρότατον σκέπασμα.

Εἷς ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τοῦ ποιμνίου του, θέλων νὰ καταστήσῃ ἀνετώτερον τὸν ὕπνον του ἁγίου ἐκείνου ἱεράρχου, τῷ ἐδώρισέ ποτε κλινοσκέπασμα πολύτιμον καὶ βαρύ. Ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης τὸ ἐδέχθη. Ἀλλ' ὅταν ἐπῆλθεν ἡ νὺξ καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, δὲν κατώρθωσεν οὐδὲ νὰ ὑπνώσῃ κἂν. Ἐταράττετο ἀπὸ

τὴν σκέψιν τόσων πτωχῶν, οἱ ὁποῖοι ἔτρεμον ἕνεκα τοῦ ψύχους, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς ἐθερμαίνετο ἀπὸ τὸ σκέπασμα ἐκεῖνο!

Τὴν πρωΐαν τὸ κλινοσκέπασμα ἐπωλήθη, διὰ νὰ διανεμηθῇ ἡ ἀξία του παρευθὺς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀπόρων. Κατὰ σύμπτωσιν ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος, ὅστις τὸ εἶχε δωρήσει εἰς τὸν Πατριάρχην, διερχόμενος ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, τὸ εἶδεν. Ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἀγοράσας αὐτὸ ἐκ νέου τὸ ἔστειλε πάλιν εἰς τὸν Πατριάρχην. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐδίστασε καὶ πάλιν νὰ τὸ πωλήσῃ. Ὅταν δὲ ὁ αὐτὸς χριστιανὸς ἀγοράσας αὐτὸ ἐκ νέου τοῦ τὸ ἀπέστειλε καὶ διὰ τρίτην φοράν, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἀρχιερεὺς ἠκούσθη λέγων: «Ἂς ἴδωμεν, ποῖος θὰ κουρασθῇ πρῶτος, ἐγὼ πωλῶν τὸ σκέπασμα αὐτό, ἢ ἐκεῖνος ἀγοράζων καὶ ἐπιστρέφων τοῦτο εἰς ἐμέ;»

Ὁ ἀνάδοχος.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Ἰβάν, ὁ ἄλλως ἐπικαλούμενος Ἰωάννης Βασίλοβιτς, μετημφιέσθη ἡμέραν τινὰ εἰς χωρικὸν καὶ μετέβη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ χωρία τῆς ἐπικρατείας του, ὅπου ἐζήτησε τόπον νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα.

Ἐκτύπησε τὰς θύρας ὅλων τῶν οἰκιῶν, οὐδαμοῦ ὅμως ἐγένετο δεκτός. Ἐνομίσθη ὡς ἁπλοῦς τις χωρικός, διὰ αὐτὸ δὲ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκείνου, καθ' ὑπερβολὴν ἀφιλόξενοι, δὲν τοῦ ἔδωκαν καμμίαν προσοχήν. Εἷς καὶ μόνον εὑρέθη πρόθυμος νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὸν τὴν ζητουμένην ξενίαν. Ἦτο πτωχότατος χωρικός, τοῦ ὁποίου μάλιστα ἡ σύζυγος εἶχε καταληφθῆ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ.

Ὁ Ἰβὰν εἰσῆλθεν εἰς τὸν πτωχικὸν ἐκεῖνον, οἶκον, ἐκάθισεν ἐπ' ὀλίγον, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ ἐπίτοκος οἰκοδέσποινα ἐγέννησε τὸ τέκνον της, καί, χωρὶς νὰ δείξῃ οὐδὲν σημεῖον, ἐξ οὗ θὰ ἀνεγνωρίζετο ὅτι ἦτο ὁ Τσάρος, ἀπεχαι-

ρέτισε τὸν φιλόξενον ἐκεῖνον χωρικὸν ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτόν, ὅτι τὴν ἑπομένην θὰ ἐπανήρχετο καὶ θὰ τοῦ ἔφερεν ἕνα ἀνάδοχον διὰ τὸ παιδίον αὐτοῦ.

Πράγματι τὴν ἑπομένην ὁ Ἰβὰν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον ἐν ὅλῃ του τῇ βασιλικῇ μεγαλοπρεπείᾳ συνοδευόμενος ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν ἐπίσημον συνοδείαν αὐτοῦ, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸν πτωχικὸν οἶκον, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε φιλοξενηθῇ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν. Ἔλαβε τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος εἰς τὰς χεῖράς του, τὸ ἐστόλισε μὲ πολύτιμα κοσμήματα καὶ δῶρα, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ τὸ ἐβάπτιζεν αὐτός.

Ἀκολούθως θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀφιλοξενίαν τῶν ἄλλων χωρικῶν, διέταξε τὴν συνοδείαν του νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ, ὅπως διέλθωσιν ὁλόκληρον τὴν νύκτα εἰς τὸ ὕπαιθρον, διὰ νὰ γίνωσιν οὕτω εὐσπλαγχνικώτεροι δοκιμάζοντες, τί ὑποφέρει τις κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς νυκτὸς ψυχροτάτης, χωρὶς πῦρ καὶ χωρὶς στέγην.

Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδωρήτου.

Ὁ Θεοδώρητος, ὁ ἐπίσκοπος Κύρου, διηγεῖται ὅτι ἡ μήτηρ του ὑποφέρουσά ποτε ἀπὸ ἀσθένειάν τινα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν ἁγίου τινὸς ἀναχωρητοῦ, διαμένοντος παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, ὅπως ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν θεραπείαν της.

Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδωρήτου κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, νεαρωτάτη ἀκόμη, ἦτο μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ κόσμος ἀσκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ κυριαρχίαν. Εἶχε διὰ τοῦτο στολισθῇ μὲ ὅλον ἐκεῖνον τὸν διάκοσμον τῆς ματαιότητος, τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου ἐπισωρεύουσιν ἐπάνω των, διὰ νὰ προκαλέσουν τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμόν. Ὁ ἅγιος λοιπόν, πρὶν ἢ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματός της, ἀπεπειράθη πρωτίστως νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχήν της.

—Τί ἰδέαν ἔχετε, τῆς εἶπε, περὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς εἴπω; Εἷς ἔξοχος ζωγράφος ἐφιλοτέχνησε μίαν εἰκόνα. Ἔρχεται ἀκολούθως ἀρχάριός τις μαθητής του καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ μεταρρυθμί-

σῃ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου. Λαμβάνει λοιπὸν εἰς τὴν δυσκίνητον χεῖρά του τὸν χρωστῆρα καὶ ἀρχίζει νὰ καθιστᾷ πλατυτέρας τὰς ὀφρῦς τῆς εἰκόνος, νὰ μεταβάλλῃ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, νὰ μουτζουρώνῃ τὸ πρόσωπον μὲ χρῶμα κόκκινον καὶ λευκόν. Τί φρονεῖτε λοιπόν; Ὁ ζωγράφος δὲν θὰ ἔχῃ δίκαιον νὰ ἐξοργισθῇ ἐναντίον τοῦ ἀμαθοῦς καὶ αὐθάδους μαθητοῦ του;

Ἡ μήτηρ μου, λέγει ὁ Θεοδώρητος, ἐνόησεν εὐθύς, τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι. Ἀνεγνώρισεν, ὅτι αὐτὴ ἦτο ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀρχάριος, καὶ αὐτὴ ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὸ ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ, μεταβάλλουσα διὰ τῶν στολισμάτων τῆς ματαιότητος καὶ τῶν λοιπῶν καλλωπιστικῶν μέσων τὰ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τῆς ἔδωκεν. Ἠσθάνθη, ὅτι ἡ ματαιότης της δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐξοργίσῃ τὸν Θεὸν καί, ὁμολογήσασα τὸ σφάλμα της, ἐρρίφθη γονυκλινὴς ἐνώπιον τοῦ ἁγίου, ζητοῦσα συγχώρησιν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπηρνήθη τελείως πᾶν εἶδος ἐπιτετηδευμένου καλλωπισμοῦ, ἀπέρριψε τὰ ψιμμύθια καὶ κατέστησε τὴν περιβολήν της σεμνὴν πάντοτε καὶ ἀφελῆ.

Οἱ λαοὶ τῆς Θράκης.

Ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος, ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ περὶ τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀνάστασιν, διηγεῖται ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Θράκης ἔκλαιον καὶ ὠδύροντο, ὅταν ἐγεννᾶτο παιδίον τι, ἐνῷ τοὐναντίον ἔχαιρον καὶ ἐτραγῴδουν, ὅταν ἀπέθνησκέ τις. Καὶ τοῦτο διότι ἐπίστευον, ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰσήρχοντο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπου τὸ πᾶν εἶνε γεμάτον ἀθλιότητος καὶ δυστυχίας, ἦσαν ἄξιοι οἴκτου, καὶ ὅτι, ὅταν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν θλιβερὰν ἐξορίαν τοῦ παρόντος βίου, ἦσαν εὐτυχεῖς, διότι ἠλευθεροῦντο ἀπὸ τόσα κακά.

Ἐὰν λαοὶ βάρβαροι, προσθέτει ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, οἱ ὁποῖοι ἔζων εἰς τὰ σκότη τῆς εἰδωλολατρικῆς πλάνης καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον οὐδεμίαν γνῶσιν τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν περιμένομεν, εἶχον τοιαῦτα αἰσθήματα, ὁποῖαι πρέπει νὰ εἶνε αἱ σκέψεις καὶ αἱ διαθέσεις ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφωτίσθημεν ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς πίστεως καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχομεν γνῶσιν τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπιφυλάσσονται, ἐὰν ἀποθάνωμεν πιστοὶ εἰς τὸν

Θεόν; Ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν εἶπε καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής, ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου εἶνε προτιμοτέρα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως. «Καὶ ἡμέρα θανάτου ὑπὲρ ἡμέραν γεννήσεως» (Ἐκκλησιαστὴς ζ' 2).

Εὐσεβῆ αἰσθήματα ἑνὸς ἀποθνήσκοντος.

Εἰς νοσοκομεῖόν τι νεαρὸς ἰατρὸς κινούμενος ἀπὸ κακῶς ἐννοούμενον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἑνὸς κινδυνεύοντος ἀσθενοῦς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδα καὶ θάρρος, ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῆς κλίνης του τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἡτοιμάζετο νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν ἀσθενῆ καὶ νὰ τῷ μεταδώσῃ τὴν θείαν Κοινωνίαν. Ὁ ἀσθενὴς προσεκάλεσεν ἐκ νέου τὸν ἱερέα καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἰατρὸν μὲ ὕφος παραπονετικὸν τῷ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Τὰ φάρμακα τῆς ψυχῆς μοῦ εἶνε περισσότερον ἀναγκαῖα ἀπὸ τὰ φάρμακα τοῦ σώματος. Καὶ ἐὰν σεῖς κατορθώσητε νὰ μοῦ θεραπεύσητε τὸ σῶμα, εἶνε πάλιν ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ διὰ τὴν ἄλλην ζωήν.

Ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀποθνήσκοντος.

Εἷς ἄνθρωπος γεμάτος ἀπὸ πληγὰς εἶχεν ἀποχωρήσει εἰς δάσος τι μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῶν ὁμοίων του, οἱ ὁποῖοι ἀπέφευγον τὴν συνάντησίν του. Αἱ σάρκες του κατεξεσχίζοντο καὶ σεσηπυῖαι ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Κατὰ τὸν αὐτὸν ὅμως χρόνον ὄχι μόνον δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ χείλη του οὐδὲ τὸ παραμικρὸν παράπονον, ἀλλ' ὅλως τοὐναντίον ἔψαλλε πολλάκις ὕμνῶν καὶ δοξάζων τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Ὁδοιπόρος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ ἀκούσας μακρόθεν τὴν ψάλλουσαν φωνὴν ἐπλησίασεν. Ἡ ἔκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ γλυκεῖς ἐκεῖνοι καὶ μελῳδικοὶ τόνοι ἐξήρχοντο ἀπὸ ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τόσον φρικώδη καὶ σκληρὰν κατάστασιν. Ἐξεδήλωσε μάλιστα μὲ λόγους συμπαθητικοὺς τὴν ἔκπληξίν του ταύτην.

Ἰδοὺ ποία ἀπόκρισις τοῦ ἐδόθη τότε:

— Αἰσθάνομαι νὰ καταρρέῃ τὸ τεῖχος αὐτὸ τὸ ἐκ βορβόρου, τὸ ὁποῖον μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν μου, καὶ ψάλλω λοιπὸν τὸ ᾆσμα τῆς ἀπελευθερώσεώς μου.

Ὁμολογία ἑνὸς γέροντος.

Εἷς γέρων διηγεῖτο ὅτι εἶχεν ἀναγνώσει μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του πολλὰ μυθιστορήματα καὶ βιβλία τοῦ συρμοῦ. Συναισθανθεὶς δὲ καὶ ἐπιστραφεὶς κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ἀπηρνήθη πᾶσαν ἄλλην ἀνάγνωσιν καὶ περιωρίσθη νὰ ἀναγινώσκῃ μόνον βιβλία ἱερά, ἐμπνέοντα τὴν εὐσέβειαν. Ὑπῆρχον εἰς τὴν βιβλιοθήκην του δώδεκα διαμερίσματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιελάμβανε τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα οὗτος ἀνεγίνωσκε καθ' ἕκαστον μῆνα. Εἰς ἡλικίαν λοιπὸν ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν ὡμολόγησεν ἐν τῇ γεροντικῇ του ἁπλότητι, ὅτι τὰ βιβλία αὐτά, ὅταν καθ' ἕκαστον ἔτος τὰ ἀνεγίνωσκεν ἐκ νέου, τῷ ἐφαίνοντο πάντοτε νέα. Ἀποδυρόμενος δὲ διότι ἀφῆκε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του νὰ ἐξοδευθοῦν εἰς ματαίας καὶ ἁμαρτωλὰς ἀναγνώσεις καὶ δίδων εἰς τοὺς νεωτέρους τὴν συμβουλὴν νὰ ἀποφεύγωσι πάσῃ δυνάμει αὐτάς, παρεπονεῖτο, διότι μὲ ὅλας τὰς εὐσεβεῖς ἀναγνώσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἀπὸ τοῦ τεσσαρακοστοῦ

ἔτους καὶ ἐντεῦθεν, ἀπέμενον ἐν τούτοις εἰς τὴν μνήμην του ζωηρὰ ἀκόμη τὰ λείψανα τῶν ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχον κάμει αἱ πρῶται τῶν πρώτων χρόνων του ἀνωφελεῖς καὶ ἐπιζήμιοι ἀναγνώσεις.

— Ἡ μνήμη μου, ἔλεγεν, ὁμοιάζει πρὸς διυλιστήριον. Ῥίπτεις ἐκεῖ τὸ ὕδωρ καὶ διεκφεύγει τοῦτο κάτωθεν, καθ' ὃν χρόνον ἐν τῷ διυλιστηρίῳ παραμένουσι διεισδύουσαι μέχρι τοῦ βάθους τῶν τοιχωμάτων του μόνον αἱ ξέναι οὐσίαι, αἱ καθιστῶσαι τὸ ὕδωρ θολερόν. Οὕτω καὶ εἰς τὴν μνήμην μου ἔχουσιν ἐντυπωθῇ βαθύτατα αἱ ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας σελίδες ἁμαρτωλαὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν μοὶ προεκάλεσαν. Τὸ νέον διαυγὲς ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ῥίπτεται ἐν τῇ ψυχῇ μου διὰ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων ἱερῶν, δὲν ἐξαλείφει ἐντελῶς τὰς ἀναμνήσεις ἐκείνας. Φεῦ! Ἐπανέρχονται οὐχὶ σπανίως αὗται ζωηραί, διὰ νὰ μὲ καταπιέζουν καὶ νὰ μὲ πολεμοῦν καὶ καθ' ὃν χρόνον πολλάκις εὑρίσκομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ προσευχόμενος καὶ ζητῶν τὸ ἔλεός Του.

Κωνσταντῖνος ὁ Χλωρός.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Χλωρός, ὁ πατὴρ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐξετίμα πολὺ καὶ ἐπροστάτευε τὸν Χριστιανισμόν. Προσεποιήθη ἐν τούτοις κἄποτε, ὅτι εἶνε πολέμιος αὐτοῦ καὶ διεκήρυξε δημοσίᾳ, ὅτι ὅσοι χριστιανοὶ εὑρίσκοντο προσκεκολλημένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνακτόρων του, ἐὰν ἤθελον νὰ διατηρήσωσι τὰς αὐλικὰς θέσεις των καὶ τὴν βασιλικὴν εὔνοιάν του, ἔπρεπε νὰ προσφέρωσι θυσίας εἰς τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς ἐθνικοὺς θεούς.

Εὑρέθησαν ὄντως μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τούτων εὐάριθμοί τινες, οἱ ὁποῖοι προὐτίμησαν ν᾽ ἀρνηθῶσι κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ κρατήσωσι τὰ ἀξιώματα καὶ τὰς θέσεις των. Ἀλλ᾽ ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνόμου ταύτης ὑπακοῆς των δὲν ἐπέτυχον παρὰ τὴν περιφρόνησιν τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἐξοργισθεὶς διὰ τὴν ἀστάθειάν των τοὺς ἀπεμάκρυνε διὰ παντὸς ἀπὸ πλησίον του.

Εἷς ἐκ τῶν ἀπολυθέντων τούτων αὐλικῶν ἠρώτησε τὸν Κωνσταντῖνον διὰ ποῖον λόγον ἀπε-

λύετο ἐκ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας, ἔλαβε δὲ τὴν ἀκόλουθον, σοφὴν ἀληθῶς, ἀπόκρισιν:

—Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θυσιάζουν τὴν θρησκείαν των εἰς τὸ συμφέρον αὐτῶν, εἶνε ἱκανοὶ νὰ φανῶσι προδόται εἰς πάντα τὰ καθήκοντά των· καὶ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ποτέ, ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφάνησαν πιστοὶ εἰς τὸν Θεόν των, θὰ φανῶσι πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς ἐμέ.

Θέλων δὲ νὰ ἀνταμείψῃ τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνέμειναν μετὰ σταθερότητος εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν, ἀνεβίβασεν αὐτοὺς εἰς μεγαλείτερα ἀξιώματα καὶ ἀνέθεσεν εἰς τούτους ὑψηλὰς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἀντίγονος, ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας.

Ὁ Ἀντίγονος, ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας, ἤκουσέ ποτε δύο στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι συνδιελέγοντο ἐλευθέρως ὄπισθεν τῆς σκηνῆς του, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἤλπιζόν ποτε, ὅτι εὑρίσκετο ὁ βασιλεύς. Ὡμίλουν δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν περὶ τοῦ βασιλέως καὶ οἱ λόγοι των μάλιστα ἦσαν πολὺ ἄδικοι δι' αὐτόν.

Τί ἔκαμε τότε ὁ Ἀντίγονος; Μήπως διέταξε νὰ τοὺς θανατώσουν; Ἢ μήπως παρήγγειλε νὰ τοὺς ρίψουν σιδηροδεσμίους εἰς τὴν φυλακήν; Ὄχι. Ἐσήκωσεν ἁπλούστατα τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς καὶ ἀντικρύσας αὐτοὺς μετ' ἀπαθείας τοῖς εἶπε:

—Φίλοι, πηγαίνετε ὀλίγον μακρύτερα ἀπὸ τὴν σκηνήν, διότι ὁ βασιλεὺς ἀκούει, τί λέγετε.

Ἀλφόνσος Ε'.

Ὁ Ἀλφόνσος ὁ Ε', βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ Ἀραγωνίας, ὁ ἐπικληθεὶς σοφὸς καὶ μεγαλόψυχος, ἐπολιόρκει τὴν Γαϊέτταν. Ἐπειδὴ δὲ ἕνεκα τῆς στενῆς ταύτης πολιορκίας ἐπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μεγάλη ἔλλειψις τροφῶν, τὰ ἐν αὐτῇ γυναικόπαιδα καὶ οἱ γέροντες εὑρέθησαν εἰς πολὺ δύσκολον καὶ στενόχωρον θέσιν. Ἐὰν παρέμενον ἐν τῇ πόλει, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκινδύνευον νὰ ἀποθάνουν τῆς πείνης, ἀλλὰ καὶ θὰ συνεκρούοντο πρὸς τοὺς ἐν αὐτῇ μαχομένους καὶ πολιορκουμένους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐξηνάγκαζον νὰ φύγωσι πάσῃ θυσίᾳ ἀπὸ τὴν Γαϊέτταν. Ἐὰν πάλιν ἐτόλμων νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀλφόνσου, θὰ συνήντων πάλιν τὸν αὐτὸν κίνδυνον. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των ἠναγκάσθησαν νὰ προτιμήσουν τὸ δεύτερον.

Ὁ Ἀλφόνσος, ὅταν εἶδε τὸ σμῆνος ἐκεῖνο τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀσθενῶν νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ στρατόπεδόν του, συνεκινήθη βαθύτατα. Ἀπηγόρευσεν εὐθὺς εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ κακομεταχειρισθῶσιν αὐτούς. Συγκληθέντος δὲ τοῦ

συμβουλίου του, ὅπως δώσῃ τοῦτο γνώμην περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ συμπεριφερθῶσι πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους, ὅταν τοῦτο ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν ἔπρεπε τὰ γυναικόπαιδα ταῦτα καὶ οἱ γέροντες νὰ γίνωσι δεκτοί, ὁ Ἀλφόνσος διεμαρτυρήθη. Προετίμα νὰ χάσῃ ἐντελῶς τὴν Γαϊέτταν, παρὰ νὰ ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνωσιν ἐκ πείνης τόσαι ὑπάρξεις.

—Δὲν ἦλθον, εἶπε, νὰ πολεμήσω πρὸς γυναῖκας, πρὸς παιδία καὶ πρὸς ἀδυνάτους γέροντας, ἀλλὰ πρὸς ἐχθρούς, ἱκανοὺς νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἑαυτούς.

Καὶ διέταξεν ἀμέσως, ἵνα τὸ στρατόπεδόν του ἀνοιχθῇ ἐλεύθερον διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους καὶ νὰ τοῖς παρασχεθῇ πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον δι' αὐτούς.

Κἄποτε πάλιν παρίστανον εἰς αὐτὸν οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ οἰκεῖοί του, ὅτι ἐξετίθετο πολὺ περιπατῶν μόνος εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης του.

—Εἶς πατήρ, ἀπεκρίθη, τί ἔχει νὰ φοβῆται, ὅταν διατρίβῃ ἐν μέσῳ τῶν τέκνων του; Ἡ συνείδησίς μου καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου, ἰδοὺ οἱ φύλακές μου.

Ὁ ἅγιος Μαρτῖνος.

Ἡμέραν τινὰ ἐν καιρῷ δριμυτάτου χειμῶνος ὁ ἅγιος Μαρτῖνος, ἐπίσκοπος Τουρώνης, ὅτε ἦτο ἀκόμη νεαρώτατος στρατιώτης, συνήντησε καθ' ὁδὸν πτωχὸν ἡμίγυμνον καὶ ριγοῦντα, ὅστις ἐζήτει ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς διαβάτας.

Δὲν εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπάνω του οὔτε ὀβολόν. Ἔφερε μόνον τὸν ὁπλισμὸν καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἱμάτιά του. Τί νὰ κάμῃ; Χωρὶς νὰ βραδύνῃ, σχίζει τὸν μανδύαν αὐτοῦ εἰς δύο μέρη, δίδει τὸ ἥμισυ εἰς τὸν πτωχὸν καὶ μὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ περιτυλίσσεται ἐκεῖνος. Κατὰ τὴν ἑπομένην νύκτα, ὁ Μαρτῖνος, ὅστις τότε δὲν ἦτο παρὰ ἁπλοῦς κατηχούμενος, εἶδε καθ' ὕπνους τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ μανδύου, τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχε δώσει κατὰ τὴν ἡμέραν εἰς τὸν πτωχόν, καὶ ἤκουσε νὰ τῷ λέγῃ:

—Μαρτῖνε, μὲ ἐνέδυσας σήμερον διὰ τοῦ ἐνδύματός σου αὐτοῦ.

Ἡ ἐκδίκησις μεταβάλλουσα τὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἀποστάτην.

Ἡ κατωτέρω ἀρχαία διήγησις, μαρτυροῦσα πόσον φοβερὸν κακὸν εἶνε ἡ ἐκδίκησις καὶ πόσον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείπει τὸν φιλέκδικον, πρέπει νὰ ἐμβάλῃ εἰς σοβαρὰς σκέψεις ὅλους μας καὶ νὰ μᾶς παρορμήσῃ, ὅπως καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐντελῆ νέκρωσιν τοῦ μυσαροῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ Σαπρίκιος καὶ ὁ Νικηφόρος, χριστιανοὶ καὶ οἱ δύο, ἱερεὺς ὁ πρῶτος, λαϊκὸς ὁ δεύτερος, συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους στενώτατα. Καίτοι ὅμως ἡ φιλία των διήρκεσεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη, ἐν τούτοις ἕνεκα ἀφορμῆς τινος δὲν ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ αὕτη εἰς ἔχθραν ἀδιάλλακτον.

Ὁ Νικηφόρος δὲν ἤργησε νὰ ἐνθυμηθῇ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἡ μακροχρόνιος φιλία, ἀλλὰ καὶ τὸ χριστιανικὸν καθῆκον τῷ ἐπέβαλλε, καὶ ἔσπευσε διὰ τοῦτο πρῶτος εἰς τὸν Σαπρίκιον ζητῶν παρ᾽ αὐτοῦ συγχώρησιν καὶ συνδιαλλαγήν. Ἀλλ᾽ ὁ Σαπρίκιος παρέμενεν ἀμετάπειστος. Ὁ Νικηφόρος γονυπετεῖ ἐνώπιόν

του, τὸν παράκαλεῖ θερμῶς, τὸν ἐξορκίζει, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος παραμένει κωφὸς εἰς τὰς δεήσεις του καὶ ἐμμένει πεισμόνως εἰς τὴν ἀντιπάθειάν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ κηρύσσεται ὁ διωγμὸς τοῦ Βαλεριανοῦ καὶ ὁ Σαπρίκιος συλλαμβάνεται ὡς χριστιανός. Προσάγεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καί, ἐπειδὴ ὡμολόγησε μετὰ παρρησίας τὸν Χριστόν, ὑπεβλήθη εἰς μαρτυρικὰς κακοποιήσεις, τὰς ὁποίας ὑπέμεινε μετὰ καρτερίας· ἐπὶ τέλους δὲ κατεδικάσθη εἰς τὸν δι᾽ ἀποκεφαλισμοῦ θάνατον, ὁπότε ἤθελε λάβει τὸν ἔνδοξον στέφανον τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἤθελε συναριθμηθῇ μετὰ πάντων τῶν ἐνδόξων τῆς Ἐκκλησίας μαρτύρων.

Ἀλλά, καθ᾽ ἣν στιγμὴν ὡδηγεῖτο νὰ θανατωθῇ, ὁ Νικηφόρος, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν διατρεχόντων, τρέχει μετὰ σπουδῆς, ὅπως προφθάσῃ τὸν Σαπρίκιον ζῶντα. Τὸν συναντᾷ καθ᾽ ὁδόν, πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Γονυπετεῖ πάλιν ἐνώπιόν του, τοῦ ζητεῖ συγγνώμην, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀμετάπειστος. Τεθλιμμένος ὁ Νικηφόρος παρακολουθεῖ τὸν Σαπρίκιον καθ᾽ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ ἀπευθύνων εἰς αὐτὸν συνεχεῖς καὶ θερμοτάτας παρακλήσεις. Ἀλλ᾽ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μαλάξῃ τὴν καρδίαν του.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπρόκειτο ὁ Σαπρίκιος νὰ ἀποκεφαλισθῇ. Ὁ δήμιος ἑτοιμάζεται, ἐξάγει τὴν σπάθην αὐτοῦ, καὶ διατάσσει τὸν Σαπρίκιον νὰ γονυπετήσῃ. Πλὴν ὅμως φεῦ! Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἕνεκα τοῦ πάθους τῆς μνησικακίας του τὸν ἐγκαταλείπει. Καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ δεχθῇ νὰ ἀποκεφαλισθῇ, ἐν στιγμῇ μόνον χρόνου ὑποφέρων, κατελήφθη ἀπὸ τὸν τρόμον τοῦ θανάτου, ὁπότε καὶ ζητεῖ νὰ μὴ θανατωθῇ, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς ψευδεῖς θεούς, θὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ θὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος.

Τότε ὁ Νικηφόρος, μάρτυς τῶν διατρεξάντων, τεθλιμμένος βαθύτατα διὰ τὴν τοιαύτην ἀπώλειαν τοῦ ἀρνηθέντος τὸν Χριστὸν Σαπρικίου, ἀλλὰ ἀτρόμητος καὶ θαρραλέος διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, δὲν διστάζει νὰ διακηρύξῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὅτι εἶνε Χριστιανός. Ἄνευ ἀναβολῆς προσάγεται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ὁδηγεῖται εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον τόπον, ὅπου πρὸ ὀλίγου ὁ Σαπρίκιος ἠρνεῖτο τὸν Χριστόν, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς τὸν μαρτυρικὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἕνεκα τῆς ἀντιπαθείας του ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπεστερήθη.

Ὁ Φραγκῖσκος τῆς Σάλης.

Ὁ Φραγκῖσκος, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σάλης, εἶχεν ἀπὸ φύσεως χαρακτῆρα ζωηρὸν καὶ βίαιον. Εὐθὺς ὡς κατενόησε τὸ ἐλαττωματικὸν τοῦ χαρακτῆρός του, ἐπεδόθη μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ καὶ κατέστη σὺν τῷ χρόνῳ τύπος πραότητος.

Ἡ μεγάλη του πραότης ἐδείχθη καὶ εἰς τὸ κατωτέρω ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του. Κάποτε εἷς νέος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐμίσει πολύ, ἦλθεν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἐπισκόπου τῆς Σάλης καὶ ἤρχισε νὰ θορυβῇ. Συνήθροισεν ὁλόκληρον σμῆνος κυνῶν, τοὺς ὁποίους διαρκῶς ἠρέθιζε διὰ νὰ ὑλακτῶσι, καὶ δημιουργῆται οὕτω ταραχὴ καὶ θόρυβος δαιμονιώδης. Ἀκόμη περιεμάζευσε πλῆθος παιδίων τοῦ δρόμου, τὰ ὁποῖα ἠλάλαζον καὶ ἐφώναζον ἀποδοκιμαστικῶς.

Μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν ἐδίστασε νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκόπου καὶ νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τοῦ δωματίου αὐτοῦ, διὰ νὰ τὸν ὑβρίσῃ σκαιότατα καὶ ἀναιδέστατα. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν παρετήρει μὲ βλέμμα ἥσυχον καὶ δὲν τοῦ ἔδωκεν οὐδεμίαν ἀπόκρισιν.

Ἀλλ' ὁ αὐθάδης καὶ παράφορος ἐκεῖνος νέος, ἐκλαβὼν ὡς περιφρόνησιν τὴν μετριοπαθῆ ἐκείνην συμπεριφορὰν τοῦ ἐπισκόπου, ἐδιπλασίασε τὴν λύσσαν του καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ ἐσχάτου σημείου τῆς ἀναισχυντίας ἐκτοξεύσας κατ' αὐτοῦ τὰς βαρυτέρας τῶν ὕβρεων.

Ὁ Φραγκῖσκος τῆς Σάλης διετήρησε καὶ πάλιν τὴν ὑπομονητικὴν καὶ μακρόθυμον ψυχραιμίαν του. Ὅταν δὲ ὁ μαινόμενος ἐκεῖνος νέος ἀνεχώρησε, τὸν ἠρώτησαν, πῶς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑπομείνῃ αὐτὸν τὸν αὐθάδη καὶ πῶς ἠδυνήθη νὰ σιγήσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ὕβρεων καὶ τῶν αὐθαδῶν περιφρονήσεων.

—Ἔχω κάμει, ἀπεκρίθη, συνθήκην ἀπαραβίαστον μὲ τὴν γλῶσσάν μου καὶ συνεφωνήσαμεν, ὅταν ἡ καρδία μου διατελῇ ὑπὸ σφοδράν τινα συγκίνησιν, ἡ γλῶσσά μου νὰ μὴ προφέρῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λέξιν· πῶς ἄλλως θὰ ἠδυνάμην νὰ διδάξω τὸν δυστυχῆ αὐτὸν νέον, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ συγκρατῇ ἑαυτόν, παρὰ διὰ τῆς σιωπῆς μου; Πῶς δὲ θὰ κατεπραΰνετο εὐκολώτερον ἡ ὀργή του παρὰ διὰ τῆς ἠρεμίας μου; Δὲν πρέπει νὰ αἰσθανώμεθα συμπάθειαν δι' ἕνα δυστυχῆ, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖται ὑπὸ τοῦ πάθους του εἰς μεγάλην παραφοράν;

Ὁ Διδερῶτος.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀπίστων τῶν τελευταίων χρόνων οὐδεὶς ἔδειξε περισσότερον μῖσος καὶ μεγαλειτέραν λύσσαν ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὸν Διδερῶτον.

Ἰδοὺ ἐν τούτοις ἓν ἀνέκδοτόν του, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι, ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του, ἐξετίμα καὶ ἐσέβετο αὐτὴν ταύτην τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ φαίνεται ὅτι ἐμίσει μετὰ τόσης μανίας.

«Μίαν ἡμέραν, διηγεῖται ὁ φίλος τοῦ Διδερώτου M. Beauzée, ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν του, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ διὰ ζητήματά τινα τῆς Γραμματικῆς. Ἐκάθησα εἰς τὴν αἴθουσαν, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναγγείλουν, ὅτι ἦλθα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρέδιδε Χριστιανικὴν Κατήχησιν εἰς τὴν κόρην του. Ὅταν τὸν εἶδον κατόπιν, τῷ ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου, διότι ἐδίδασκε τὴν κόρην του ἀληθείας, τὰς ὁποίας αὐτὸς δὲν παρεδέχετο».

— Αἴ, μοὶ λέγει γελῶν, ποῖα ἄλλα καλλίτερα

θεμέλια θὰ ἠδυνάμην νὰ θέσω εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης μου, διὰ νὰ τὴν καταστήσω μίαν ἡμέραν σεβαστὴν κόρην, ἀξίαν σύζυγον καὶ καλὴν μητέρα; Ὑπάρχει ἄλλη ἠθική, ἡ ὁποία δύναται νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου;

Καθηγητὴς ἐπιτιμώμενος.

Εἷς ἄθεος ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἕνα καθηγητὴν τῆς Θεολογίας πῶς ἠδύνατο νὰ εἰρηνεύῃ τὴν συνείδησίν του ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἀπιστίας, ἀπεκρίθη:

—Ἐκπλήσσομαι καὶ ἐγώ, ὅπως καὶ σύ, πῶς, ἐνῷ πιστεύεις ὅτι ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶνε ἀληθής, δύνασαι νὰ εἰρηνεύῃς τὴν συνείδησίν σου, καθ' ὃν χρόνον ζῇς κοσμικῶς. Ἐὰν ἐπίστευον ἐγὼ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὺ ὑποστηρίζεις ὡς ἀληθές, θὰ ἐδείκνυον πᾶσαν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν καὶ ζῆλον, διὰ νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὰ παραγγέλματα τῆς πίστεώς μου.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ ὁ λῃστής.

Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης διῆλθε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἔφεσον, ὁπόθεν ἐκυβέρνα ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Μ. Ἀσίας. Ἐπορεύετο εἰς τὰ γειτονικὰ μέρη, εἴτε διὰ νὰ ἐγκαθιστᾷ ἐπισκόπους, εἴτε διὰ νὰ ἐκλέγῃ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, καταρτιζόμενα ἀκολούθως πλησίον του, ἐχειροτονοῦντο εἰς πρεσβυτέρους ἢ ἀνετίθετο εἰς αὐτὰ ἄλλη τις ἐκκλησιαστικὴ ὑπηρεσία. Ἡμέραν τινὰ πορευθεὶς εἰς μέρος τι ὀλίγον ἀπέχον τῆς Ἐφέσου, συνήντησε νέον τινὰ ζωηρὸν καὶ εὐφυῆ, πρὸς τὸν ὁποῖον ᾐσθάνθη συμπάθειαν.

— Πρόσεξε τὸν νέον αὐτόν, εἶπε πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τοῦ τόπου ἐκείνου· τὸν ἀναθέτω ὑπὸ τὴν φροντίδα σου καὶ σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνον διὰ τὴν ψυχήν του ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὄντως ὁ ἐπίσκοπος ἐπέδειξεν ἄγρυπνον ἐπιμέλειαν διὰ τὴν πνευματικὴν προαγωγὴν τοῦ νέου καὶ ἀφοῦ τὸν ἐδίδαξε τὰς χριστιανικὰς ἀλη-

θείας, τὸν ἔκαμεν ἐν τέλει δεκτὸν εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνόμισεν, ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος θὰ ἤρκει, ὅπως διατηρήσῃ τὸν νέον εἰς τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνέπνευσε διὰ τῆς διδασκαλίας, ἤρχισεν ἤδη ὁ ἐπίσκοπος νὰ ἐπαγρυπνῇ ὀλιγώτερον ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τῷ παρέχῃ ὁσημέραι μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὀλέθριον. Διότι ὁ νέος ἐκεῖνος εὐθὺς ὡς διεξέφυγε τῆς ἐπισκοπικῆς κηδεμονίας καὶ ἐπιτηρήσεως, ἐσχετίσθη μὲ ἄλλους νέους, τῶν ὁποίων ὁ βίος ἦτο πολὺ ἄτακτος καὶ ἀφοῦ διεφθάρη κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν συναναστροφῆς κατήντησε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ συστήσῃ μετ' ἐκείνων συμμορίαν τινὰ λῃστῶν, τῶν ὁποίων ὠνομάσθη αὐτὸς ἀρχηγός.

Μετά τινα ἔτη ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης, ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠρώτησε τὸν ἐπίσκοπον περὶ τοῦ τί ἀπέγεινεν ὁ νέος, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ.

— Ἀπέθανεν, ἀπεκρίθη μετὰ δακρύων ὁ ἱεράρχης.

— Πῶς; μὲ ποῖον θάνατον; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ ἀπόστολος.

— Ἀπέθανε πνευματικῶς. Κατήντησε νὰ γίνῃ κλέπτης, καὶ κρύπτεται εἰς τὸ γειτονικὸν αὐτὸ ὄρος μετὰ ληστρικῆς τινος συμμορίας.

Ὁ ἀπόστολος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν καὶ χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν του, ζητεῖ ἵππον τινὰ καὶ σπεύδει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολωλότος προβάτου του. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸς τὸ ληστρικὸν κρησφύγετον καὶ εἰς ληστὴς τὸν συλλαμβάνει. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀντιτάσσει οὐδεμίαν ἀντίστασιν, ἀλλὰ παρακαλεῖ μόνον νὰ ὁδηγηθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν ἀγνοῶν ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις τὸν ἐζήτει, ἐξῆλθε πρὸς συνάντησίν του φέρων εἰς τὰς χεῖρας τὸν ὁπλισμὸν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἀνεγνώρισε τὸν ἀπόστολον Ἰωάννην, εὐθὺς ἀπορρίψας τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν συντρόφων του. Ὁ Ἰωάννης τὸν ἠκολούθησε παρ' ὀλον τὸ γῆράς του καὶ ἐφώναζε πρὸς αὐτόν:

— Τέκνον μου, διατί φεύγεις τὸν πατέρα σου; Μὴ φοβοῦ, ἀγαπητόν μου τέκνον, ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπὶς σωτηρίας καὶ διὰ σέ. Θὰ δώσω λόγον διὰ σὲ ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δι' αὐτό, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη, θὰ δώσω μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν

τὴν ζωήν μου διὰ σέ. Σταμάτησε. Πίστευσε, ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ ἀπέστειλε τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸς σέ.

Αἱ λέξεις αὗται συνεκίνησαν βαθέως τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον ἀρχιληστήν, ὅστις ἐπανελθὼν κατέπεσε γονυκλινὴς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ θείου ἀποστόλου ποτίζων τὸ ἔδαφος μὲ ἄφθονα δάκρυα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μετεβλήθη. Διὰ μετανοίας εἰλικρινοῦς ἀπέπλυνε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἀπεδείχθη στερεὸς καὶ ἐνάρετος Χριστιανός.

Μὴ ἐπαισχυνώμεθα τὸν Χριστόν.

Χριστιανός τις δὲν ἤθελε κἄποτε ἐξ ἐντροπῆς νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἔμπροσθεν ἑνὸς ξένου. Κάποιος ζηλωτὴς παρευρεθεὶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, τοῦ ὑπέδειξε, πόσον ὀλίγον ἠγάπα καὶ ηὐγνωμόνει τὸν Χριστόν, εἰπὼν εἰς αὐτὸν τὰ ἑξῆς:

—Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἠσθάνθη ἐντροπὴν νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ σὲ ἐξαγοράσῃ καὶ σὺ ἐντρέπεσαι νὰ σχηματίσῃς διὰ τῆς χειρός σου ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά σου τὸ σημεῖον τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας σου;

Ὁ ἅγιος Παχώμιος.

Ὁ ἅγιος Παχώμιος, ὅτε ἦτο ἀκόμη ἐθνικὸς καὶ ὑπηρέτει εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα ὡς στρατιώτης, ἔφθασέ ποτε εἰς μίαν πόλιν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ περιποιηθῶσι φιλικώτατα καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συναδέλφους του φιλοξενοῦντες αὐτοὺς καὶ προμηθεύοντες εἰς τούτους πᾶν, οὗτινος εἶχον ἀνάγκην. Ἡ φιλοξενία αὕτη ὑπῆρξεν ἔκτακτος καὶ αἱ ἐπιδαψιλευθεῖσαι περιποιήσεις προήρχοντο ἀπὸ καρδίας εἰλικρινεῖς καὶ θερμάς.

Ἔκπληκτος ὁ Παχώμιος πρὸ τῶν τοιούτων ἐκδηλώσεων εἰλικρινοῦς ἀγάπης, ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ μετ' ἐπιμονῆς, ὁποῖοί τινες ἦσαν οἱ γενναιόφρονες ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τόσον πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ πράττωσι πάντοτε τὸ καλόν. Ἐπληροφορήθη λοιπὸν ὅτι ἦσαν «Χριστιανοί». Ἔμαθε δὲ συγχρόνως, ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἶνε ἄνθρωποι εἰρηνικοί, ἀγαπῶντες ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πιστεύοντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καί, συμμορφούμενοι πρὸς τὸ παράδειγμα καὶ τὰ διδάγματα

Αὐτοῦ, θεωροῦσιν ὡς καθῆκον οὐσιῶδες νὰ κάμωσι τὸ καλὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς διώκτας των.

Ὁ Πιχώμιος συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰς πληροφορίας ταύτας ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμὸν καὶ κατέστη μετ' ὀλίγον εἷς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς περιφήμους κατοίκους τῆς ἐρήμου, οἱ ὁποῖοι διήγαγον ἐν σώματι πολιτείαν ἀγγελικήν.

Εἷς Σουλτάνος καὶ εἷς αὐτοκράτωρ Χριστιανός.

Ὁ αὐτοκράτωρ Διογένης εἶχε κηρύξει πόλεμον ἐναντίον τῶν Τούρκων. Εἰς τὰς ἀρχὰς τὰ στρατεύματα τοῦ Διογένους προήλαυνον νικηφόρα. Κατὰ τὸ 1071 ὅμως αἱ τύχαι τοῦ πολέμου ἀντεστράφησαν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ μὲ τὰ στρατεύματά του ἡττηθείς, ἐνέπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σουλτάνου τῶν Τούρκων Ἀσάν.

Ὁ νικητὴς διέταξε νὰ παρουσιάσουν ἐνώπιόν του τὸν Ρωμαῖον αὐτοκράτορα, τὸν ὁποῖον γονυπετήσαντα ἐπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ κατ' ἔθιμον Ὀθωμανικόν. Ἀμέσως ὅμως παρήγγειλε

νὰ ἀνεγείρουν τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτὸν πλείστας περιποιήσεις. Τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν προσέλαβε συνδαιτυμόνα ἐπὶ τῆς τραπέζης του.

Καθ' ὃν χρόνον συνέτρωγον, ὁ Σουλτάνος ἠρώτησε τὸν Διογένη.

—Πῶς θὰ μὲ μετεχειρίζεσο σύ, ἐὰν ἔπιπτον εἰς τὰς χεῖράς σου αἰχμάλωτος;

Καὶ ὁ Διογένης ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ, ἀτρόμητος ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ αὐτοῦ, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τῷ ἀποκριθῇ.

—Θὰ σὲ ἐφόνευον διὰ μαχαίρας.

Καὶ τότε ὁ Σουλτάνος ἀπήντησεν;

—Ἐγὼ ἀντὶ νὰ σὲ μιμηθῶ, προτιμῶ νὰ ἀκολουθήσω τὰ προστάγματα τοῦ Χριστοῦ σου, ὁ ὁποῖος παραγγέλλει νὰ συγχωρῶμεν τὰ ἀδικήματα καὶ τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας μᾶς κάμνουν οἱ ἄνθρωποι. Λάβε λοιπὸν ἐξ ἐμοῦ, τὸν ὁποῖον μισεῖς, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Τῷ ὄντι ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλεύθερον, ἀφοῦ προηγουμένως συνῆψε μετ' αὐτοῦ εἰρήνην ἔντιμον.

Ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Σουλτάνου εἶνε πολὺ κατάλληλοι διὰ νὰ καταισχύνουν πάντα Χοιστιανὸν φιλέκδικον.

Ὁ Φίλιππος ὁ Β'.

Ὁ Φίλιππος ὁ Β', ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία μᾶς παριστᾷ ὡς ἕνα ἐκ τῶν μεγαλυτέρων καὶ διασημοτέρων βασιλέων τοῦ αἰῶνός του, εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς Μαδρίτης εἰς περίπατον ἐφ ἁμάξης. Αἴφνης συναντᾷ καθ' ὁδὸν ἱερέα τινὰ κομίζοντα τὴν θείαν Εὐχαριστίαν εἰς ἀσθενῆ ἐπιθανάτιον. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν κατῆλθεν ἐκ τῆς ἁμάξης του καὶ συνώδευσε μὲ γυμνὴν τὴν κεφαλὴν τὸν ἱερέα μέχρι τοῦ παρακειμένου οἰκίσκου, ἐν τῷ ὁποίῳ κατῴκει ὁ ἀσθενής.

Ἀφοῦ ὁ ἱερεὺς ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς βλέπων τὰ πάντα πτωχικὰ ἐν τῷ οἰκῳ ἐκείνῳ ἐχορήγησε γενναῖον χρηματικὸν ποσὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀσθενοῦς, ἀκολούθως δὲ παρεκάλεσε τὸν ἱερέα νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἁμάξης του καὶ νὰ συγκαθήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν. Καὶ ἀφοῦ ὡδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς Ἐκκλησίας, ἐξηκολούθησεν ἔπειτα τὸν περίπατόν του.

Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἐμιμήθη κατὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἐκ τῶν ἐντιμοτάτων προγόνων

του, τοῦ Ροδόλφου κόμητος τοῦ Ἀψβούργου. Οὗτος ὁ κόμης, εὑρισκόμενός ποτε εἰς τὸ κυνήγιον συνήντησε γέροντα ἱερέα φέροντα τὰ ἅγια Μυστήρια πρὸς ἀσθενῆ τινα. Ὁ δρόμος ἦτο τραχὺς καὶ ἀνώμαλος. Ὁ Ροδόλφος λοιπόν, ὅστις ἦτο ἔφιππος, κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἵππου του, ἀνεβίβασεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν γέροντα ἱερέα καὶ λαβὼν τὸν ἵππον ἀπὸ τοὺς χαλινοὺς ὡδήγησεν αὐτὸν ἀσκεπὴς μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἀσθενοῦς.

Μία συνδιάλεξις.

Ἐπίσημος συγγραφεύς, ὀνόματι Θωλαίρ, συνήντησε κάποτε, περιπατῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ, ποιμένα τινά.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, σοὶ εὔχομαι καλὴν ἡμέραν.

— Σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ τὴν εὐχήν, τὴν ὁποίαν μοῦ δίδετε, ἀπεκρίθη ὁ ποιμήν. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως, ὅτι οὐδεμία ἐκ τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς μου ὑπῆρξε κακή.

— Εὔχομαι, προσέθηκε τότε ὁ Θωλαίρ, νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Θεὸς ὄχι μόνον τὴν σημερινὴν ἡ-

μέραν εὐτυχῆ, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν ζωήν σου εὐδαίμονα.

— Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησεν ὁ ποιμήν, τοιαύτη ὑπῆρξε μέχρι σήμερον ἡ ζωή μου, εὐδαίμων καὶ εὐτυχής.

— Πῶς, φίλε μου, ἠρώτησε τότε διαπορῶν ὁ Θωλαίρ, πῶς δὲν ἐπέρασές ποτε μέχρι σήμερον καμμίαν ἡμέραν κακήν; Ἡ κατάστασίς σου εἶνε τόσον θλιβερά, καὶ σοὶ παρέχει τόσας ἀφορμὰς διὰ νὰ ὑποφέρῃς, ἀφοῦ εἶσαι ποιμὴν καὶ ζῇς μακρὰν τῶν πόλεων ἐκτεθειμένος εἰς τοῦ ψύχους τὴν δριμύτητα καὶ εἰς τὸν ἀνυπόφορον καύσωνα.

— Καὶ ὁ ποιμὴν ἀπήντησε τὰ ἑξῆς:

— Λέγω κατ' ἐμαυτόν. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς διευθύνει τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἶνε ὁ Κύριός μας, ὁ Δεσπότης μας, ἀλλὰ καὶ ὁ Πατήρ μας. Δὲν θέλει παρὰ μόνον τὸ καλόν μας καὶ τὴν εὐτυχίαν μας. Οὕτω εἰς πᾶν ὅ,τι μοῦ συμβαίνει, βλέπω τὴν ἁγίαν καὶ ἀγαθὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ συμμορφοῦμαι τελείως πρὸς αὐτήν. Δέχομαι πᾶν ὅ,τι μοῦ συμβαίνει ὡς ἀγαθὸν καὶ ὡς συμφέρον, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέπει. Καὶ ἡ παρηγορία, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὑποτασσόμενος εἰς τὸ ἅγιον θέλημά Του, μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ

Τέλος, θέλω ἐν πᾶσιν ὅ,τι ὁ Θεὸς θέλει, πεπεισμένος ὅτι οὐδέποτε, θὰ ἐπιτρέψῃ τι, τὸ ὁποῖον νὰ δύνηται νὰ μὲ βλάψῃ.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Θωλαίρ· εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πρέπει πάντοτε νὰ ὑποτασσώμεθα. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελε τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ σὲ κρημνίσῃ εἰς τὸν Ἅδην, τί θὰ ἔκαμνες;

— Γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ ποιμήν, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ Πανάγαθος εἶνε ἀδύνατον νὰ θελήσῃ ποτὲ τοιοῦτόν τι. Ἀλλ' ἔστω. Εἰς μίαν τοιαύτην περίστασιν τί θὰ κάμω; Θὰ κρατήσω τὴν καρδίαν μου προσκεκολλημένην πρὸς Αὐτόν. Καί, ὅταν ἡ καρδία μου διατελῇ προσκεκολλημένη εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωμαι, θὰ εἶμαι ἐν τῷ παραδείσῳ.

— Ἆ! φίλε μου, εἶπεν ὁ Θωλαίρ, πόσον εἶσαι εὐτυχής!

Ὁ νεαρὸς χαρτοπαίκτης.

Πρό τινων ἐτῶν εἰς μίαν μεγάλην πόλιν τῆς Γαλλίας κατεδίκασαν εἰς θάνατον νέον τινὰ καλῆς οἰκογενείας. Ὅταν ἡ θανατικὴ ἀπόφασις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ, εἷς ἱερεὺς εὐσεβὴς καὶ ζηλωτὴς εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ παρηγορήσῃ καὶ νουθετήσῃ εἰς μετάνοιαν τὸν νεαρὸν κατάδικον. Τὸν εὗρεν ἐξεγηγερμένον καὶ φωνάζοντα διαρκῶς.

—Ἄ! κατηραμένον παιγνίδιον! Δὲν μὲ κατέκαιεν ἀστραπὴ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν διὰ πρώτην φορὰν ἐτόλμησα νὰ πιάσω εἰς τὰς χεῖράς μου τὰ παιγνιόχαρτα;

Καὶ ἐπειδὴ ἐξηκολούθει διαρκῶς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς λόγους τούτους, ὁ ἱερεὺς τὸν ἠρώτησε, διατί κατηρᾶτο τόσον πολὺ τὸ παιγνίδιον.

—Αἴ, πάτερ, εἶπεν ἐκεῖνος. Πῶς νὰ μὴ τὸ καταρασθῶ; Ὑπῆρξεν αὐτὸ ἡ μοναδικὴ αἰτία τοῦ ὀλέθρου μου. Παρεδόθην κατ' ἀρχὰς εἰς αὐτὸ ἄνευ ὑποψίας καὶ ἄνευ φόβου τινός, διότι δὲν προέβλεπον τὰς ὀλεθρίας συνεπείας του. Ἤλπιζον μάλιστα πολλὰ ἀπὸ αὐτό, διότι κατὰ τὰς

πρώτας ἡμέρας μοῦ ἦτο πολὺ εὐνοϊκὸν καὶ ἐπικερδές. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ τύχη ἐστράφη ἐναντίον μου καὶ δὲν μοῦ ἀφῆκε παρὰ μόνον τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου. Διὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸ πάθος τοῦτο, ἀφήρεσα κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου ὅ,τι ἠμπόρεσα. Καὶ θὰ ἀπεγύμνωνον ἐντὸς ὀλίγου τὴν οἰκογένειάν μου, ἐὰν αὐτὴ δὲν ἐλάμβανεν ὡς μέτρον προφυλακτικὸν τὸ νὰ μὲ ἐγκλείσῃ ὑπότροφον εἴς τινα σχολήν. Ἐγὼ τότε, θέλων νὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀπέσεισα τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν καὶ ἤρχισα νὰ πλανῶμαι ἀπὸ χώρας εἰς χώραν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μανία τοῦ παιγνιδίου μὲ παρηκολούθει πανταχοῦ, δὲν εἶχον δὲ καὶ τὰ μέσα ὅπως ἐξοδεύω εἰς αὐτὸ ἀφειδῶς, κατέφυγα.... Ὦ οὐρανέ, δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἴπω... Ἐγώ, ληστής! Ἐγώ, ὅστις δὲν εἶχον λάβει ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου παρὰ μόνον μαθήματα τιμιότητος καὶ χρηστότητος! Α! κατηραμένον παιγνίδιον!

Εἰς ταύτας τὰς λέξεις ὁ νεαρὸς κατάδικος ἐσταμάτησε καταληφθεὶς ἀπὸ ἀκρατήτους ὀλοφυρμούς. Εἶχεν εἴπει ὅμως ἀρκετά, ἐκ τῶν ὁποίων ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐὰν αἱ κλοπαί του καὶ αἱ ληστεῖαί του τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, τὸ χαρτοπαίγνιον ὅμως ὑπῆρξεν ὅλων αὐτῶν ἡ αἰτία.

Ὁ Αὐγουστῖνος καὶ τὸ μικρὸν παιδίον.

Ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος περιπατῶν ποτε παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἦτο βυθισμένος εἰς σκέψεις περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐζήτει νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτό, λησμονῶν ὅτι ἡ ἄπειρος οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀπρόσιτος καὶ ἀνεξερεύνητος. Ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια ἠθέλησε νὰ διδάξῃ αὐτόν.

Καὶ ἰδοὺ βλέπει πλησίον του μικρὸν παιδίον. Ἦτο τοῦτο ἄγγελος Κυρίου ἐν μορφῇ παιδίου, τὸ ὁποῖον κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του μικρὸν δοχεῖον τὸ ἐγέμιζε διαρκῶς καὶ τὸ ἐξεκένου εἰς μικρὰν κοιλότητα εὑρισκομένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

—Τί θέλεις νὰ κάμῃς, μικρέ μου; ἠρώτησεν ὁ ἱερὸς ἀνὴρ τὸ παιδίον.

—Θέλω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνο, νὰ θέσω εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν κοιλότητα ὅλον τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Αὐγουστῖνος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ διὰ τὴν ἁπλότητα τοῦ μικροῦ παιδίου. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ἤτοι ὁ ἄγγελος, ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ παιδίου, τῷ εἶπε τότε:

Σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἶνε εὐκολώτερον ἡ μικρὰ αὐτὴ κοιλότης νὰ χωρήσῃ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ἢ ὁ περιωρισμένος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τόσον περιωρισμένον, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἄπειρον Θεόν;

Ἀλφόνσος Ε', βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ Ἀραγωνίας.

Κόλαξ τις εἶπέ ποτε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Σικελίας Ἀλφόνσον τὸν Ε'.

— Δὲν εἶσθε ἁπλῶς βασιλεύς, ὅπως οἱ ἄλλοι, Μεγαλειότατε. Εἶσθε ἀκόμη ἀδελφός, ἀνεψιὸς καὶ υἱὸς βασιλέως.

— Τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ τίτλοι; ἀπεκρίθη ὁ Ἀλφόνσος, ἐλέγχων διὰ καταλλήλου τρόπου τὸν κόλακα. Οὐδὲν ἄλλο παρ' ὅτι κρατῶ τὸ στέμμα τῶν προγόνων μου καὶ ὅτι τὸ ἀπέκτησα ἐκ διαδοχῆς, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω κάμει οὐδὲν ἀξιόλογον κατόρθωμα, ὥστε νὰ κατέχω τὸν θρόνον διὰ τῆς ἰδικῆς μου ἀξίας.

*
* *

Ἄλλοτε πάλιν ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν του, ὅστις ὠνομάζετο Πισσίνι. Εἶχε διακριθῇ οὗτος ἕνεκα τῶν μεγάλων του κατορθωμάτων κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς τὸν ἐφθόνουν ὄχι ὀλίγοι. Ὅτε λοιπὸν ἐγίνετό ποτε λόγος περὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Ἀλφόνσου, ἠγέρθη εἷς ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ ἐπισήμων καὶ εἶπε ψυχρότατα τοὺς ἑξῆς λόγους:

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος (ὁ Πισσίνι δηλαδή), τὸν ὁποῖον τόσον πολὺ ἐκθειάζουν καὶ περὶ τοῦ ὁποίου τόσα ἀκούονται ἐγκώμια, δὲν εἶνε παρὰ υἱὸς ἑνὸς κρεοπώλου.

— Μάθετε, ἀπεκρίθη ἐπιτιμητικῶς ὁ Ἀλφόνσος, ὅτι ὁ υἱὸς ἑνὸς κρεοπώλου, ὅστις γνωρίζει διὰ τῶν κατορθωμάτων του νὰ ὑψοῦται τόσον πολύ, εἶνε προτιμότερος ἀπὸ τὸν υἱὸν ἑνὸς βασιλέως, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἄλλην ἀξίαν παρὰ μόνον τὴν ὑψηλὴν καταγωγήν του.

Οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιόχου οἱ ἑπτὰ ἀδελφοὶ Μακκαβαῖοι μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὑπέμειναν γενναίως τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια καὶ προετίμησαν νὰ ὑποφέρωσι πᾶσαν τιμωρίαν, παρὰ νὰ ἀθετήσωσι τὸν νόμον τοῦ Κυρίου. Ὅ,τι τοὺς ἐνεδυνάμωνε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν μαρτυρίων των, ἦτο ἡ πίστις εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν.

Τοῦ πρώτου κατ' ἀρχὰς ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν καὶ τοῦ ἀπέσπασαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τέλους δὲ τὸν ἔρριψαν ἐντὸς λέβητος, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνημμένη μεγάλη πυρά.

Ὁ δεύτερος, ὅταν κατόπιν τῶν φρικτῶν μαρτυρίων, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔκαμαν, ἐξέπνευσεν, εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα: Μᾶς ἀφαιρεῖτε τὴν ζωὴν τὴν παροῦσαν, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου θὰ μᾶς ἀναστήσῃ μίαν ἡμέραν διὰ νὰ κληρονομήσωμεν τὴν αἰώνιον ζωήν.

Ὁ τρίτος Μακκαβαῖος, πλήρης πίστεως καὶ θάρρους, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἔλαβον τὰ μέλη ταῦτα ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐὰν τώρα μοῦ τὰ ἀποκόπτετε καὶ μοῦ

τὰ στρεβλώνετε, δὲν τὸ λογαριάζω. Διότι ἐλπίζω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοὶ τὰ δώσῃ πάλιν μίαν ἡμέραν».

Ὁ τέταρτος ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς: «Μᾶς εἶνε προτιμότερον καὶ ὠφελιμώτερον νὰ φονευθῶμεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπακοῇ, παρὰ νὰ διατηρήσωμεν τὴν ζωήν μας ἀπειθοῦντες εἰς τὸ θέλημά Του. Ἐλπίζομεν, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως ὁ Θεὸς θὰ καταστήσῃ ἔνδοξα τὰ σώματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα παρ' Αὐτοῦ ἐλάβομεν, καὶ τὰ ὁποῖα σεῖς ἀτιμάζετε τώρα».

Καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἐπέδειξαν ὀλιγώτερον θάρρος.

Τὸν τελευταῖον, ὅστις ἦτο ἀκόμη μικρὸς παῖς, ὁ Ἀντίοχος προσεπάθησε νὰ τὸν κλονίσῃ διὰ θωπειῶν καὶ ὑποσχέσεων. Ἡ μήτηρ τῶν Μακκαβαίων τότε φοβηθεῖσα μήπως ὁ τύραννος παραπείσῃ τὸν μικρὸν υἱόν της, προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ συμβουλεύσῃ αὐτόν, ὅπως θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν, ἵνα λαλήσῃ πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ λόγους τινάς.

Ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν ἔδωκε τότε εἰς τὸν μικρὸν υἱόν της, ἦτο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του καὶ νὰ μὴ φοβηθῇ τὰ βασανιστήρια, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ τύραννος τὸν ἠπείλει.

Οὕτω οἱ ἑπτὰ ἀδελφοί, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν τελευταία παρέδωκαν μαρτυρικῶς τὰς ψυχάς των εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πλάστου.

Μάθημα διὰ τοὺς κόλακας.

Κόλακες ἐπήνουν ποτὲ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Κανοῦτον διὰ τὴν μεγάλην δύναμίν του.

Τί κάμνει λοιπὸν ὁ σοφὸς ἡγεμὼν διὰ νὰ καταισχύνῃ τοὺς κόλακάς του; Ἐξέρχεται μετ' αὐτῶν εἰς περίπατον καὶ κάθεται παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα αὐτῆς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκρηγνυόμενα παρὰ τὴν ἄμμον ἔφθανον μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ μεγάλου βασιλέως διαβρέχοντα αὐτούς. Τότε ὁ Κανοῦτος προσλαβὼν ὕφος σοβαρὸν μὲ τόνον ἐπιτακτικὸν ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ εἶπεν:

— Ἐγώ, ὁ μέγας τῆς Ἀγγλίας βασιλεύς, σὲ διατάσσω νὰ σεβασθῇς τοὺς πόδας μου καὶ νὰ ἀνακόψῃς τῶν κυμάτων σου τὴν ὁρμήν.

Καὶ ἐπειδή, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ θάλασσα δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο πρόσταγμα, ὁ Κανοῦτος στραφεὶς πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὸν αὐλικοὺς εἶπε:

—Βλέπετε, ποία εἶνε ἡ δύναμίς μου;

Συζυγικὴ ἀφοσίωσις.

Ἡ Αἰκατερίνη Χέρμαν ἦτο σύζυγος ναύτου Ὁλλανδοῦ. Ὁ σύζυγός της συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν, οἵτινες ἐπολιόρκησαν τὴν Ὄστάνδην, ἐρρίφθη εἰς τὸ κάτεργον μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους συμπατριώτας του. Ἡ Αἰκατερίνη, πληροφορηθεῖσα τὸ ἀτύχημα τοῦτο, ἀπέκοψε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, μετημφιέσθη εἰς ἄνδρα καὶ μεταβᾶσα εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Ὄστάνδης προσεκολλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἰσπανῶν.

Ὁ ἡρωϊσμός της καὶ ἡ ἀκαταπόνητος ἀνδρεία της κατέπληξαν τὰ Ἰσπανικὰ στρατεύματα. Ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ ἐπολέμησεν ἀνδρείως ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόμητος Βουκοᾶ, ἤκουσε τοὺς ἑξῆς λόγους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ στρατηγοῦ τούτου:

— Καλὲ στρατιῶτα, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις. Θὰ σοῦ τὸ δώσω.

— Στρατηγέ μου, ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη, ἐὰν ὑπετίθετο ὅτι δὲν ἤμην στρατιώτης, ἀλλὰ γυνή τις, θὰ μοῦ παρείχετε, ὅ,τι θὰ σᾶς ἐζήτουν;

— Βεβαιότατα· ἡ ἀνδρεία σου μάλιστα ἐν τοι-

αὐτὴ περιπτώσει θὰ ἤξιζε πολὺ μεγαλειτέρας ἀμοιβάς.

Τότε λοιπὸν ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐδίστασε νὰ φανερώσῃ, ὅτι ἦτο ἡ γυνὴ τοῦ ναύτου καὶ ριφθεῖσα γονυπετὴς ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ συζύγου της. Ὁ κόμης χωρὶς ἀργοπορίαν εἰσήκουσε τὴν παράκλησίν της καὶ προέπεμψεν ἀμφοτέρους μὲ πλούσια δῶρα.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καταισχύνων τοὺς συκοφάντας του.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἕνεκα τῶν μεγάλων ἀγώνων κατὰ τῶν Ἀρειανῶν εἶχε κινήσει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντιπάθειαν πολλῶν διεστραμμένων ἀνθρώπων. Διὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἐσυκοφάντουν ἀναιδέστατα καὶ μετὰ κακουργίας πολλῆς, προσπαθοῦντες διὰ τοῦ ψεύδους, ὅπως ἐξοντώσουν τὸν μέγαν ἐκεῖνον τῆς ὀρθοδοξίας πρόμαχον.

Εἰς τὴν σύνοδον τῆς Τύρου, ὅπου ἐπρόκειτο ὁ μέγας Ἀθανάσιος νὰ δικασθῇ, μεταξὺ τῶν ἄλλων συκοφαντιῶν, παρουσίασαν καὶ μίαν χεῖρα ἀνθρωπίνην, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι αὕτη ἀνῆκεν εἰς

ἅγιόν τινα μοναχόν, Ἀρσένιον ὀνόματι, γνωστὸν εἰς πολλοὺς τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος εἶχε δῆθεν φονεύσει.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῇ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς χειρὸς μετὰ πολλῆς τῆς φρονήσεως φερόμενος ἔρριψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἐὰν ἦτο πράγματι ἔνοχος, καὶ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν βυθισμένος εἰς σκέψεις μελαγχολικάς. Στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἐπεζήτουν τὸν ὄλεθρόν του, εἶπε μὲ ὕφος δειλόν:

— Μήπως ἐγνώρισε κανεὶς ἀπὸ σᾶς τὸν Ἀρσένιον;

Πολλοὶ τότε ἐβεβαίωσαν, ὅτι εἶχον ἴδει εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν τὸν Ἀρσένιον καὶ ἐνεθυμοῦντο καλὰ τὴν φυσιογνωμίαν του.

Οἱ συκοφάνται τοῦ Ἀθανασίου ἐνέπιπτον οὕτω εἰς τὴν παγίδα. Διατί; Διότι ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνήρ, πληροφορηθεὶς ἐκ προτέρου τὰ τεκταινόμενα, εἶχε λάβει πρόνοιαν νὰ ἔλθῃ εἰς Τύρον ὑπὸ αὐστηρὰν μυστικότητα καὶ ὁ μοναχὸς Ἀρσένιος. Εὐθὺς λοιπὸν ὡς ἐβεβαίωσαν οἱ παριστάμενοι ὅτι ἐγνώριζον τὸν Ἀρσένιον, ὁ Ἀθανάσιος κάμνει ἓν μόνον νεῦμα. Καὶ εὐθὺς παρουσιάζεται ἄτομόν τι

κεκαλυμμένον μὲ μακρότατον μανδύαν. Ὅταν τὸ ἄτομον ἐκεῖνο προϋχώρησεν εἰς τὸ μέσον τῆς συνελεύσεως, ὁ Ἀθανάσιος ἀποκαλύπτει τὴν κεκαλυμμένην κεφαλὴν τοῦ μυστηριώδους τούτου ἀγνώστου καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς παριστα-μένους λέγει:

— Τὸν γνωρίζετε; Εἶνε ὁ Ἀρσένιος, τὸν ὁ-ποῖον ἐφόνευσα καὶ τὸν ὁποῖον εἰς μάτην ζητοῦν νὰ ἀνεύρουν οἱ κατήγοροί μου.

Καὶ εὐθὺς ἀφαιρῶν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν μανδύαν ἀφίνει νὰ ἐμφανισθῶσιν ἀμφότεραι αἱ χεῖρες τοῦ Ἀρσενίου.

— Ἰδού, εἶπεν, αἱ δύο χεῖρες τοῦ Ἀρσενίου. Δὲν ξεύρω, ἐὰν εἶχέ ποτε οὗτος καὶ τρίτην χεῖ-ρα. Ἂς εἴπουν τώρα οἱ κατήγοροί μου, πόθεν προέρχεται ἡ κεκομμένη αὕτη χείρ.

Οἱ Ἀρειανοὶ τότε ἐξεμάνησαν κυριολεκτικῶς. Ἡ μανία των καὶ τὸ πάθος ἐξήφθη εἰς μέγιστον βαθμὸν καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχον, τί νὰ εἴπωσι, δὲν ἐδίστασαν νὰ ὀνομάσωσι τὸν Ἀθανάσιον γόητα καὶ μάγον, ἐξαπατῶντα διὰ μαγειῶν τοὺς ὀ-φθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀρκάδιος εἶχεν ἐξοργισθῆ φοβερὰ ἐναντίον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Μίαν ἡμέραν ἐξεγηγερμένος πάρα πολὺ ἕνεκα τοῦ πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον μίσους του, εἶπεν ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν αὐλικῶν του:

—Θὰ ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ πολὺ τὸν ἐπίσκοπον αὐτόν.

Τέσσαρες ἢ πέντε ἐκ τῶν αὐλικῶν ἔδωκαν τότε τὴν γνώμην των. Ὁ πρῶτος εἶπε:

—Στείλατέ τον εἰς μακρυνὴν ἐξορίαν, ὥστε νὰ μὴ τὸν βλέπετέ ποτε.

Ὁ δεύτερος προσέθηκε:

—Δημεύσατέ του ὅλα τὰ ἀγαθά.

Ὁ τρίτος εἶπε:

— Ρίψατέ τον σιδηροδέσμιον μέσα εἰς τὰς φυλακάς.

Ὁ τέταρτος ἐγνωμάτευσε:

—Δὲν εἶσθε κύριος καὶ ἐξουσιαστής; Φονεύσατέ τον λοιπόν, διὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε διὰ παντὸς ἀπὸ πᾶσαν ἐνόχλησίν του.

Ὁ πέμπτος ὅμως, ὅστις ἦτο καὶ εὐφυέστερος τῶν ἄλλων, ἰδοὺ ποίαν γνώμην ἔδωκε:

—Πλανᾶσθε ὅλοι. Μὲ κανὲν ἀπ᾽ αὐτὰ τὰ μέσα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκδικηθῶμεν τὸν ἐπίσκοπον Ἰωάννην. Ἐὰν τὸν στείλωμεν εἰς ἐξορίαν, ὁλόκληρος ἡ γῆ εἶνε πατρίς του. Ἐὰν τοῦ δημεύσωμεν τὴν περιουσίαν, θὰ τὴν ἀφαιρέσωμεν ὄχι ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πτωχούς, τοὺς ὁποίους καθημερινῶς ἐλεεῖ καὶ ἀνακουφίζει. Ἐὰν τὸν ρίψωμεν εἰς τὰς φυλακάς, θὰ ἀσπασθῇ τὰς ἁλύσεις, μὲ τὰς ὁποίας θὰ τὸν δέσωμεν, καὶ θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ. Ἐὰν δὲ τὸν καταδικάσωμεν εἰς θάνατον, θὰ τὸν δεχθῇ μετὰ χαρᾶς, διότι θὰ τοῦ ἀνοίξωμεν τὸν οὐρανόν.

Καὶ προσέθηκε τότε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν βασιλέα.

—Μεγαλειότατε, θέλετε νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε; Εὕρετε τρόπον νὰ τὸν ἐξαναγκάσητε, ὅπως ἁμαρτήσῃ. Τὸν ξεύρω πολὺ καλά. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν φοβεῖται τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, παρὰ μόνον τὴν ἁμαρτίαν.

Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἀναγνῶσται, ἐὰν ἠδύναντο νὰ εἴπουν καὶ περὶ ἡμῶν, ὅ,τι καὶ διὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν φοβεῖται, παρὰ μόνον τὴν ἁμαρτίαν».

Μία παραβολικὴ διήγησις.

Νέος τίς ποτε διασχίζων δάσος τι συνήντησε φοβερὸν θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε σῶμα λέοντος καὶ ἔφερεν ἑπτὰ μεγάλας κεφαλάς, ὁμοίας πρὸς κεφαλὴν ὄφεως. Τὸ θηρίον, εὐθὺς ὡς εἶδε μακρόθεν τὸν νέον, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ μὲ ἀνωρθωμένας τὰς κεφαλάς, μὲ ἀνοικτὰ τὰ στόματα, μὲ τὰς γλώσσας ἐκπεμπομένας πρὸς τὰ ἔξω μανιωδῶς. Ὁ νέος τότε, ὅστις ἦτο τολμηρὸς καὶ ἀνδρεῖος, δὲν ἐσυγχύσθη. Δὲν εἶχεν οὐδὲν ἄλλο ὅπλον, παρὰ μόνον ἕνα πέλεκυν, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς ζώνης του, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς πατρίδος του. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρόν, ἁρπάζει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν πέλεκυν καὶ τρέχει ἐναντίον τοῦ θηρίου. Τοῦ καταφέρει δι' αὐτοῦ ἓν κτύπημα καὶ τοῦ ἀποκόπτει τὰς τέσσαρας κεφαλάς. Καὶ δεύτερον κτύπημα τοῦ καταφέρει καὶ τοῦ ἀποκόπτει δι' αὐτοῦ καὶ τὰς ἄλλας δύο. Ἀλλὰ φεῦ! Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ καὶ τὸ τελευταῖον πλῆγμα, μία ἀπροσεξία τοῦ ἐστοίχισεν ὁλόκληρον τὴν ζωήν. Δὲν ἐπρόσεξε, καὶ ὁ πέλεκυς ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ποῦ νὰ προφθάσῃ νὰ τὸν ἀνα-

λάβῃ; Τὸ θηρίον μαινόμενον ἕνεκα τῶν ἓξ πληγῶν, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχεν ἐπιφέρει, ζῶν δ' ἀκόμη, διότι τοῦ ἀπέμεινεν ἡ μία κεφαλή, ἐφώρμησε ταχέως κατ' αὐτοῦ, τὸν ἥρπασε μὲ τοὺς ὄνυχάς του, τὸν ἐξέσχισε καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ σπήλαιόν του.

Ἐννοεῖτε καλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς παραβολῆς ταύτης, φίλοι ἀναγνῶσται; 1) Τὸ θηρίον αὐτὸ εἶνε ὁ δαίμων καὶ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα εἶνε αἱ ἑπτὰ κεφαλαί του, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ πολεμήσωμεν μετὰ θάρρους καὶ ἀκαταπονήτως διὰ τοῦ ὅπλου τῆς πίστεως. 2) Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποκόψωμεν τὰς ἓξ κεφαλὰς τοῦ θηρίου τούτου. Ἐὰν τοῦ ἀφήσωμεν ἔστω καὶ μίαν κεφαλήν, εἴμεθα χαμένοι. Ἡ νίκη μας εἶνε ματαία, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε πλήρης. «Ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσει, πταίσει δὲ ἐν ἑνί, γέγονε πάντων ἔνοχος», λέγει ὁ θεῖος Ἰάκωβος. 3) Πρέπει νὰ ἐπιμένωμεν ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς ἁμαρτίας μέχρι θανάτου. Μὴ ἀφίνῃς νὰ σοῦ φύγουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τὰς χεῖρας, διότι ἐὰν ραθυμήσῃς, ὁ διάβολος θὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ραθυμίαν σου καὶ θὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ σοῦ μυρίας πληγάς. Καὶ ἂν ἀποθάνῃς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀλλοίμονον, θὰ σὲ σύρῃ μέχρι τοῦ Ἅδου, ὅπου εἶνε ἡ κατοικία του.

Τὸ μάθημα ἑνὸς ἀναχωρητοῦ.

Εἷς ἅγιος ἀναχωρητής, εὑρισκόμενός ποτε μεθ' ἑνὸς τῶν μαθητῶν του εἰς δάσος ἐκ κυπαρίσσων, τοῦ παρήγγειλε νὰ ἐκριζώσῃ τέσσαρας ἐξ αὐτῶν, τὰς ὁποίας καὶ τοῦ ἐπέδειξε διὰ τῆς χειρός του.

Ἡ μία ἦτο μικρὰ καὶ μόλις ἐξήρχετο ἐκ τῆς γῆς. Τὴν ἐξερρίζωσε λοιπὸν διὰ τῆς δεξιᾶς του, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δυσκολίαν. Ἡ δευτέρα κυπάρισσος ἦτο κἄπως μεγαλειτέρα καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐκπέμπῃ τὰς ρίζας της εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς. Τὴν ἐξερρίζωσε καὶ αὐτὴν διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, οὐχὶ ὅμως ἄνευ δυσκολίας τινός. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν τρίτην, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα, εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας, κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, κατώρθωσε νὰ ἐκσπάσῃ τὰς ρίζας αὐτῆς. Ἐλθὼν τέλος εἰς τὴν τετάρτην, ἡ ὁποία ἦτο πλέον δένδρον ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον,

ἐξήντλησε σχεδὸν ὅλας τὰς δυνάμεις του καὶ ὅ-λην τὴν ἐπιτηδειότητά του, χωρὶς νὰ κατορθώ-σῃ ἐν τούτοις οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ τὴν μετα-κινήσῃ.

Ὁ ἅγιος γέρων τότε ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ πολύτιμα διδάγματα εἰς τὸν ὑποτακτικόν του, περὶ τοῦ ὅτι εἶνε ἀναγκαιότατον νὰ πολεμῇ τις τὰ πάθη του, εὐθὺς ὡς ἀρχίζουσι ταῦτα νὰ γεννῶνται.

—Τέκνον μου, τῷ εἶπεν, ὅταν τὰ πάθη εἶνε εἰς τὴν ἀρχήν των, τότε μὲ μικρὰν προσοχὴν καὶ βίαν εὐκόλως τὰ ἐκριζώνει καὶ τὰ ἀπονεκρώνει τις. Ὅταν ὅμως προφθάσωσι καὶ τραφῶσι διὰ τῆς ἀπροσεξίας μας καὶ ρίψωσι βαθείας ρίζας ἐντὸς τῶν καρδιῶν μας, τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε δυσκολώ-τερον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτινάξῃ τις τότε τὴν κυριαρχίαν των. Χρειάζεται νὰ γίνῃ θαῦμα καὶ νὰ παρέμβῃ ἡ παντοδύναμος τοῦ Θεοῦ δεξιὰ κατὰ τρόπον ἐνεργόν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ τις ἀπὸ τὰ πάθη ταῦτα.

Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἓν ἀπὸ τὰ πλέον ἀποτελεσματικὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων προφυλαττόμεθα ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ προθυμοποιούμεθα εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, εἶνε ἡ συναίσθησις τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐνάρετός τις ἄνθρωπος, ἔχων τὴν συναίσθησιν αὐτὴν παντοτεινήν, κατώρθωνεν ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, τὰ ὁποῖα προσέπιπτον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, νὰ ἀνυψοῦται εἰς σκέψεις πνευματικάς, διὰ τῶν ὁποίων διετηρεῖτο ζωηρὰ εἰς τὴν διάνοιάν του ἡ ἐνθύμησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἔβλεπε τὴν βλάστησιν τῆς γῆς νὰ πρασινίζῃ, ἔλεγεν: «Εἴμεθα ὁ ἀγρὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ γεώργιον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς καλλιεργεῖ». Ὅταν προσέπιπτον τὰ βλέμματά του ἐπὶ λαμπρῶν οἰκοδομημάτων, ἐνεθυμεῖτο εὐθύς, ὅτι εἴμεθα «Θεοῦ οἰκοδομή». Ὅταν δὲ παρετήρει Ἐκκλησίαν τινὰ μεγαλοπρεπῆ, ἤρχοντο πάλιν εἰς τὸν νοῦν

του οἱ λόγοι τοῦ θείου ἀποστόλου: «Ὑμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός. Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς». Ἐὰν δὲ συνέβαινε νὰ ἴδῃ εἰκόνας καλλιτεχνικάς, τέχνης ἀνθρωπίνης ἀριστουργήματα, ἔλεγε τότε καθ' ἑαυτόν: «Οὐδὲν ὑπάρχει ὡραιότερον ἀπὸ μίαν ἀνθρωπίνην ψυχήν, ἥτις ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ».

Ὅταν διήρχετο ἐκ κήπου τινός, «Ὦ! ἔλεγε, πότε ὁ κῆπος τῆς ψυχῆς μας θὰ σπαρῇ μὲ ἄνθη καὶ θὰ γεμίσῃ ἀπὸ καρπούς; Πότε θὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ ἄγρια τῆς κακίας σπέρματα καὶ ἀπὸ τὰς πικρὰς βλαστήσεις; Πότε θὰ περιφραγῇ καὶ θὰ κλεισθῇ, ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἀπαρέσκει εἰς τὸν οὐράνιον κηπουρόν;»

Ὅταν δὲ ἀντίκρυζε πηγάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνέβλυζε τὸ ὕδωρ: «Πότε, ἔλεγε, θὰ ἀποκτήσωμεν ἐντὸς τῶν καρδιῶν μας πηγὰς ὕδατος ζῶντος, ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον;» Καὶ ὅταν μακρόθεν ἔβλεπε κοιλάδας χλοεράς: «Τὰ ὕδατα, ἐσκέπτετο τρέχουσιν ἐκεῖ. Οὕτως ἀκριβῶς καὶ τὸ ὕδωρ τῆς θείας χάριτος διαβρέχει τὰς ταπεινὰς ψυχάς, καὶ ἐγκαταλείπει εἰς τὴν ξηρασίαν τὰς κορυφὰς

τῶν ὀρέων, δηλαδὴ τὰς ὑπερηφάνους ψυχάς.

Ἡ θέα τῶν ρεόντων ποταμῶν καὶ χειμάρρων, οἱ ὁποῖοι τρέχουσι διὰ νὰ χυθῶσιν ἐντὸς τῶν θαλασσῶν, τοῦ ἔφερον εἰς τὸ στόμα τοὺς ἑξῆς λόγους: «Πότε θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Θεόν, ὅπως οἱ ποταμοὶ οὗτοι εἰς τὰς θαλάσσας;» Ἐπὶ τῇ θέᾳ δὲ τῶν λιμνῶν «Ὦ Θεέ μου, ἀνέκραζεν, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν λίμνην καὶ τὴν ἄβυσσον τῆς ἀθλιότητος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκομαι βυθισμένος».

Οὕτως ἔβλεπε πάντοτε τὸν Θεὸν εἰς ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ παρετήρει τὰ πάντα κατὰ Θεόν, εἰς τρόπον ὥστε πανταχοῦ καὶ διὰ πάντων δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον ἕνα, τὸν Θεόν.

Λόγοι τοῦ Σαίν-Φοᾶ.

Τί ἦτο ὁ Σαίν-Φοᾶ; Γάλλος λογογράφος, ἀκμάσας τὸν 18ον αἰῶνα καὶ ὁ ὁποῖος διεπνέετο εἰς τὰ συγγράμματά του ἀπὸ τὸ φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο διόλου εὐνοϊκὸν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Σαίν-Φοᾶ, παρ' ὅλον τὸ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ μῖσός του, ἰδοὺ ποίας σκέψεις κάμνει περὶ τοῦ καθήκοντος τῆς εὐχαριστίας, τὴν ὁποί-

αν πρέπει ν' ἀναπέμπωμεν πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ.

— Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ρωμαίοις, λέγει ὁ Σαίν-Φοᾶ, ὑπῆρχε συνήθεια, ὅταν παρεκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγωσιν, ὁ οἰκοδεσπότης νὰ λαμβάνῃ ποτήριον οἴνου καὶ νὰ χύνῃ σταγόνας τινὰς ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν. Ἡ σπονδὴ αὐτὴ ἦτο σεβασμός, τὸν ὁποῖον ἀπέδιδον εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν, ἡ ὁποία ἐχορήγει εἰς τοὺς τρώγοντας τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ ἀνέκαθεν πρὸ καὶ μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον κάμνουσι δέησιν πρὸς τὸν Θεόν των διὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσουν διὰ τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον μέλλουσι νὰ φάγωσιν ἢ τὸ ὁποῖον ἔφαγον. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀξιοκατάκριτον καὶ γελοῖον συγχρόνως ἐδῶ εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν συνήθειαν αὐτήν, τὴν τόσον σκόπιμον, ἐπαινετὴν καὶ εὐγνώμονα, νὰ θεωρῶσιν ἀπό τινος οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς τάξεως ὡς μίαν παιδικὴν τελετήν, ὡς μίαν πεπαλαιωμένην συνήθειαν, τὴν ὁποίαν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς πρέπει νὰ ἐξαλείψῃ; Οἱ ἀπόγονοί μας, καθιστάμενοι διὰ τοῦ κακοῦ μας παραδείγματος ἀχάριστοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, συνειθίζουσι νὰ εἶνε ἀγνώμονες καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

Ὁ Ἀλβουκέρκης.

Ὁ μέγας Ἀλβουκέρκης, ὁ κατακτητὴς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, πλέων ποτὲ ἐν θαλάσσῃ καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδροτάτης τρικυμίας, ἡ ὁποία ἐξέθεσε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, βλέπων δ' ἑαυτὸν ἐγγὺς τοῦ ναυαγίου, ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του μικρὸν παιδίον, μεταξὺ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου εὑρισκόμενον, καὶ ἀνυψῶν αὐτὸ πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπε:

—Μεγάλε Θεέ! Ἐὰν εἶσαι ἐξωργισμένος ἐναντίον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐνόχων, τοὐλάχιστον λάβε οἶκτον καὶ συμπάθειαν πρὸς τὸ τρυφερὸν τοῦτο καὶ ἀθῷον παιδίον καὶ πρὸ τῆς ἀγνότητος καὶ ἀθωότητός του, καταπράϋνον τὴν καθ' ἡμῶν δικαίαν ὀργήν Σου καὶ εὐσπλαχνίσθητι ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους Σου.

Ὁ Ἀλβουκέρκης καὶ τὸ πλοῖον αὐτοῦ δὲν ἐναυάγησαν. Ἐσώθησαν. Καὶ ἐνεθυμεῖτο καθ' ὅλην τὴν ζωήν του ὁ κατακτητὴς ἐκεῖνος τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ἀποδίδων τὴν ἀπὸ τοῦ ναυαγίου τούτου διάσωσίν του εἰς τὴν προσευχήν του αὐτήν.

Ὁ Χριστιανὸς ἀξιωματικός.

Πρόκειται περὶ τοῦ γενναίου καὶ διασημοτάτου λοχαγοῦ Κριλλών, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἔρρῖκος ὁ Δ΄ διεκήρυξεν, ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος λοχαγὸς τοῦ κόσμου.

Τί λοιπὸν συνέβη μὲ τὸν λοχαγὸν αὐτόν;

Εἰς μίαν ἐπιθεώρησιν τοῦ συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρέτει, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο ὁ συνταγματάρχης πρὸ τοῦ λόχου του, παρετήρησεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ γενναίου λοχαγοῦ κάτι νὰ λαμποκοπᾷ. Τὸν ἠρώτησε λοιπὸν τί ἦτο ἐκεῖνο.

—Ἴδετε, συνταγματάρχα μου, εἶπεν ὁ Κριλλὼν ἐπιδεικνύων πρὸς αὐτὸν χρυσοῦν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἔφερε πάντοτε ἐπάνω του ὡς φυλακτήριον.

—Τί εἶνε αὐτό; ἀπήντησε μετὰ τραχύτητος ὁ συνταγματάρχης. Κατ' οὐδένα λόγον τοῦτο δύναται νὰ εἶνε τὸ ὅπλον τοῦ στρατιώτου.

—Συνταγματάρχα μου, ἀπεκρίθη ὁ Κριλλὼν μετὰ μετριοφροσύνης, εἶνε τοὐλάχιστον ὁ Σταυρὸς τὸ ὅπλον τοῦ Χριστιανοῦ. Λάβετε δὲ ὑπ' ὄψει ὅτι δὲν εἶμαι μόνον στρατιώτης, ἀλλὰ καὶ Χριστιανός.

—Εὖγέ σας, κύριε· ἀπήντησεν εὐθύς, καταπραϋνθεὶς ὁ συνταγματάρχης. Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὸ παράσημον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος θὰ κοσμήσῃ τὰ στήθη σας.

Ὄντως μετ' ὀλίγον χρόνον ὁ εὐσεβὴς λοχαγὸς ἐπαρασημοφορήθη. Ὅταν ὅμως τῷ ἐπέδωκαν τὸ παράσημον, ὁ Κριλλὼν τὸ ἐπέστρεψεν εὐπειθῶς εἰς τὸν διοικητήν του, παρακαλέσας θερμῶς, ἵνα δι' αὐτοῦ κοσμηθῶσι τὰ στήθη γέροντος στρατιωτικοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἦτο γεμάτον ἀπὸ τραύματα καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε παρὰ νὰ τῷ ἀπονεμηθῇ τὸ παράσημον, διὰ νὰ ἀποθάνῃ εὐχαριστημένος.

Ὁ διοικητὴς ἀπήντησεν:

—Καὶ εἰς τὸν γηραιὸν αὐτὸν στρατιωτικὸν θ' ἀπονεμηθῇ ταχέως. Αὐτὸ ἀνήκει εἰς σᾶς. Τώρα μάλιστα, ὁπότε ἐδέχθητε νὰ ἀποξενωθῆτε αὐτοῦ χάριν τοῦ τραυματίου, σᾶς ἀξίζει πολὺ περισσότερον.

Ὁ τυφλὸς γέρων.

Τυφλός τις γέρων ἐκάθητό ποτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ὡδήγει ἀπὸ τῆς πόλεως Σιαριτὲ εἰς Νέβερ, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν μικρὰν ἐγγονήν του, ἵνα τὸν ὁδηγῇ, ὁσάκις θὰ ἐχρειάζετο νὰ περιπατήσῃ.

Ἡ μικρὰ ἔπαιζεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν νέφος ὁλόκληρον ἀπὸ σκόνην ἐσηκώθη καὶ μία ἅμαξα ταχυδρομικὴ διῆλθε δρομαίως συρομένη ἀπὸ τέσσαρας ἵππους. Ὅταν ἡ ἅμαξα ἀπεμακρύνθη, ἡ μικρὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παιγνίδιόν της, καὶ ἐξεπλάγη εὑροῦσα ἕνα μικρὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εὐθὺς εἰς τὸν πάππον της. Ἦτο ἓν πορτοφόλιον.

Ὁ τυφλὸς γέρων τὸ ἐπῆρε, τὸ ἐψηλάφησε καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἦτο καλὰ κλεισμένον, δὲν ἐπέμεινε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν διήρχετο εἷς χωρικός, ὅστις ἐγνώριζε τὸν γέροντα καὶ ἐπλησίασε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ.

— Τί κρατεῖς εἰς τὴν χεῖρά σου; τοῦ εἶπεν.

— Ἕνα πορτοφόλι, εἶπεν ὁ γέρων, τὸ ὁποῖ-

ον εὗρε πρὸ ὀλίγου ἡ ἐγγονή μου εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θὰ ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔμβω μέσα εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διὰ νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὸ ἔχασε.

— Καλὰ εἶσαι; τῷ ἀπαντᾷ ὁ χωρικός. Αὐτὸ τὸ πορτοφόλι ἀναμφιβόλως θὰ ἔχῃ μέσα χρεώγραφα. Εὗρες τὴν τύχην σου μ' αὐτὸ καὶ θέλεις νὰ τὴν διώξῃς ἀπ' τὰ χέρια σου; Κράτησέ το καὶ μὴ λέγῃς κανενὸς τίποτε.

— Νὰ κρατήσω τὰ ξένα χρήματα; ἠρώτησεν ὁ τυφλός. Προτιμῶ νὰ εἶμαι πτωχὸς καὶ τίμιος, παρὰ νὰ εἶμαι πλούσιος μὲ συνείδησιν βεβαρυμένην.

Ὅντως ὁ τυφλὸς παρέδωκεν ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὸ εὕρημά του εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία δὲν ἤργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν κύριον αὐτοῦ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τὴν τιμιότητα τοῦ τυφλοῦ γέροντος προσεφέρθη νὰ τὸν ἀνταμείψῃ γενναίως. Ὁ γέρων ὅμως δὲν ἐδέχθη τίποτε.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ αὐτὸς χωρικὸς συνήντησε καὶ ἐκ δευτέρου τὸν τυφλὸν καὶ τοῦ εἶπεν·

— Αἴ καλά! Φρονεῖς ἀκόμη, ὅτι ἔκαμες κα-

λά, ποῦ ἐπέστρεψες τὸ πορτοφόλι; Ἔμαθες τί εἶχε μέσα; θὰ ἦσο πλούσιος τώρα, ἐὰν τὸ ἐκρατοῦσες. Τί σοῦ ἔμεινεν ἀπὸ τὴν τιμιότητά σου;

— Μοῦ ἔμεινεν ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς μου, ἡ ὁποία μοῦ λέγει, ὅτι ἔπραξα καλά, ἀπήντησεν ὁ τυφλός.

Ὁ τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν πάντοτε τὰ πρέποντα.

Ἐνεργεῖτε ὅλας τὰς πράξεις σας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνετε. Ἐὰν ἔμελλον ν' ἀποθάνω μετά τινας στιγμάς, θὰ ἔπραττον τὴν πρᾶξιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμω; ἔλεγεν εὐσεβής τις Χριστιανός, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ κἄτι.

Εἷς ἄλλος Χριστιανός, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ὅλαι αἱ πράξεις του νὰ εἶνε ἐλεύθεραι τοῦ μολυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, εἶχε γράψει εἰς τεμάχιον χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον προσεπάθει συχνὰ νὰ προσπίπτουν οἱ ὀφθαλμοί του, τοὺς ἑξῆς λόγους: «Πρὶν ἢ ἐνεργήσῃς πρᾶξίν τινα, σκέφθητι πρωτίστως τὰς συνεπείας της».

Κίνδυνος φρικώδης, σταθερότης ἡρωϊκή.

Τὴν 28 Φεβρουαρίου τοῦ 1812, τὰ γαιανθρακωρυχεῖα τοῦ Ἄν, πλησίον τῆς πόλεως Λιέγης, κατεκλύσθησαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Ἀποτέλεσμα τοῦ κατακλυσμοῦ τούτου ὑπῆρξε καθίζησις τοῦ ἐδάφους, ἕνεκα τῆς ὁποίας διεκόπη πᾶσα ἐπικοινωνία πρὸς τὰ ἐνδότερα μέρη τοῦ ἀνθρακωρυχείου, εἰς τὰ ὁποῖα οὕτω εὑρέθησαν ἐγκεκλεισμένοι πανταχόθεν ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι.

Κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος ὁ Οὐμβέρτος Κοφφέν, διευθυντὴς τῶν ἀνθρακωρυχείων, θὰ ἠδύνατο νὰ σωθῇ συναποκομίζων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν δωδεκαετῆ υἱόν του. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἀφίσῃ τοὺς κινδυνεύοντας ἐργάτας του εἰς τὴν τύχην αὐτῶν.—«Ἐὰν ἐξέλθω, ἐσυλλογίσθη, οἱ ἐργάται μου θὰ ἀπολεσθῶσι· θέλω νὰ ἐξέλθω τελευταῖος. Νὰ τοὺς σώσω ἢ νὰ ἀποθάνω μαζὺ μὲ αὐτούς». Προχωρεῖ λοιπὸν πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἀνθρακωρυχείου, συναθροίζει τοὺς ἐργάτας του, ἐνενήκοντα τὸν ἀριθμόν, ὅλους ἀποτεθαρρυμένους καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος σωτηρίας.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κοφφὲν τοὺς ἐμψυχώνει καὶ ἐργάζονται ὅλοι μετ' αὐτοῦ, ὅπως διατρυπήσωσι τὸ ἔδαφος καὶ ἀνοίξωσιν εἰς αὐτὸ δίοδόν τινα. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐν μέσῳ τοῦ βαθέος ἐκείνου σκότους, τὸ ὁποῖον μόλις διεσκεδάζετο ἀπὸ τὸ φῶς μερικῶν λυχνιῶν, ἡ ἐργασία τοὺς ἐξαντλεῖ καὶ ἡ ἀπελπισία τοὺς καταλαμβάνει ἐκ νέου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Κοφφὲν τοὺς μεταδίδει καὶ μὲ τὴν ψυχραιμίαν του καὶ μὲ τοὺς λόγους του νέον θάρρος καὶ νέας δυνάμεις. «Κάμνετε σὰν μικρὰ παιδιά, τοῖς εἶπεν ὁ δωδεκαετὴς παῖς. Τί ἀποθαρρύνεσθε; Ἀκολουθήσατε τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός μου καὶ μὴ φοβεῖσθε. Δὲν σᾶς εἶπεν ὁ πατήρ μου, ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἀνθρακωρυχείων δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλίπουν, ἀλλὰ θὰ φροντίσουν διὰ τὴν σωτηρίαν μας;»

Ἡ ἀπελπισία των ἦτο τρομακτική, ὅταν τὰ φῶτα τῶν λυχνιῶν ἔσβεσαν ἐντελῶς. Εἰς τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα σκότη, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἔφθανεν οὐδὲ μία ἀκτὶς ἡλιακή, ἤρχισαν πλέον νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς τεθαμμένους ὁριστικῶς ὡς ἐν ἀπεράντῳ τινὶ τάφῳ.

Πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπέρασαν εἰς τὴν

τρομακτικὴν καὶ ἀθλίαν ταύτην κατάστασιν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐργάται. Ὁ Κοφφὲν ἦτο ὁ μόνος παρήγορός των εἰς τὰς σκληρὰς αὐτὰς ὥρας· ὁ ζῆλός του δὲ καὶ αἱ προσπάθειαί του καὶ αἱ συνεχεῖς παρορμήσεις καὶ προτροπαὶ πρὸς τοὺς συντρόφους του ὡδήγησαν εἰς τὸ σωτήριον ἀποτέλεσμα. Διότι εἰς τὸ τέλος τῆς πέμπτης ἡμέρας οἱ ἐγκάθειρκτοι ἐκεῖνοι ἐπέτυχον διὰ τῆς ἐπιμόνου ἐργασίας των νὰ διανοίξωσιν εἰς τὸ ἔδαφος διέξοδόν τινα.

Ἐκ τῶν ἐνενήκοντα οἱ ἑβδομήκοντα εἶχον σωθῇ χάρις εἰς τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ Κοφφέν.

Εὐγενὴς ἐκδίκησις.

Ὁ Βερανζέρος ὁ Β', ἀφοῦ ἥρπασε τὸ στέμμα τῆς Ἰταλίας, ἐνέκλεισεν ἐντὸς πύργου τὴν χήραν τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ὀνομαζομένην Ἀδελαΐδα.

Ὁ τύραννος οὗτος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Χιλλᾶ ἐβασάνισαν σκληρῶς τὴν Ἀδελαΐδα, διὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν υἱόν των, ὅπως οὕτω νομιμοποιηθῇ ὁ σφετερισμὸς τοῦ Ἰτα-

λικοῦ στέμματος, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς βίας εἶχον ἐπιτύχει.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀδελαΐς ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸν Ὄθωνα τὸν Α΄, βασιλέα τῆς Γερμανίας, ὅστις συλλαβὼν αἰχμάλωτον τὴν Χιλλᾶ, τὴν παρέδωκε δεσμίαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀδελαΐδος. Ἡ Χιλλᾶ ἐπερίμενε βέβαια νὰ βασανισθῇ, ἅπαξ ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀδελαΐδος, τὴν ὁποίαν αὐτὴ προηγουμένως εἶχε βασανίσει. Ὅταν λοιπὸν ὡδηγήθη ἐνώπιον τῆς Ἀδελαΐδος, ἔρριψεν ἐπ᾽ αὐτῆς βλέμμα ὀργίλον καὶ τῆς εἶπε·

— Δὲν ἔκαμα παρὰ μόνον ἓν σφάλμα εἰς τὴν ζωήν μου. Ἔπρεπε νὰ σὲ φονεύσω τότε, ποῦ ἦσο εἰς τὰς χεῖράς μου.

— Καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα Ἀδελαΐς, θὰ κάμω μίαν τοὐλάχιστον καλὴν πρᾶξιν εἰς τὴν ζωήν μου. Θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Πήγαινε εἰς τὸν σύζυγόν σου καὶ φρόντισε νὰ τὸν πείσῃς νὰ παύσῃ νὰ εἶνε κακός, διὰ νὰ παύσῃ νὰ εἶνε καὶ δυστυχής.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβρυγίας Λανφράγκ.

Ὁ Λανφράγκ, ἀκμάσας τῷ 1050 μ. Χ., πρὶν ἢ καρῇ μοναχὸς καὶ προχειρισθῇ εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς τὰς σπουδὰς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐσημείωσε σπουδαίας προόδους εἰς αὐτὰς ἀποκτήσας πολὺ μεγάλην φήμην. Εἶχεν ὅμως παραμελήσει ἐντελῶς τὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς του.

Διερχόμενος ἡμέραν τινὰ δι' ἑνὸς δάσους ἔπεσεν ὁ Λανφράγκ εἰς χεῖρας λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τοῦ ἀφῄρεσαν πᾶν ὅ,τι ἔφερεν ἐπάνω του, τοῦ ἔδεσαν τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὀπίσω, περιέσφιγξαν τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ πυκνὸν ὕφασμα καὶ τὸν ἀφῆκαν ἔρημον μακρὰν τῆς ὁδοῦ. Ἡ θέσις του τότε ἦτο πολὺ δύσκολος. Οἱ ὀφθαλμοί του δὲν ἦσαν ἐλεύθεροι, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν ποῦ νὰ βαδίσῃ. Εἰς τὴν στενοχωρίαν του αὐτὴν ἐπεκαλέσθη τὸν Θεὸν καὶ ὑπεσχέθη τότε ἐνώπιον Αὐτοῦ, ὅτι, ἐὰν ἐσώζετο ἀπὸ τῆς δεινῆς ἐκείνης περιστάσεως, θὰ ἀφιέρωνε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θείου θελήματος.

Ἐκεῖ πλησίον εὑρίσκετο μοναστήριόν τι, καὶ ὁ

Λανφράγκ δὲν ἤργησε νὰ πέσῃ εἰς τὰ ὄμματα μοναχοῦ τινος διερχομένου ἐκεῖθεν μετ' ἀρκετὴν ὥραν ἀπὸ τῆς λῃστείας. Ἔσπευσε λοιπὸν ἐκεῖνος εἰς βοήθειάν του καὶ ἀφοῦ τῷ παρέσχε τὰς δεούσας περιθάλψεις, τὸν ὡδήγησεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μονήν.

Ὁ Λανφράγκ, φθάσας ἐκεῖ, εὗρε τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς ἐκείνης νὰ κτίζῃ φοῦρνόν τινα μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐκφράζει πρὸς τὸν ἡγούμενον τὴν ζωηράν του ἐπιθυμίαν διὰ νὰ γίνῃ μοναχός. Τῷ ἔδωκε λοιπὸν τότε νὰ ἀναγνώσῃ τὸν κανονισμὸν τοῦ μοναστηρίου καί, ἀφοῦ τὸν ἐμελέτησε μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ἐβεβαίωσεν, ὅτι διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ θὰ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ τηρήσῃ αὐτὸν ἐπακριβῶς.

Ὁ ἡγούμενος γνωρίζων ποῖος ἦτο ὁ Λανφράγκ καὶ ποίαν σημασίαν εἶχον αἱ ἀποφάσεις του, δὲν ἀντετάχθη οὐδόλως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀλλ' ἔκειρεν ἄνευ δυσκολίας αὐτὸν μοναχόν. Ἔκτοτε ὁ Λανφράγκ ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν πνευματικὴν μόρφωσίν του, ἀνεδείχθη μέγας καὶ πολύς, καὶ ἀνεβιβάσθη καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Κανταβρυγίας ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ὁ καλίφης Χακκὴμ ὁ Β'.

Ὅλοι οἱ Ἄραβες ἱστορικοὶ ὁμιλοῦσι περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ καλίφου Χακκὴμ τοῦ Βου, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν ἐν Ἱσπανίᾳ περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου αἰῶνος. Χαρακτηριστικὸν τοῦ φιλοδικαίου τοῦ καλίφου τούτου εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθον γεγονός.

Μία γυνὴ πτωχὴ κατεῖχεν ἀγρόν τινα μικρὸν συνορεύοντα μὲ τοὺς κήπους τοῦ καλίφου. Ὁ Χακκὴμ ἠθέλησε νὰ οἰκοδομήσῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐξοχικόν τι περίπτερον καὶ προέτεινεν εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν ἀγρόν της. Ἐκείνη ὅμως κατ' οὐδένα λόγον ἠθέλησε νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν πώλησιν ἐκείνην, διότι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς προγόνους της δὲν ἤθελεν' ἀποξενωθῇ τοῦ μικροῦ τούτου ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι τῇ εἶχον κληροδοτήσει.

Μ' ὅλα ταῦτα, ἐν ἀγνοίᾳ πάντοτε τοῦ φιλοδικαίου τούτου καλίφου, ὁ κηπουρὸς αὐτοῦ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ καταπατήσῃ πρὸς ὄφελος τοῦ αὐθέντου του τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον καὶ τὸ ἐξοχικὸν περίπτερον δὲν ἤργησε νὰ οἰκοδομηθῇ.

Τί ἔκαμε λοιπὸν τότε ἡ πτωχὴ γυνή;

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της κατέφυγε πρὸς τὸν καδῆν Βεχὴρ διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ ἐπὶ τῶν διατρεξάντων. Ὁ Καδῆς ἔκρινεν, ὅτι ὁ καλίφης δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα, ὅπως σφετερίζεται τὰς ξένας περιουσίας καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται μὲ ποῖον τρόπον νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν Χακκὴμ τὸ καθῆκον αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, ὅτε ὁ Χακκὴμ μετὰ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐξοχικόν του περίπτερον, φαίνεται μακρόθεν ἐρχόμενος καὶ ὁ Βεχήρ, καθήμενος ἐπὶ ὑποζυγίου καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του σάκκον κενόν. Ὅταν ἐπλησίασε, κατέρχεται, προσκλίνει μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον τοῦ κυριάρχου του καὶ τοῦ ζητεῖ τὴν ἑξῆς χάριν:

— Αὐθέντα μου, εἶπε, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω τὴν ἄδειαν, ὅπως γεμίσω τὸν σάκκον τοῦτον μὲ χῶμα, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πατεῖς τώρα μὲ τοὺς πόδας σου.

Ὁ Χακκὴμ συγκατετέθη εὐχαρίστως. Ὅταν λοιπὸν ὁ καδῆς ἐπλήρωσε καλῶς τὸν σάκκον αὐτοῦ μὲ χῶμα, πλησιάζει πάλιν μετὰ σεβασμοῦ τὸν καλίφην καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην ἀγαθότητα καὶ καταδεκτικότητά του, βο-

ηθῶν τὸν δοῦλόν του Βεχήρ, ὅπως φορτώσῃ τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου.

Ὁ Χακκήμ, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ, χαριεντιζόμενος μάλιστα, προσφέρεται νὰ βοηθήσῃ τὸν καδῆν του εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Ὅτε ὅμως κρατήσας ἐπ᾽ ὀλίγον τὸν σάκκον εἶδεν ὅτι ἦτο καθ᾽ ὑπερβολὴν βαρύς, τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ παραπονούμενος διὰ τὸ βάρος του τοῦτο.

— Δέσποτα, παρετήρησε τότε μετὰ σοβαρότητος ὁ Βεχήρ, ὁ σάκκος αὐτός, τὸν ὁποῖον εὑρίσκεις τόσον βαρύν, δὲν ἐμπεριέχει ἢ μικρόν, ἐλάχιστον μέρος τοῦ ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἥρπασες ἀπὸ μίαν ὑπήκοόν σου. Πῶς λοιπὸν θὰ ὑποφέρῃς ὁλόκληρον τὸ βάρος τοῦ ἀγροῦ τούτου, ὅταν παρουσιασθῇς ἐνώπιον τοῦ μεγάλου κριτοῦ, βεβαρυμένος ἀπὸ τὴν μεγάλην ταύτην ἀδικίαν;

Ὁ Χακκὴμ συνεκινήθη βαθύτατα ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Βεχήρ. Μικρὰν τοῦ νὰ δυσαρεστηθῇ, ἀνεγνώρισεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ λάθος του, ηὐχαρίστησε τὸν καδῆν διὰ τὰς δικαίας παρατηρήσεις του καὶ ἀπέδωκεν ἄνευ ἀναβολῆς τὸν ἀγρὸν εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα δωρήσας συγχρόνως εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ἐπ᾽ αὐτοῦ κτισθὲν βασιλικὸν περίπτερον.

Ὁ πλούσιος νέος καὶ ὁ ὑλοτόμος.

Ἰδοὺ ἓν ἀνέκδοτον ἀναφερόμενον ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων.

Εἷς πτωχὸς ὑλοτόμος, πορευθεὶς νὰ συλλέξῃ ξύλα εἰς τὸ δάσος τοῦ Χὺδ—Πάρκ, εἶδεν ἕνα νέον καλῶς ἐνδεδυμένον, φέροντα μεθ' ἑαυτοῦ ξίφος καὶ περιπατοῦντα μὲ ὕφος θλιβερὸν καὶ ἀφῃρημένον. Ὁ πτωχὸς ὑλοτόμος νομίσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀξιωματικοῦ τινος, ὅστις ἤρχετο πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα διὰ νὰ μονομαχήσῃ μετ' ἄλλου τινός, ἔσπευσε χωρὶς νὰ γίνῃ διόλου ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν νέον καὶ ἐκρύβη ὄπισθεν ἑνὸς βράχου, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἐκεῖθεν τὸ ἀποβησόμενον.

Ὁ νέος ἐπροχώρησεν. Ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἐκρύπτετο ὁ ὑλοτόμος, ἤνοιξε φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε πολὺ συγκεκινημένος καὶ τὸ ὁποῖον ἀκολούθως ἐξέσχισεν· ἔσυρεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του πιστόλιόν τι καὶ ἀφοῦ ἔρριψε τὸ καπέλλον του ἐπὶ τῆς γῆς, ἐστήριξε τὸ ὅπλον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἔσυρε τὴν σκανδάλην. Τὸ καψίλιον ἐκρότησεν, ἀλλὰ τὸ πιστόλιον ἔπαθεν ἀφλογιστίαν.

Ὁ ὑλοτόμος, ὅστις ἐκρύπτετο ἐκεῖ, προχωρεῖ τότε πρὸς τὸν νέον καὶ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ φονικὸν ὄργανον ἀπὸ τὰς χεῖρας. Ἀλλ' ὁ νέος ἐξάγει τὸ ξίφος του καὶ ἀπεπειράθη νὰ κτυπήσῃ τὸν πτωχὸν ξυλοκόπον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπήντησεν ἡσύχως.

—Κτυπήσατέ με! Φοβοῦμαι ὅπως σεῖς πολὺ ὀλίγον τὸν θάνατον. Ἔχω ὅμως περισσότερον θάρρος καὶ μεγαλυτέραν ὑπομονὴν ἀπὸ σᾶς. Ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν καὶ πλέον ζῶ μίαν ζωὴν ταλαίπωρον καὶ πλήρη στερήσεων καὶ ἐνδείας, ἔχω ὅμως ἀφήσει εἰς τὸν Θεὸν νὰ θέσῃ μόνος Ἐκεῖνος τέλος εἰς τὰς δυστυχίας μου.

Ὁ νέος τότε συνεκλονήθη ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ἤρεμον ταύτην ἀπάντησιν. Ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ἀκίνητος καὶ σκεπτικός, ἀκολούθως δὲ ἀναλυθεὶς εἰς λυγμοὺς καὶ εἰς δάκρυα, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ τὸ ἐνεχείρησε πλῆρες καθὼς ἦτο εἰς τὸν πτωχὸν σωτῆρά του. Ἐκράτησεν ἔπειτα σημείωσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑλοτόμου καὶ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ καὶ ἀνεχώρησε παραιτηθεὶς διὰ παντὸς τοῦ ὀλεθρίου σχεδίου, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβει διὰ τὴν ζωήν του.

Ἡ ἐκ τῶν πειρασμῶν ὠφέλεια.

Μία εὐσεβὴς ψυχή, ἡ ὁποία πάντοτε ἐδοκιμάζετο ἀπὸ παντοίους πειρασμούς, ἔλεγεν εἰς ἕνα ἱερέα ἐνάρετον καὶ πεπειραμένον:

— Διατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, ἵνα ἀδιακόπως εὑρίσκωμαι εἰς πειρασμούς;

Ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου τότε τὴν ἐνεθάρρυνε καὶ τὴν παρηγόρησε παραστήσας εἰς αὐτήν, ὅτι ἡ πληθώρα αὕτη τῶν πειρασμῶν τῆς ἦτο παιδεία πατρική, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς τὸ αἰώνιον τὴν ὑπέβαλλεν ὁ Θεός. Καὶ τῇ ὑπέδειξε πόσον ὠφέλιμοι εἶνε οἱ πειρασμοὶ εἰπὼν εἰς αὐτὴν τοὺς ἑξῆς λόγους:

1ον) Οἱ πειρασμοὶ εἶνε ὠφέλιμοι διὰ νὰ μᾶς δοκιμάσουν, καθὼς λέγει ὁ ἱερὸς Ἱερώνυμος. Ἐν καιρῷ εἰρήνης δὲν δύναταί τις νὰ εἶνε βέβαιος, ἐὰν ἡ πίστις, τὴν ὁποίαν δεικνύει πρὸς τὸν Θεόν, εἶνε τῷ ὄντι πραγματικὴ καὶ ἀληθής. Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος προσβαλλόμενος ὑπὸ πειρασμοῦ τινος ἐπιμένει παραμένων σταθερός, δεικνύει σαφῶς ὅτι εἶνε πράγματι πιστὸς καὶ ὅτι ἀληθῶς ἀγαπᾷ τὸν Θεόν.

2ον) Οἱ πειρασμοὶ εἶνε ὠφέλιμοι, λέγει ἄλλος τῆς Ἐκκλησίας πατήρ, διὰ νὰ μᾶς στηρίξουν εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην. Ἐκεῖνος, ὅστις κινδυνεύει ἕνεκα τοῦ πειρασμοῦ νὰ πέσῃ ἀπὸ σταγμῆς εἰς στιγμήν, βλέπει τὴν ἀδυναμίαν του, ψηλαφᾷ, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς χειρός του τὴν ἀσθένειάν του, ταπεινοῦται, καὶ συναισθανόμενος ὅτι ἔχει ἀνάγκην τῆς θείας βοηθείας, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπικαλῆται ταπεινῶς τὸν Κύριον.

3ον) Οἱ πειρασμοὶ εἶνε ὠφέλιμοι διὰ νὰ μᾶς ἐνδυναμώνουν πνευματικῶς, λέγει ὁ ἅγιος Νεῖλος. Ὅσον περισσότερον ἓν δένδρον σείεται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, τόσον περισσότερον αἱ ρίζαι του ἐκτείνονται πρὸς τὰ κάτω ἰσχυρότεραι καὶ μεγαλείτεραι.

4ον) Οἱ πειρασμοί, ἐὰν ἀνθιστάμεθα εἰς αὐτούς, αὐξάνουσι τὴν ἀξίαν ἡμῶν καὶ μᾶς καθιστῶσιν ἀξίους πολὺ λαμπροτέρων στεφάνων, λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος. Ὅταν ὁ ἅγιος Δωρόθεος ὑπέφερεν ἀπὸ πολλοὺς πειρασμούς, πρόσωπόν τι, συνδεόμενον στενῶς πρὸς αὐτόν, τῷ ἐξέφρασε τὴν μεγάλην του συμπάθειαν καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι θὰ παρεκάλει τὸν Θεόν, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὰ δεινά του. «Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ἅγιος Δωρόθεος. Ἐ-

ἂν θέλετε, ἱκετεύσατε σᾶς παρακαλῶ τὸν Θεόν, ἵνα μοῦ χαρίσῃ ὑπομονὴν καὶ ἵνα μὲ ἐνισχύῃ, ὅπως ἐξέρχωμαι πάντοτε νικητὴς ἀπὸ τὴν σκληρὰν αὐτὴν πάλην. Αὐτοὶ οἱ πειρασμοὶ μὲ κάμνουν νὰ ὑποφέρω πολύ, ἀναγνωρίζω ὅμως, ὅτι μοῦ εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ὠφέλιμοι».

Κακὴ συναναστροφή.

Εἷς ἱεροδιδάσκαλος συνήντησέ ποτε ἕνα νέον συνοδευόμενον ἀπὸ ἕνα ἐκ τῶν συμμαθητῶν του, γνωστὸν διὰ τὴν κακήν του διαγωγήν. Ὁ νέος ἠσχύνθη, διότι ἐφωράθη εἰς τόσῳ κακὴν συναναστροφήν, καὶ ἐκοκκίνισε.

—Θάρρος, παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ ἱεροδιδάσκαλος. Εὐχαριστοῦμαι ποῦ βλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν σου τὸ ἐρύθημα τῆς ἐντροπῆς. Ἀλλὰ θὰ ηὐχαριστούμην καὶ θὰ ἤθελα περισσότερον νὰ πηγαίνῃς μὲ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ συναναστροφὴ νὰ μὴ σὲ κάμῃ νὰ ἐντρέπεσαι καὶ νὰ κοκκινίζῃς.

Σπεῦδε βραδέως πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐλαττωμάτων σου.

Εἷς νέος κἄποτε ἔλαβε τὴν γενναίαν ἀπόφασιν νὰ διορθωθῇ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἑαυτόν του, παρετήρησεν ὅτι ἦτο τόσον πολὺ ἀδύνατος διὰ νὰ ἐργασθῇ τὴν ἀρετήν, τόσον κακοσυνειθισμένος εἰς τὴν κακίαν, τόσον πολὺ γεμάτος ἀπὸ ἀτελείας καὶ ἀπὸ ἐλαττώματα, ὥστε ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ κατήντησε νὰ νομίσῃ, ὅτι ἡ διόρθωσίς του ἦτο κἄτι ἀδύνατον.

Εἷς σοφὸς γέρων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ νέος αὐτὸς ἐφανέρωσε τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς του, τὸν συνεβούλευσε καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε διηγηθεὶς πρὸς αὐτὸν τὴν κατωτέρω παραβολικὴν διήγησιν:

«Εἷς ἄνθρωπος, τῷ εἶπεν, ἔστειλε τὸν υἱόν του εἰς τὴν ἐξοχήν, διὰ νὰ ἐκχερσώσῃ ἕνα ἀγρόν, ὅστις ἦτο γεμάτος ἀπὸ βάτους καὶ ἀπὸ ἀκάνθας. Ὁ νέος, βλέπων ὅτι ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπῄτει κόπον πολὺν καὶ μεγάλον, ἀπεγνωτεύθη καὶ ἀπηλπίσθη. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον, κατε-

κλίθη εἰς τὴν σκιὰν δένδρου τινὸς καὶ ἐκοιμήθη. Δὲν ἔκαμε δὲ τίποτε οὔτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε κατὰ τὰς ἑπομένας ἡμέρας.—Ὁ πατήρ του ἦλθε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ ἴδῃ πῶς ἐπήγαινεν ἡ ἐργασία τοῦ υἱοῦ του, καὶ μόλις παρετήρησε τὸ συμβαῖνον ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν υἱόν του διὰ τὴν ἀμέλειάν του ἐκείνην, τοῦ εἶπε μετὰ γλυκύτητος·

— Παιδί μου, ζητῶ ἀπὸ σὲ σήμερον νὰ καθαρίσῃς αὐτὴν τὴν μικρὰν γωνίαν τοῦ ἀγροῦ. Καὶ τῷ ἔδειξεν ἓν τεμάχιον γῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο σχεδὸν τὸ 1)10 τοῦ ὅλου ἀγροῦ.

— Ὦ! αὐτὸ μόνον; πολὺ εὐχαρίστως. Εἶνε πολὺ εὔκολον, ἀπήντησεν ὁ νέος, ὅστις ἤρχισεν εὐθὺς νὰ ἐργάζηται.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν εἶχε πλέον τελειώσει ὁ καθαρισμὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου τεμαχίου, ὁ πατὴρ εἶπε πρὸς τὸν υἱόν του·

—Πολὺ καλά, παιδί μου, καθάριζε καθ' ἑκάστην ἡμέραν τόσον, ὅσον ἐκαθάρισες σήμερον. Οὕτω διαιρούμενον τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον σοῦ φαίνεται ἀτελεύτητον, θὰ γίνῃ βραχὺ καὶ εὔκολον.

Ὁ υἱὸς τότε, ὑπακούσας εἰς τὴν συμβουλὴν ταύ-

τηγ, διήρεσεν εἰς δέκα ἴσα μέρη τὸν ἀγρόν· μετὰ πάροδον δὲ δέκα ἡμερῶν ὁ ἀγρὸς ἐκαθαρίσθη τελείως ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ μετεβλήθη εἰς κῆπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤργησε νὰ στολισθῇ μὲ ἄνθη καὶ μὲ καρπούς.

—Οὕτω πως, προσέθεσεν ὁ σοφὸς γέρων, πρέπει νὰ φερθῆτε καὶ σεῖς ἀπέναντι τῶν ἐλαττωμάτων σας. Ἀρχίσατε νὰ πολεμῆτε τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον σᾶς αἰχμαλωτίζει περισσότερον· ἀκολούθως θὰ προσπαθήσετε νὰ καταβάλετε ἀλληλοδιαδόχως καὶ τὰ ἄλλα πάθη σας, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἐστὲ βέβαιος, ὅτι ἡ νίκη θὰ εἶνε ἰδική σας καὶ ἡ εἰρήνη θὰ πληρώσῃ τὴν καρδίαν σας».

Ὁ ἅγιος Φωκᾶς.

Ὁ ἅγιος Φωκᾶς, κηπουρός, εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν Σινώπην, πόλιν τοῦ Πόντου. Εἰς μικρὸς κῆπος, κείμενος παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως ἐκείνης, ὑπῆρξεν ὁλόκληρος ἡ περιουσία του ἡ πατρική. Ὅ,τι προσεπορίζετο ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦτον, τὸ ἐξώδευε διὰ τὴν συντήρησιν τῶν πτωχῶν πρωτίστως, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὰς ἰδικάς του ἀνάγκας.

Εἶχε κατασκευάσει ἕνα ξενῶνα, τοῦ ὁποίου αἱ θύραι ἦσαν πάντοτε ἀνοικταὶ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεδέχετο τοὺς πάντας καὶ τοῖς παρεῖχεν ὅ,τι ἐχρειάζοντο ἐκδηλώνων εἰς αὐτοὺς ὁλόκληρον τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην του.

Ἀλλ' ὁ ἅγιος Φωκᾶς ἔζη εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐμαίνετο κυριολεκτικῶς. Δὲν ἤργησαν λοιπὸν οἱ διῶκται τῆς πίστεως νὰ πληροφορηθῶσιν ὅτι ὁ Φωκᾶς ἦτο Χριστιανός. Ἀποστέλλουσι διὰ τοῦτο ἐκ τῆς πρωτευούσης πρὸς τὴν Σινώπην ἄνδρας μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ φονεύσωσι τὸν ζηλωτὴν ἐκεῖνον Χριστιανόν, εὐθὺς ὡς ἤθελον τὸν συναν-

τήσει, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας ἢ προανακρίσεως. Οἱ ἀπεσταλμένοι οὗτοι ἔρχονται μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σινώπην καί, ἐπειδὴ ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι καὶ ξένοι, ὁ ξενὼν τοῦ Φωκᾶ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη οἰκία, ἥτις τοὺς ἐδέχθη καὶ εἰς τὴν ὁποίαν διενυκτέρευσαν.

Ὁ Φωκᾶς τοὺς περιεποιήθη φιλικώτατα καί, ὅταν τὸ ἑσπέρας παρεκάθησαν ὅλοι ὁμοῦ διὰ νὰ συμφάγωσιν, ἐκεῖνοι χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι ὁ φιλοξενῶν αὐτοὺς ἦτο ὁ Φωκᾶς, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀνακοινώσωσιν εἰς αὐτὸν ἐμπιστευτικῶς τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχον ἔλθει.

—Ἐρχόμεθα, τοῦ εἶπον, νὰ ζητήσωμεν κάποιον Φωκᾶν, Χριστιανὸν ζηλωτήν, καὶ ἔχομεν τὴν ἐντολήν, εὐθὺς ὡς τὸν συναντήσωμεν, νὰ τὸν θανατώσωμεν. Σὲ παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ μᾶς ὑποβοηθήσῃς εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο, συντελῶν καθ' ὅσον δύνασαι εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ἤκουσεν ἡσύχως τὴν ἀνακοίνωσιν. Δὲν ἐσκέφθη διόλου νὰ ἀποκρυβῇ ἢ νὰ φύγῃ, καίτοι ἠδύνατο εὐκολώτατα νὰ κατορθώσῃ τοῦτο. Τί ἔκαμε λοιπόν; Τοῖς ἀπήντησεν ἠρεμώτατα μὲ τοὺς ἑξῆς λόγους:

—Ἡσυχάσατε, τοῖς εἶπε· γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν Φωκᾶν αὐτόν, καὶ ἔχω τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν θὰ σᾶς τὸν παραδώσω. Κοιμηθῆτε ἥσυχοι ἔχοντες πεποίθησιν εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ὁ ἅγιος Φωκᾶς ἀκολούθως διηυθέτησε τὰ κατ' αὐτὸν καταλλήλως, προπαρεσκεύασεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μαρτύριον, ἡτοίμασεν ἀκόμη καὶ τὸν τάφον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἐθάπτετο, καί, πρὶν ἢ παρέλθουν αἱ εἴκοσι τέσσαρες ὧραι, ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν ξένων του.

—Ἔρχομαι, τοῖς εἶπε· καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν μου σᾶς φέρω τὸν Φωκᾶν.

—Ποῦ εἶνε λοιπὸν οὗτος; εἶπον ἐκεῖνοι ἀποροῦντες.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Φωκᾶς αὐτός, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε. Δύνασθε νὰ ἐκτελέσετε τὰς διαταγάς σας. Τίποτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει. Εἶμαι εἰς τὰς διαθέσεις σας, ἕτοιμος νὰ ὑποστῶ τὸν θάνατον.

Οἱ στρατιῶται ἔμειναν ἀκίνητοι. Δὲν ἐτόλμων κατ' οὐδένα λόγον νὰ βάψωσι τὰς χεῖράς των εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ἀγάπην τοὺς εἶχε δεχθῆ. Ἀλλ' ὁ ἅγιος βλέπων αὐτοὺς ἀναποφασίστους:

—Μὴ φοβεῖσθε, τοῖς εἶπε. Μὴ διστάζετε νὰ μὲ θανατώσετε. Ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ μὲ θανατώσετε, εἶνε τοιαύτη, ὥστε ὁ θάνατός μου δι' αὐτὴν καθίσταται ἡ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία δι' ἐμέ. Ἔπειτα δὲν μὲ θανατώνετε σεῖς, ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἔστειλαν. Σεῖς δὲ ἐκτελοῦντες τὰς διαταγάς των δὲν θὰ μὲ βλάψετε, ἀλλὰ τοὐναντίον θὰ μὲ καταστήσετε αἰωνίως εὐδαίμονα.

Τότε οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι τοῦ ἀπέκοψαν τὴν κεφαλήν, καὶ οὕτως ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἀνὴρ συνηριθμήθη εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων μαρτύρων.

Ἡ σεμνότης τοῦ Πλάτωνος.

Ὁ Πλάτων εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν τὸ ὄνομά του ἦτο γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μετέβη εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθοῦν ἐκεῖ. Κατὰ τὴν βραχεῖαν ἐν Ὀλυμπίᾳ διαμονήν του συγκατῴκησε μὲ πρόσωπά τινα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο προσωπικῶς γνωστὸς ὁ μέγας φιλόσοφος. Δὲν ἤργησεν ἐν τούτοις διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του καὶ τοῦ γλυκέος χαρακτῆρός του νὰ τοὺς ἑλκύ-

ση τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν. Δὲν τοῖς ὡμίλησε διόλου οὔτε περὶ ἐπιστημῶν, οὔτε περὶ φιλοσοφίας. Μόνον τοὺς εἶπεν, ὅτι ὠνομάζετο Πλάτων, χωρὶς νὰ τοὺς φανερώσῃ ποῖος Πλάτων ἦτο.

Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀγώνων, οἱ συγκάτοικοι τοῦ Πλάτωνος ἀνεχώρησαν μετ' αὐτοῦ διὰ τὰς Ἀθήνας. Ὁ φιλόσοφος τοὺς ὑπεδέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ του μετ' ἐγκαρδιότητος καὶ εἰλικρινείας καὶ οἱ φιλοξενούμενοι εἶπον πρὸς τὸν Πλάτωνα.

—Ὁδηγήσατέ μας, σᾶς παρακαλοῦμεν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διασήμου ἐκείνου φιλοσόφου τῆς πόλεώς σας, ὅστις φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα, Πλάτων, τὸ ὁποῖον καὶ σεῖς. Ἅπαξ ἤλθομεν εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἦτο μεγάλη παράλειψις δι' ἡμᾶς νὰ μὴ γνωρίσωμεν τὸν μέγαν αὐτὸν φιλόσοφον.

Μόλις τότε ὁ Πλάτων μετὰ ὑπομειδιάματος σεμνοῦ καὶ μετριόφρονος κατέστησε γνωστὴν τὴν ταὐτότητά του.

Ἐκπληκτοι οἱ ξένοι, διότι ἐπὶ τόσας ἡμέρας, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν, εἶχον ὡς σύνοικον καὶ ὡς συνταξειδιώτην ἕνα τόσον διαπρεπῆ ἄνδρα, ἀνεγνώρισαν ὅτι πᾶς ἔπαινος, ὅστις ἠκούετο διὰ τὸν Πλάτωνα, ἦτο πολὺ μικρότερος ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ἔπρεπε καὶ τοῦ ἥρμοζεν.

Ἡ ἀφέλεια τοῦ Φιλοποίμενος.

Ὁ Φιλοποίμην εἶχεν ἓν ἐξωτερικὸν πολὺ ἁπλοῦν. Προσκληθεὶς κἄποτε νὰ γευματίσῃ παρὰ τῷ πρώτῳ ἄρχοντι πόλεώς τινος, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος τούτου ὀλίγον ἐνωρίτερον τῆς κεκανονισμένης ὥρας.

Ἦτο τόσον ἁπλῆ ἡ ἐνδυμασία του καὶ τόσον ἀφελὴς ἡ συμπεριφορά του, ὥστε ἡ οἰκοδέσποινα τὸν ἐνόμισεν οὐχὶ ὡς τὸν Φιλοποίμενα, ἀλλ' ὡς τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ ἀποσταλέντα ἐξεπίτηδες πρὸ τῆς κεκανονισμένης ὥρας, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ παρασκευαζόμενον γεῦμα. Τὸν διέταξε λοιπὸν νὰ κόψῃ εἰς μικρὰ ξύλα ἕνα χονδρὸν κούτσουρο.

Ὁ Φιλοποίμην μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ταὐτότητά του, ἐπεδόθη εὐθὺς εἰς τὸ ἔργον καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του.

Ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἁπλότης τοῦ Κιγκινάτου.

Οἱ Ρωμαῖοι, ὅτε ἡ πόλις αὐτῶν διέτρεχε μέγαν κίνδυνον ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς Οὐόλσκους πολέμου, ἐξέλεξαν ὡς ὕπατον τὸν Κιγκινάτον, ἄνδρα διακρινόμενον διὰ τὰ στρατιωτικά του προτερήματα καὶ διὰ τὴν ἁπλότητα τῶν ἠθῶν του. Οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου καὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ἐλθόντες νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς τὸν Κιγκινάτον τὴν μεγάλην τιμήν, τὴν ὁποίαν ἐν ὥραις τόσον κρισίμοις καὶ δυσκόλοις τοῦ ἔκαμνεν ἡ πατρίς, τὸν εὗρον εἰς τὴν πτωχικὴν ἀγροτικὴν καλύβην του, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενε μετὰ τῆς συζύγου του. Τὴν στιγμὴν μάλιστα ἐκείνην ὁ Κιγκινάτος ἠροτρία τὸν ἀγρόν του ὁδηγῶν μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας τὸ ζεῦγος τῶν βοῶν.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τὸν ἐχαιρέτησαν μὲ τὸν τίτλον τοῦ ὑπάτου καὶ τοῦ ἀπένειμαν τὰς τιμάς, αἵτινες ἀνῆκον εἰς τὸ ὕψιστον τοῦτο Ρωμαϊκὸν ἀξίωμα. Ὁ Κιγκινάτος τότε ἐζήτησεν ἐξηγήσεις καὶ ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι εἶχεν ἐκλεγῆ ὕπατος, δὲν συνεκινήθη ποσῶς ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐ-

τὴν τιμήν. Ἡ φιλοπατρία του ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ προσφερομένου ἀξιώματος.

Διὰ τῆς φρονήσεως καὶ σταθερότητος ἐπέτυχεν εἰς βραχὺ σχετικῶς χρονικὸν διάστημα νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματα τῆς Ρώμης καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην τῆς χώρας. Μετὰ τοῦτο δὲ μὴ ἑλκυόμενος διόλου ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἦτο περιβεβλημένος, δὲν ἐδίστασε νὰ παραιτηθῇ, ἀφοῦ πλέον αἱ ὑπηρεσίαι του δὲν ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ τὴν πατρίδα, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἡσυχαστήριόν του, ὅπως καὶ πάλιν ἐπιδοθῇ εἰς τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας του.

Ὀλίγον χρόνον ὕστερον οἱ Σαβῖνοι εἰσῆλασαν εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν ἔδαφος. Καὶ πάλιν λοιπὸν ὁ Κιγκινάτος ἀνεκλήθη ἐκ τοῦ ἀγροῦ του καὶ ἀνηγορεύθη δικτάτωρ. Τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων ἀντεμετώπισε τὸν ἐπαπειλοῦντα τὴν χώραν ἐχθρόν, τὸν ὁποῖον καὶ κατασυνέτριψε, καταλιπὼν τὰ ἄπειρα λάφυρα τῆς μάχης ἐκείνης εἰς τοὺς Ρωμαίους στρατιώτας, χωρὶς αὐτὸς νὰ κρατήσῃ τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ἡ Σύγκλητος μαθοῦσα τὴν μεγάλην ταύτην νίκην καὶ ὑποπτευθεῖσα, ὅτι ὁ Κιγκινάτος δὲν θὰ

ἐκράτει τίποτε ἀπὸ τὰ λάφυρα, τοῦ προσέφερε μεγάλην ἔκτασιν ἐχθρικοῦ ἐδάφους μὲ ἀνάλογον ἀριθμὸν κτηνῶν καὶ προβάτων. Ὁ Κιγκινάτος ὅμως ἠρνήθη. Προέκρινε νὰ μείνῃ πτωχὸς καὶ νὰ δώσῃ οὕτω διὰ τοῦ παραδείγματός του μέγα δίδαγμα εἰς τοὺς πατριώτας του.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ρώμην νικητὴς μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἀφ' ὅτου ἀναγορευθεὶς δικτάτωρ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἔσπευσε ν' ἀποθέσῃ εὐθὺς τὴν δικτατορικὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐδικαιοῦτο νὰ κρατήσῃ κατὰ τοὺς νόμους ἐπὶ ἑξάμηνον. Φεύγων δὲ τὸν θόρυβον τῶν κοσμικῶν μεγαλείων ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ ἀγροῦ του συνοδευόμενος ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἀμέριστον σεβασμὸν καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν του.

Κολακεία καὶ εἰλικρίνεια.

Βασιλεύς τις, θέλων νὰ ἐκλέξῃ ὡς σύμβουλόν του εἰλικρινῆ τινα ἄνθρωπον, μετεχειρίσθη τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἐκάλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του πέντε πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο εἰς τὴν πρωτεύουσάν του ὡς πνεύματα ἰσχυρότατα, προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὰ διανοητικὰ χαρίσματα. Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του πέντε διαμάντια πρώτου μεγέθους καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Τὰ διαμάντια αὐτὰ τὰ κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου διὰ νὰ ἀνταμείψω ἐκεῖνον ἀπὸ σᾶς, ὅστις θὰ φανῇ εἰλικρινής. Εἴπατέ μου τὴν ἀλήθειαν· Τί φρονεῖτε περὶ τῆς ἰσχύος μου καὶ τῆς δόξης μου;

Οἱ τέσσαρες ἐξ αὐτῶν ἔσπευσαν νὰ ἀπαντήσουν. Θαμβωμένοι ἀπὸ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν ἀδαμάντων τούτων, ἐπεζήτουν νὰ ἀποκτήσωσιν ἔστω καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν. Ἤρχισαν λοιπὸν νὰ ἐκθειάζουν τὸ μεγαλεῖον τοῦ βασιλέως καὶ νὰ τὸν παριστάνουν ὡς τὸν ἐνδοξότερον καὶ μεγαλύτερον ἥρωα τῆς ἱστορίας.

Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τοὺς λόγους των ἐπῆρε τέσσαρα διαμάντια καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ἀπὸ

αὐτοὺς ἀνὰ ἕν. Ἔπειτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν πέμπτον, ὅστις ἐσίγα, τὸν παρεκάλεσε νὰ ὁμιλήσῃ.

—Σκέπτομαι, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ θρόνου σου εἶνε παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς χεῖρας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ της, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν παρακαταθήκην θὰ ζητήσῃ λόγον ὁ Θεὸς μίαν ἡμέραν. Σκέπτομαι ἀκόμη, βασιλεῦ, ὅτι ἡ δόξα σου θὰ εἶνε ψευδὴς καὶ παροδική, ἐὰν θελήσῃς νὰ τὴν στηρίξῃς ἐπάνω εἰς κατακτήσεις καὶ εἰς πολεμικὰ κατορθώματα, καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν καθηκόντων σου.

Ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη:

—Δὲν σοῦ δίδω τὸν πέμπτον ἀδάμαντα. Σοῦ δίδω ὅμως ὁλόκληρον τὴν ἐμπιστοσύνην μου καὶ τὴν ἀγάπην μου. Μένε πάντοτε κοντά μου. Εὗρηκα τὸν φίλον, τὸν ὁποῖον ἐζήτουν.

Τὴν ἑπομένην οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἐπανῆλθον εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν, ὅτι οἱ ἀδάμαντες, τοὺς ὁποίους εἶχε δώσει εἰς αὐτούς, δὲν ἦσαν γνήσιοι, ἀλλὰ ψευδεῖς.

—Τὸ ἤξευρα, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς. Μοῦ ἐδώκατε ψευδεῖς ἐπαίνους καὶ σᾶς ἔδωκα ψευδεῖς ἀδάμαντας. Σᾶς ἐπλήρωσα μὲ τὸ αὐτὸ νόμισμα.

Ο πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀφιλοκέρδεια τοῦ Ἱπποκράτους.

Ὁ λοιμὸς κάποτε ἔκαμε θραῦσιν εἰς τὴν Περσίαν καὶ ἠπείλει νὰ ἐνσκήψῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τρέμων καὶ φοβούμενος μήπως προσβληθῇ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν νόσον, ἔπεμψεν ἀπεσταλμένους πρὸς τὸν διάσημον Ἕλληνα ἰατρὸν Ἱπποκράτη, ὅπως τὸν παρακαλέσουν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Περσικὴν αὐλὴν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν ἀντήμειβον γενναιότατα. Τοῦ ἔστειλε μάλιστα συγχρόνως ὁ Πέρσης βασιλεὺς καὶ δῶρα πολυτιμότατα.

Ὁ Ἱπποκράτης ἠρνήθη καὶ τὰ δῶρα νὰ δεχθῇ καὶ εἰς τὴν Περσίαν νὰ ὑπάγῃ. Ἡ μόνη ἀπόκρισις, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδωκεν, ἦτο ἡ ἑξῆς·

— Οἱ συμπολῖταί μου εἶνε ἐν κινδύνῳ καὶ χρεωστῶ ἐμαυτὸν εἰς τούτους.

Ὅντως δὲ μετ' ὀλίγον ἡ ἐπιδημία ἐνέσκηψε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Ἱπποκράτης λοιπὸν ἔσπευσε νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκείνην μεγαλόπολιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔφυγε, παρὰ μόνον ὅταν ἡ νόσος ἐσταμάτησεν.

Εἰλικρινὴς ὁμολογία.

Ἡ δούκισα τοῦ Λονγκεβίλλ μὴ ἐπιτυχοῦσα κἄποτε κἄτι, τὸ ὁποῖον εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκον ΙΔ', ἐπειράχθη τόσον πολύ, ὥστε τῆς διέφυγον ἰδιαιτέρως μερικαὶ λέξεις ἀνάρμοστοι καὶ ὑβριστικαὶ κατὰ τοῦ βασιλέως. Ἓν μόνον πρόσωπον εἶχεν ἀκούσει τὰς λέξεις αὐτάς, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ἀκριτόμυθον. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδέ, ἀδελφὸν τῆς δουκίσσης, καὶ ἔκαμε παρατηρήσεις πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν παρεκτροπὴν τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ πρίγκηψ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἐπίστευέ ποτε, ὅτι ἡ ἀδελφή του ἦτο δυνατὸν νὰ ὑβρίσῃ τὴν Μεγαλειότητά του.

— Ἐὰν τὸ διαψεύσῃ ἡ ἀδελφή σας, θὰ τὴν πιστεύσω, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς.

Ὁ πρίγκηψ συναντήσας τὴν ἀδελφήν του καὶ πληροφορηθεὶς ἐξ αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, προσεπάθησε νὰ τὴν πείσῃ, ὅπως κάμῃ τὴν σχετικὴν διάψευσιν καὶ ἀρνηθῇ ὅτι εἶπέ τι. Ἀλλ' ἡ δούκισσα ἠρνήθη.

— Θέλετε, τῷ εἶπε, νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου αὐτὸ δι' ἑνὸς ἄλλου μεγαλειτέρου; Ἐκεῖνος, ὅστις μὲ ἐπρόδωκεν εἰς τὸν βασιλέα, ἔκαμεν ἄσχημα. Δὲν εἶνε ὅμως ἐπιτετραμμένον εἰς ἐμὲ νὰ τὸν παραστήσω ὡς συκοφάντην, ἀφοῦ πράγματι δὲν εἶνε τοιοῦτος.

Ἡ δούκισσα δὲν ἐδίστασε νὰ παρουσιασθῇ αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν βασιλέα καὶ νὰ ἐκθέσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ πράγματα ὅπως εἶχον.

Ὁ βασιλεὺς δὲ ὄχι μόνον τὴν συνεχώρησεν ἐκ καρδίας, ἀλλὰ καὶ τῇ ἔδωκε πολλὰ δείγματα τῆς ἐκτιμήσεώς του.

Ὁ στρατιώτης Θεοφύλακτος.

Ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Μακεδών, εἰς μίαν μάχην ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν, ὁρμήσας πλέον τοῦ δέοντος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, περιεκυκλώθη καὶ ἐκινδύνευσε νὰ φονευθῇ ἢ νὰ συλληφθῇ. Ἀλλ' αἴφνης εἷς ἁπλοῦς στρατιώτης διαπερᾷ τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν τοῦ αὐτοκράτορος, καταπλήττει αὐτοὺς διὰ θαυμασίας δυνάμεως καὶ τόλμης, τοὺς ἀπωθεῖ καὶ σώζει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνου.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Βασιλείου ἀνεζήτησε κατόπιν τὸν στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ταπεινοφρόνως εἶχεν ἐξαφανισθῆ μετὰ τὴν βοήθειαν. Κατόπιν δὲ πολλῆς ἐρεύνης τὸν ἀνεκάλυψαν. Ὠνομάζετο Θεοφύλακτος. Τοῦ προσεφέρθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἔκτακτοι ἀμοιβαί.

—Μεγαλειότατε, εἶπεν ὅμως ὁ μετριόφρων ἥρως, ἐγεννήθην πτωχός. Οὔτε ἡ καταγωγή μου, οὔτε ἡ ἀνατροφή μου μὲ ἔχουν προετοιμάσει διὰ τὰς ἐξαιρέτους αὐτὰς θέσεις, τὰς ὁποίας καταδέχεσθε νὰ μοῦ προσφέρετε· δὲν εἶμαι διόλου φιλόδοξος καὶ προτιμῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν τιμὴν ὅτι σᾶς ἔσωσα. Προκινδυνεύων τὴν ζωήν μου διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἰδικήν σας, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἐτήρησα τὸν ὅρκον μου καὶ ἐξεπλήρωσα τὸ καθῆκόν μου. Ἐὰν ἐν τούτοις ἡ γενναιοδωρία σας ἀπαιτῇ νὰ δεχθῶ κἄτι διὰ μίαν πρᾶξιν τόσον ἁπλῆν, δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὀλίγα στρέμματα γῆς, διὰ νὰ ἐπαρκέσω εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῷ παρεχώρησε τότε μίαν περιουσίαν ἀξιόλογον.

Βραδύτερον δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοφυλάκτου ἔγεινεν αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ρωμανὸς ὁ Λεκαπηνός.

Ἀναγνώρισις καὶ διόρθωσις.

Ἀλφόνσος ὁ Δ', βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας (1325—1357), κατείχετο ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην καὶ προσκόλλησιν πρὸς τὴν διασκέδασιν τοῦ κυνηγίου, οἱ δὲ εὐνοούμενοί του ἐνίσχυον ἀτυχῶς τὴν κυριεύουσαν αὐτὸν κλίσιν. Τοιουτοτρόπως ἔχανεν εἰς ἀνωφελεῖς ἀσκήσεις πολύτιμον καιρόν, τὸν ὁποῖον ὤφειλε ν' ἀφιερώνῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Συνέβη ἐν τούτοις κάποτε νὰ ληφθῇ ἐπείγουσα ἀνάγκη τῆς παρουσίας του εἰς τὴν Λισσαβῶνα, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου του. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διασκέψεων, μὲ τὴν ὁρμὴν ἑνὸς νεαροῦ κυνηγοῦ, ἤρχισε νὰ διηγῆται μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς συμβούλους του διάφορα περιστατικὰ ἐκ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ κυνηγίου του. Ὅταν ὅμως ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, εἷς ἐκ τῶν παρακαθημένων συμβούλων, σεβαστὸς διὰ τὰς λευκάς του τρίχας καὶ τὰς πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας του, τῷ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐλευθέρως. Ὅταν εἷς ἁπλοῦς ἰδιώτης ἀσχολῆται μὲ τὰς διασκεδάσεις του ἀντὶ νὰ φρον-

τίζῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις του, βλάπτει τὰ ἰδικά του συμφέροντα. Ὅταν ὅμως εἷς βασιλεὺς ἐγκαταλείπῃ τὴν φροντίδα τῶν δημοσίων πραγμάτων, διὰ νὰ ζητήσῃ ματαίας διασκεδάσεις, προξενεῖ πολλάκις τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου λαοῦ. Δὲν συνήλθομεν ἐδῶ διὰ νὰ ἀκούσωμεν κυνηγετικὰ ἀνδραγαθήματα. Σᾶς ἐξορκίζομεν ν᾽ ἀφιερώσητε εἰς τὸ ἑξῆς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ χρόνου εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς σᾶς ἀνέθεσε. Τὸ κυνήγιον καὶ αἱ ἄλλαι διασκεδάσεις εἶνε ἀπώλεια χρόνου.

Ἀκούων τοὺς τολμηροὺς τούτους λόγους ὁ Ἀλφόνσος κατ᾽ ἀρχὰς ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς, ἀλλ᾽ ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ συνέλθῃ, ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως ταύτης.

—Ἔχετε δίκαιον, εἶπε. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς σοφάς σας γνώμας. Νὰ ἐνθυμῆσθε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν εἶμαι πλέον Ἀλφόνσος ὁ κυνηγός, ἀλλὰ Ἀλφόνσος ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας.

Καὶ ὁμολογουμένως. Ὁ κατόπιν χρόνος ἐμαρτύρησεν ὅτι διώρθωσε τὸ λάθος του, ὅτι ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἀπόφασίν του καὶ κατέστη εἷς ἀπὸ τοὺς δραστηριωτέρους μονάρχας τῆς ἐποχῆς του.

Ἡ ὑπομονὴ κάμπτει τὴν τραχύτητα.

Μία ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους περιεποιεῖτο εἰς νοσοκομεῖόν τι ἕνα γρεναδιέρον τραυματίαν καὶ βαρέως ἀσθενῆ. Συνειθισμένος μὲ τὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ πολέμου ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐφέρετο μετὰ πολλῆς ἀγενείας καὶ τραχύτητος πρὸς τὴν ἀγαθὴν νοσοκόμον, ἥτις τὸν ὑπηρέτει. Πολλάκις τὴν ἔσπρωχνεν ἀγρίως, ὅταν αὐτὴ ἐπήγαινε νὰ τὸν περιποιηθῇ· πολλάκις δὲ καὶ τὴν ὕβριζε πολὺ σκληρά. Ἐκείνη ὅμως τῷ ἀντέτασσεν εἰς ὅλα αὐτὰ ἀνεξάντλητον ὑπομονήν, διὰ τῆς ὁποίας κατενίκα τὸν παράφορον χαρακτῆρά του καὶ τὴν ἄλογον πεισμονήν του.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκεῖνος ὑπέφερε πολύ, παρουσιάσθη ἐνώπιόν του, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας τὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον εἶχε διατάξει ὁ ἰατρός. Ὁ στρατιώτης ἀρνεῖται νὰ τὸ πάρῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἐπιμένει μετὰ γλυκύτητος. Παροργισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιμονήν της αὐτὴν ὁ στρατιώτης, προσποιεῖται ὅτι θὰ ἔπινε τὸ φάρμακον καὶ λαβὼν

αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του τὸ ἔρριψεν ἐν ὀργῇ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς νοσοκόμου.

Ἡ νοσοκόμος ἀπεμακρύνθη, χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῇ ἢ νὰ ψιθυρίσῃ. Ὕστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγον ἐπανέρχεται πάλιν κομίζουσα εἰς νέον ποτήριον τὸ αὐτὸ φάρμακον. Ὁ γρεναδιέρος τότε ἐξεμάνη. Τῆς ἁρπάζει ἀπὸ τὰς χεῖρας τὸ ποτήριον καὶ τὸ συντρίβει, καθ' ὃν χρόνον τῆς ἀπευθύνει τὰς πλέον σκληρὰς ὕβρεις.

Ἡ νοσοκόμος ἐξελθοῦσα πάλιν ἐπανέρχεται καὶ ἐκ τρίτου. Τὸν πλησιάζει μετ' ἠρεμίας καὶ τῷ λέγει τὰ ἑξῆς:

—Πάρτε τὸ φάρμακον αὐτό. Πάρτε το, σᾶς ἐξορκίζω, σᾶς ἱκετεύω, σᾶς παρακαλῶ. Κάμετέ μου αὐτὴν τὴν χάριν.

Ὁ τραυματίας εἶχε πλέον καμφθῇ. Δάκρυα ἀπέρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

—Εἶσθε ἁγία, ἀνεφώνησεν ὁ πρὸ ὀλίγου τόσον χυδαίως ἐξυβρίσας αὐτήν, καὶ λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ φάρμακον τὸ ἔπιεν ἄνευ ἀντιρρήσεως.

Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, θέλοντες νὰ πλήξωσι τὸν μέγαν ἄνδρα, ἐνήργησαν νὰ ὀνομασθῇ τελέαρχος. Δηλαδὴ τοῦ ἀνέθεσαν ὑπηρεσίαν τινὰ δημοσίαν ἀναξίαν τῆς περιωπῆς του, καὶ συνισταμένην εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς καθαριότητος τῶν δρόμων.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας δὲν ἐθεώρησεν ὅτι ἐξηυτελίζετο μὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν, τὴν ἀνέλαβε τοὐναντίον εὐχαρίστως καὶ τὴν διενήργει μετὰ πολλοῦ ζήλου. Τόσον δὲ πολὺ ἐξετιμήθη καὶ ἐθαυμάσθη ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐν τῷ ἔργῳ του τούτῳ, ὥστε ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐλέχθησαν οἱ ἑξῆς χαρακτηριστικοὶ λόγοι: «Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπέδειξε διὰ τοῦ παραδείγματός του, ὅτι δὲν τιμᾷ ἡ θέσις τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τιμᾷ τὴν θέσιν».

Ὁ Φραγκλῖνος.

Ὁ μέγας Ἀμερικανὸς Φραγκλῖνος, ὅστις διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων του καὶ τῶν σοβαρῶν ἀνακαλύψεών του ἐδοξάσθη καὶ ἐτιμήθη παρὰ τῶν συγχρόνων του καὶ τῶν μεταγενεστέρων, φανερώνει ὁ ἴδιος τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη διὰ νὰ προοδεύσῃ εἰς τὴν ἀρετήν.

«Εἰς τὴν νεότητά μου, λέγει, συνέλαβον τὸ δύσκολον καὶ τολμηρὸν σχέδιον νὰ φθάσω εἰς τὴν ἠθικὴν τελειότητα. Ἐπεθύμουν νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, εἰς τὰ ὁποῖα μία φυσικὴ κλίσις, ἡ ἕξις καὶ τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον μὲ ἔσυρον. Πρὸς τοῦτο ἠκολούθησα τὴν ἑξῆς μέθοδον. Συνήνωσα εἰς δώδεκα ὀνόματα ἀρετῶν, πᾶν ὅ,τι μοῦ παρίστατο ὡς ἀναγκαῖον καὶ ἐπιθυμητόν. Συνήρμοσα δὲ πρὸς ἕκαστον ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων μίαν σύντομον συμβουλήν, σύντομον καὶ περιεκτικήν.

Ἰδοὺ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρετῶν μετὰ τῶν σχετικῶν συμβουλῶν.

1. Ἐγκράτεια. —Μὴ τρώγῃς ποτὲ τόσον, ὥστε νὰ ἐπιβαρυνθῇς. Μὴ πίνῃς ποτὲ τόσον, ὥστε νὰ ἀνησυχῇς.

2. Σιωπή. —Μὴ λέγῃς τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅ,τι δύναται νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτόν σου. Ἀπόφευγε τὴν ἀργολογίαν.

3. Τάξις. —Ἕκαστον πρᾶγμα πλησίον σου νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν του, καὶ ἑκάστη ὑπόθεσις τὸν καιρόν της.

4. Ἀπόφασις. —Λάμβανε τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμνῃς ὅ,τι ὀφείλεις. Καὶ κάμνε ἀπαραιτήτως ὅ,τι ἀποφασίζεις.

5. Οἰκονομία. —Μὴ ἐξοδεύῃς παρὰ μόνον διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων ἢ διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἑαυτοῦ σου. Δηλαδὴ μὴ σπαταλᾷς.

6. Ἐργασία. —Μὴ χάνῃς τὸν καιρόν σου. Κάμνε πάντοτε κἄτι ὠφέλιμον. Ἀπόφευγε πᾶσαν πρᾶξιν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἀναγκαία.

7. Εἰλικρίνεια.—Μὴ μεταχειρίζεσαι καμμίαν κακὴν ὑπεκφυγήν. Νὰ σκέπτεσαι μὲ ἀθωότητα καὶ δικαιοσύνην, καὶ νὰ ὁμιλῇς ὅπως σκέπτεσαι.

8. Δικαιοσύνη. —Μὴ βλάπτῃς κανένα. Βλάπτεις δὲ ὄχι μόνον ὅταν ἐνεργῇς τὸ κακόν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀμελῇς νὰ πράξῃς τὸ ἀγαθόν, εἰς τὸ ὁποῖον εἶσαι ὑποχρεωμένος ἐκ καθήκοντος.

9. Μετριότης. —Φεῦγε τὰς ὑπερβολάς.

Προσπάθησε νὰ μὴ αἰσθάνεσαι τὰ ἀδικήματα τόσον ζωηρῶς, ὅσον σοῦ φαίνεται ὅτι ἀξίζουν.

10. Καθαριότης. —Μὴ ἀνέχεσαι καμμίαν ρυπαρότητα οὔτε εἰς τὸ σῶμά σου, οὔτε εἰς τὰ ἐνδύματά σου, οὔτε εἰς τὴν οἰκίαν σου.

11. Ἡσυχία. —Μὴ ἀφίνῃς τὸν ἑαυτόν σου ν' ἀνησυχῇ διὰ μικροπράγματα οὔτε διὰ συνήθη ἢ ἀναπόφευκτα περιστατικά.

12. Ταπείνωσις. —Μιμήσου τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τὸ σχέδιόν μου ἦτο νὰ ἀποκτήσω ὅλας αὐτὰς τὰς ἀρετάς, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ καταγίνωμαι λεπτομερέστερον εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀρετῶν τούτων κατὰ τὸ διάστημα ἑκάστης ἑβδομάδος, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ παραλείπω καθ' ὁλοκληρίαν καὶ τὰς λοιπάς.

. . . . . .

Καὶ εἶνε ὠφέλιμον νὰ γνωρίζουν οἱ ἀπόγονοί μου, ὅτι εἰς τοῦτο τὸ μέσον εἶς ἐκ τῶν προγόνων των, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὀφείλει τὴν σταθερὰν εὐτυχίαν ὅλου τοῦ βίου του μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν ἑξήκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν, ὁπότε γράφει τὰς σελίδας ταύτας».

Ἡ ἀφιλοχρηματία τοῦ Φωκίωνος.

Ὁ ἔνδοξος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Φωκίων ἐδέχθη ποτὲ ἀπεσταλμένους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Φωκίωνα δῶρον 100 ταλάντων, δηλ. 60 περίπου χιλιάδων χρυσῶν δραχμῶν.

Ὁ Φωκίων ἠρώτησε τοὺς κομιστὰς τοῦ δώρου τὴν αἰτίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ τῷ κάμῃ ἕνα τόσον μεγαλοπρεπὲς δῶρον.

—Ἐπειδὴ εἶσαι ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος, ἀπὸ ὅσους γνωρίζει εἰς τὰς Ἀθήνας, τῷ εἶπαν.

—Ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπανέλαβεν ὁ Φωκίων, μὲ θεωρῇ ὡς τοιοῦτον, ἂς μὲ ἀφήσῃ λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσω νὰ εἶμαι τοιοῦτος.

Καὶ ἠρνήθη τὸ χρῆμα. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ διετύπωνε τὴν εὐγενῆ ταύτην ἄρνησιν, ἠσχολεῖτο αὐτοπροσώπως νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ, ἐνῷ ἡ σύζυγός του παρεσκεύαζεν ἄρτον. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ τότε καὶ ἔπειτα νὰ ἀρνῆται τὰ δῶρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

Ὅταν τοῦ εἶπαν, ὅτι, ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν του, ὤφειλε νὰ τὰ δεχθῇ τοὐλάχιστον διὰ τὰ τέκνα του, εἶπεν:

—Ἐὰν τὰ τέκνα μου εἶνε φρόνιμα, θὰ ἔχουν ἀρκετὸν ἀπ' αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχω καὶ ἐγὼ τώρα διὰ νὰ ἐπαρκῶ εἰς τὰς ἀνάγκας μου.

Ἐσωτερικὴ μαρτυρία.

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶχεν ὁδηγήσει ἕνα ἐλαττωματικὸν νέον εἰς μίαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη ἦσαν ἅγια καὶ ἁγνά. Συνεκινήθη ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ τοὺς μιμηθῇ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς παλαιὰς κακὰς ἕξεις. Ἔγινε δίκαιος, σοβαρός, ὑπομονητικός, ἐργατικός, εὐεργετικός. Καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολήν, ἀλλὰ μερικοὶ τοῦ ἔδιδον ἀφορμὰς νὰ λυπῆται, διότι ἤθελαν νὰ τὸν κρίνουν πάντοτε μὲ τὴν διαγωγὴν ποῦ εἶχε μίαν φορὰν καὶ ὄχι μὲ τὴν διαγωγὴν ποῦ εἶχε τώρα.

Ὁ νέος κατέστη περίλυπος. Καὶ ἐν τῇ θλίψει του κατέφυγε πρὸς τὸν ἐφημέριον, ἐνώπιον τοῦ

ὁποίου ἀπήγγειλε μετὰ δακρύων τὸν ψυχικόν του πόνον.

— Ὦ! παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ γέρων ἐφημέριος. Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ εἴπῃ: «Οἱ ἐχθροὶ καὶ οἱ ἀντίπαλοί μου ἐπικρίνουν εἰς ἐμὲ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω». Τί σὲ μέλει, ἂν οἱ ἄνθρωποι σὲ ὑποπτεύωνται ὡς κακόν, ἐνῷ σὺ εἶσαι ἀγαθός; Μήπως δὲν ἔχεις δύο μάρτυρας πρὸς παρηγορίαν σου ἀκριβεῖς γνώστας τῆς διαγωγῆς σου: Τὸν Θεὸν καὶ τὴν συνείδησίν σου;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μενεδήμου.

Ἔλεγαν κάποτε εἰς τὸν Μενέδημον, ἀρχαῖον Ἕλληνα φιλόσοφον.

— Εἶνε μεγάλη εὐτυχία νὰ ἔχῃ κανεὶς ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

— Εἶνε μεγαλυτέρα εὐτυχία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, νὰ μένῃ κανεὶς εὐχαριστημένος εἰς ὅ,τι ἔχει

Ἡ πτωχὴ γραῖα.

Κάποτε μία ἐπιτροπὴ φιλανθρώπων, καταγράφουσα τὰς πτωχὰς οἰκογενείας, αἵτινες εἶχον ἀνάγκην συνδρομῆς, εἰσῆλθεν εἰς μίαν καλύβην γραίας τινὸς μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν ἐγγράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπόρων πρὸς βοήθειαν. Ἡ ἐπιτροπὴ τὴν εὗρεν εἰς πολὺ πτωχὴν θέσιν. Ἠσχολεῖτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν κατασκευὴν κλωστῆς ἀπὸ μαλλίου, μερικὰ δὲ καθίσματα πεπαλαιωμένα καὶ ἕνα τραπέζι μισοτσακισμένο ἀπετέλουν τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ διαμερίσματός της.

Ὅταν ἡ πτωχὴ αὕτη γραῖα ἔμαθε τὸν σκοπὸν τῶν ἐπισκεπτῶν της, ἐσηκώθη, καί, ἀφοῦ ἔλαβεν ἕνα νόμισμα τῆς δραχμῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε καλῶς περιτυλίξει εἰς τὸ μανδύλιόν της, εἶπεν:

— Ἰδοὺ τί μοῦ μένει ἀκόμη ἀπὸ τὴν πώλησιν τῆς κλωστῆς, τὴν ὁποίαν κατασκευάζω. Εἶνε βέβαια πολὺ ὀλίγον. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κάμω περισσότερον. Ὑπάρχουν ἄλλοι πτωχότεροι ἀπὸ ἐμέ. Λάβετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν μικρὰν αὐτὴν βοήθειαν. Δὲν θέλω νὰ μὲ καταγράψητε

εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπόρων. Ἐφ' ὅσον δύναμαι νὰ κερδίζω τεμάχιον ἄρτου, καὶ ἐφ' ὅσον ἔχω ὀλίγας δυνάμεις διὰ νὰ ἀντλῶ ὕδωρ ἀπὸ τὸ γειτονικὸν πηγάδι, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὴν συνείδησιν, ὅτι ἐστέρησα ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν.

Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Βάκωνος.

Βάκων, ὁ μέγας Ἄγγλος φιλόσοφος, εἶχε τόσην μετριοφροσύνην, ὅσην εἶχε καὶ ἀξίαν.

Κάποτε ἡ βασίλισσα Ἐλισσάβετ, περιερχομένη τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἀγγλίας, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ Βάκωνος, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε κτίσει πρὸ τῆς ἀναδείξεώς του καὶ τὴν ὁποίαν κατόπιν δὲν ἀνεκαίνισέ ποτε.

— Πολὺ μικρὸν τὸ σπίτι σας, εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ Βάκων, τὸ σπίτι μου εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο δι' ἐμέ. Μόνον ἡ Μεγαλειότης σας μὲ ἔκαμε πολὺ μεγάλον διὰ τὸ σπίτι μου.

Ἡ εὐγνωμοσύνη ἑνὸς Ἀλγερίνου.

Κατὰ τὸ 1683 στόλος Γαλλικὸς ἐβομβάρδισε τὸ Ἀλγέριον, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κατοίκους του διὰ τὰς πειρατείας των καὶ τὰ λοιπὰ ἐγκλήματά των. Ἐν τῇ μανίᾳ αὐτῶν οἱ Ἀλγερῖνοι προσέδενον εἰς τὰ στόματα τῶν τηλεβόλων των Γάλλους αἰχμαλώτους καὶ κατόπιν ἔθετον πῦρ εἰς τὸ τηλεβόλον, εἰς τρόπον ὥστε τὰ βλήματα αὐτοῦ ἐξήρχοντο καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὰ Γαλλικὰ πλοῖα ἀναμεμιγμένα μὲ τὰς σάρκας τῶν δυστυχῶν αὐτῶν Γάλλων.

Εἷς ἓν ἐκ τῶν τηλεβόλων αὐτῶν προσέδεσαν καὶ ἕνα Γάλλον ἀξιωματικόν, ὅστις ἄλλοτε συλλαβὼν εἰς τὰς χεῖράς του ἕνα ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀλγερίνων τὸν περιεποιήθη πολύ. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τώρα, ὅστις ἦτο παρών, ἐξέρχεται εἰς τὸ μέσον καὶ παρακαλεῖ θερμῶς, ἵνα χαρισθῇ ἡ ζωὴ εἰς τὸν εὐεργέτην του. Ἀλλ' ὁ διευθύνων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἄμυναν παραμένει ἀμετάπειστος.

Ὁ Ἀλγερῖνος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν προχωρεῖ καὶ ἐναγκαλίζεται τὸν Γάλλον ἀξιωματικόν.

— Ἔμπρός, λέγει, ρίψατε τὸ τηλεβόλον. Ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σώσω τὸν εὐεργέτην μου, ἂς ἔχω τοὐλάχιστον τὴν παρηγορίαν, ὅτι ἀποθνήσκω μαζὺ μὲ αὐτόν.

Οὐδεὶς τότε ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος. Ὁ ἀρχηγὸς ἐκάμφθη καὶ ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ἐσώθη.

Ὁ λιτὸς βίος.

Δύσκολον ὁμολογουμένως εἶνε νὰ διαφθείρῃ κανεὶς τὴν συνείδησιν ἀνθρώπου ὀλιγαρκοῦς, ὁ ὁποῖος ἔχει μικρὰς ἀνάγκας καὶ μένει ἀναπαυμένος εἰς ὅ,τι ἔχει.

Διηγοῦνται περὶ τοῦ Ἄγγλου ὑπουργοῦ Βαλπόλ, ὅτι ἠθέλησε κἄποτε νὰ προσελκύσῃ μὲ τὸ μέρος του κἄποιον ἔχοντα μεγάλην πολιτικὴν ἐπιρροήν, καὶ ἐπῆγε πρὸς τοῦτο νὰ τὸν εὕρῃ.

— Ἔρχομαι, τῷ εἶπεν, ἐξ ὀνόματός μου καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ὑπουργῶν τοῦ βασιλέως, νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν μεγάλην λύπην, τὴν ὁποίαν δοκιμάζομεν, διότι δὲν δυνάμεθα ἀκόμη νὰ πρά-

ξωμέν τι διὰ τὸ πρόσωπόν σας, καὶ νὰ σᾶς προσφέρωμεν θέσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀξίαν σας.

—Κύριε, τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, πρὶν ἢ ἀποκριθῶ εἰς τὴν προσφοράν σας, ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ δεῖπνόν μου.

Καὶ τῷ παρουσίασεν εἰς τὴν στιγμὴν ἓν μικρὸν τεμάχιον κρέατος, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἀπὸ τὸ γεῦμα.

—Κύριε, εἶπε τότε εἰς τὸν Βαλπόλ, νομίζετε ὅτι ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις ἀρκεῖται εἰς τόσῳ λιτὸν βίον, εἶνε εὔκολον νὰ τὸν κερδίσετε; Εἴπατε παρακαλῶ εἰς τοὺς συναδέλφους σας ὅ,τι εἴδατε. Εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ σᾶς δώσω.

Ἀπόκρισις ἑνὸς σοφοῦ.

Ἐμέμφοντο κἄποτε ἕνα σοφόν, διότι ἠλέησε πρόσωπόν τι ὄχι καλῆς ποιότητος.

—Ἠλέησα, εἶπεν ὁ σοφός, τὴν δυστυχίαν του καὶ ὄχι τὸ πρόσωπόν του.

Ἂς προσέχωμεν εἰς τὰς συναναστροφάς μας.

Εἴς πόλιν τινὰ τῆς Γαλλίας ἔζη ποτὲ εὐσεβὴς καὶ σεμνὸς νέος, ὅστις ἦτο τὸ παράδειγμα καὶ ὁ ὑπογραμμὸς τῶν ἄλλων. Οὗτος ἠθέλησεν ἡμέραν τινὰ νὰ μεταβῇ εἰς γειτονικὸν μέρος, ὅπου ἐτελεῖτο πανήγυρις. Ἀλλ᾽ ἐνῷ πάντοτε συμπεριεπάτει μετὰ συνομηλίκων του εὐσεβῶν καὶ πιστῶν, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπορεύθη μόνος εἰς τὴν πανήγυριν.

Καθ᾽ ὁδὸν συνηντήθη μὲ ἄλλον νέον, ὅστις δὲν εἶχε καθόλου καλὴν φήμην διὰ τὰ ἤθη του καὶ τὴν διαγωγήν του. Ἔπρεπε λοιπὸν ὁ εὐσεβὴς νέος νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς ἑαυτόν, ἀλλ᾽ ὑπὸ οἱανδήποτε πρόφασιν νὰ ἀποχωρήσῃ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν τὸ ἔπραξεν, ἀλλ᾽ ἐξηκολούθησε μετ᾽ αὐτοῦ τὸν δρόμον.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἐγένετο ἀφορμή, ὥστε οἱ δύο οὗτοι νέοι νὰ συνδεθῶσι στενώτερον καὶ νὰ συναντῶνται συχνότερον. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ὁ ἄλλοτε τόσον εὐσεβὴς καὶ σεμνὸς νέος κατήν-

τησε νὰ μεταβάλῃ τελείως συμπεριφορὰν καὶ νὰ ζήσῃ τὸν μετέπειτα χρόνον τῆς ζωῆς του ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς συναίσθησιν καὶ μετανοήσῃ.

Ἂς προσέχωμεν λοιπὸν πάντοτε εἰς τὰς συναναστροφάς μας καὶ ἂς μὴ ἐμπιστευώμεθά ποτε εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

Καθημερινὴ ἐξέτασις.

Ὁ ἔνδοξος φιλόσοφος Πυθαγόρας παρήγγελλεν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ εἰσέρχωνται πᾶσαν ἑσπέραν ἐπί τινας στιγμὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καρδίας των καὶ νὰ ἀναχρίνουν τὴν ὅλην διαγωγήν των ὑποβάλλοντες εἰς ἑαυτοὺς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα.

«Πῶς μετεχειρίσθην τὴν ἡμέραν μου; Ποῦ ἐπῆγα; Ποῖα πρόσωπα συνήντησα; Τί ἔκαμα; Τί δὲ παρέλειψα νὰ κάμω;»

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς.

Θωμᾶς ὁ Ἀκουϊνᾶτος, συναντήσας ποτὲ εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν δύο ραββίνους, ἤνοιξε μετ' αὐτῶν συζήτησιν καὶ διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ Μεσσίας εἶχεν ἔλθει καὶ ὅτι Μεσσίας ἦτο ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὁποίου ὤφειλον νὰ ὑποταχθῶσιν. Ἡ συζήτησις δὲν ἐτελείωσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ διὰ τοῦτο συνεφωνήθη νὰ συνεχισθῇ καὶ τὴν ἑπομένην.

Ὁ Θωμᾶς διῆλθε τὴν νύκτα προσευχόμενος καὶ παρακαλῶν τὸν Θεόν, τὸν μόνον δυνάμενον νὰ μεταβάλῃ τὰς καρδίας, ἵνα ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ραββίνων, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει ἤδη. Ἡ δέησίς του πράγματι εἰσηκούσθη. Οἱ δύο ραββῖνοι εὗρον τὴν ἑπομένην τὸν Θωμᾶν, οὐχὶ ὅμως διὰ νὰ ἀρχίσουν ἐκ νέου τὴν συζήτησιν, ἀλλὰ διὰ νὰ δηλώσουν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν των ὅπως ἀσπασθοῦν τὸν Χριστιανισμόν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μιᾶς αἰθιοπίδος.

Πλουσιωτάτη κυρία ἀναγκασθεῖσα νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς πατρίδος της, ὅπου εἶχεν ἐκραγῇ ἐπανάστασις καὶ ἐκινδύνευεν ὡς ἐκ τούτου ἡ ζωή της, ἐγκατέλειψεν ὁλόκληρον τὴν μεγάλην περιουσίαν της καὶ προσέφυγεν ἐν ἔτει 1792 εἰς Λωρραίνην. Ἡ κυρία αὕτη, ὅταν ἦτο εἰς τὴν πατρίδα της, εἶχε πολλὰς ὑπηρετρίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ μία αἰθιοπίς (μαύρη), ἥτις ἦτο πάρα πολὺ ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κυρίαν της, διότι αὕτη ἐφέρετο μὲ μεγάλην εὐγένειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰς ὑπηρετρίας της, εἰς τὰς ὁποίας προσεπάθει πάντοτε νὰ ἐμβάλῃ θρησκευτικὰ αἰσθήματα.

Ἡ αἰθιοπὶς ἔμεινεν ἀπαρηγόρητος, ὅταν ἀνεχώρησεν ἡ κυρία της. Μάτην ἀνεζήτει ἐπὶ πολὺν καιρὸν νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της. Ἡ μεγάλη ἀπόστασις, ἥτις ἐχώριζε τὴν πατρίδα της ἀπὸ τὴν Λωρραίνην, καὶ αἱ δυσκολίαι τῆς συγκοινωνίας λόγῳ τῆς ἐπαναστάσεως συνετέλεσαν, ὥστε πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῆς αἰθιοπίδος νὰ ἀποβῶσιν ἄκαρποι.

Μόλις δὲ μετὰ πάροδον 20 ὁλοκλήρων ἐτῶν, κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν, ἢ μᾶλλον κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ἡ αἰθιοπὶς ὑπηρέτρια ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀγαπητή της κυρία εὑρίσκετο εἰς Λωρραίνην, ὅπου εἰργάζετο διὰ νὰ ζῇ. Συγκινηθεῖσα δὲ ἀπὸ τὴν εἴδησιν ταύτην, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς μεγάλην καὶ θαυμαστὴν θυσίαν, διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ ἐκείνην, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο τόσον ζωηρὰν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην. Τί δηλαδὴ ἔκαμε; Μετέβη εἰς μέρος ὅπου ἡ δουλεία ἀνεγνωρίζετο καὶ ἐπώλησεν ἑαυτὴν ὡς δούλην, ἀπέστειλε δὲ τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν εἰς τὴν παλαιάν της κυρίαν.

Ἂς φαντασθῶμεν τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐδοκίμασεν ἡ ἄλλοτε πλουσιωτάτη καὶ νῦν βιοπαλαίστρια κυρία, ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν συνδρομήν! Εὐγνωμονοῦσα δὲ θερμῶς διὰ τοῦτο, προσηύχετο πάντοτε καθ' ὅλην της τὴν ζωὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς εὐεργετρίας της.

Ἡ κεραυνοβόλος Λεγεών.

Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος Αὐρήλιος ἐπολέμει κατὰ τῶν Γερμανῶν, ὁ στρατός του εὑρέθη εἰς μίαν χώραν περικεκλεισμένην ἐκ τειχῶν καὶ ὀρέων, τουτέστιν εἰς τὴν σημερινὴν Βοεμίαν. Οἱ Ρωμαῖοι ὑπέφερον ἐκεῖ μεγάλως ἐκ τῆς πείνης καὶ δίψης καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποχωρήσωσι, διότι οἱ Γερμανοί, οἵτινες ἦσαν καὶ πολυαριθμότεροι, εἶχον καταλάβει καὶ εἶχον πολιορκήσει ὅλας τὰς πέριξ θέσεις. Ἐκινδύνευε λοιπὸν ὁ Ρωμαϊκὸς στρατὸς νὰ ἀπολεσθῇ ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης, εἰς ἣν εἶχε περιέλθει.

Μεταξὺ τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατεύματος ὑπῆρχον καὶ πολλοὶ Χριστιανοί, οἵτινες ἐγονυπέτησαν καὶ ἀνέπεμψαν θερμὰς δεήσεις πρὸς τὸν Θεόν. Ὢ τοῦ θαύματος δέ! Παρευθὺς μελανὰ καὶ πυκνὰ νέφη ἐπλήρωσαν τὸν ὁρίζοντα, ραγδαία δὲ ἐπηκολούθησε βροχή. Κατ' ἀρχὰς οἱ Ρωμαῖοι, ἐπειδὴ εἶχον πιεσθῇ πάρα πολὺ ἐκ τῆς δίψης, ἔνιπτον τὴν κεφαλήν των καὶ ἤνοιγον τὸ στόμα, διὰ νὰ καταπίνωσι τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς. Κατόπιν δὲ

ἐγέμισαν τὰ δοχεῖά των καὶ ἔπιον ἄφθονον ὕδωρ ποτίσαντες ἅμα καὶ τοὺς ἵππους των.

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον εἰς τοὺς Ρωμαίους, τρομερὰ χάλαζα καὶ ἀστραπαὶ ἐξέσπασαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Ἐφαίνετο δὲ καὶ ἡ βροχὴ καὶ τὸ πῦρ ὅτι ἔπιπτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Τὸ πῦρ ὅμως δὲν ἤγγιζε καθόλου τοὺς Ρωμαίους, ἢ ἐσβύνετο παρευθύς. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἡ βροχὴ ὄχι μόνον δὲν ὠφέλει ποσῶς τοὺς Γερμανούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔκαιεν ὡς κεκαυμένον ἔλαιον. Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐγκαταλείψαντες τὸ στρατόπεδόν των ηὐτομόλησαν πρὸς τοὺς Ρωμαίους, τοὺς ὁποίους ἔβλεπον δροσιζομένους ἐκ τῆς βροχῆς. Ὁ δὲ Μάρκος Αὐρήλιος ἔδειξε πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ οἶκτον πρὸς αὐτούς.

Πάντες τότε ἀνεγνώρισαν, ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ὠφείλετο εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὰς δεήσεις τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους ὠνόμασαν «Κεραυνοβόλον Λεγεῶνα». Ὑπάρχει δὲ ἀκόμη εἰς τὴν Ρώμην μνημεῖον τοῦ θαύματος τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ Ρωμαῖοι παρίστανται μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας κατὰ τῶν ἐχθρῶν, οὗτοι δὲ φαίνονται ἐξηπλωμένοι κατὰ γῆς μετὰ τῶν ἵππων των καὶ ἐπ' αὐτῶν πίπτει βρο-

χὴ ἀναμεμιγμένη μετ' ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν.

Λέγεται, ὅτι ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἔγραψεν ἐπιστολάς, εἰς ἃς βεβαιοῖ, ὅτι τὰ στρατεύματά του, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἀπολεσθῶσιν, ἐσώθησαν χάρις εἰς τὰς προσευχὰς τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ ἐπουράνιος Ἱερουσαλήμ.

Θεοδώριχος ὁ βασιλεὺς τῶν Γότθων, γενόμενος τῷ 493 κύριος τοῦ Δυτικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, συνεκάλεσεν εἰς γενικὴν συνέλευσιν ὅλους τοὺς ἐπισήμους καὶ εὐγενεῖς τῆς Ρώμης. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ εἷς ζηλωτὴς καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Θεὸν Χριστιανός, ὅστις ἰδὼν τὴν τόσην λαμπρότητα τῶν ἐπισήμων αὐτῶν κυρίων ἀνέκραξεν·

— Ὦ Θεέ μου, πόσον ὡραία θὰ εἶνε ἡ ἐπουράνιος Ἱερουσαλήμ, ἀφοῦ ἐδῶ κάτω βλέπει κανεὶς τὴν Ρώμην τόσον περιφανῆ καὶ λαμπράν! Καὶ ἐὰν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν περιβάλλουν μὲ τόσην τιμὴν καὶ δόξαν τοὺς ἐραστὰς τῆς ματαιότητος καὶ τῆς κενοδοξίας, ὁποία δόξα ἐπιφυλάσσεται εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης των τῆς καρδίας, ἐξ ὅλης των τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης των τῆς ἰσχύος!

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων.

Λεόντιος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου, ὅστις ἦτο σύγχρονος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, τοῦ ὁποίου καὶ ἔγραψε τὸν βίον, ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος Πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας μετεχειρίσθη τὸν ἑξῆς ἔξοχον τρόπον, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα ἄρχοντα τῆς πόλεως ταύτης νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶχε πολλάκις παρακινήσει τὸν ἄρχοντα τοῦτον, ἵνα συμβιβασθῇ μὲ τὸν ἐχθρόν του, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπειδὴ δὲ τὸν ἔβλεπε πάντοτε ἄκαμπτον, τὸν παρεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ὡρισμένην ὥραν νὰ τὸν εὕρῃ διὰ σπουδαίας δῆθεν δημοσίας ὑποθέσεις. Ὁ ἄρχων ἦλθε καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν ναόν, ὅπου ὁ Πατριάρχης προσέφερε τὴν ἀναίμακτον θυσίαν καὶ ὅπου δὲν ἐπέτρεπε νὰ εἰσέλθῃ παρὰ μόνον εἷς διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ.

Μετὰ τὴν μετουσίωσιν τῶν θείων δώρων, ὅταν ἤρχισεν ἡ Κυριακὴ προσευχή, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν κρατοῦσαν τότε συνήθειαν ἀπήγγελλον καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἔκαμε σημεῖον

εἰς τὸν ὑπηρέτην του νὰ σταματήσῃ εἰς τὰς λέξεις: «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Ἐσιώπησε καὶ ὁ Πατριάρχης, μόνος δὲ ὁ παριστάμενος ἄρχων ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας. Στραφεὶς τότε ὁ Ἅγιος λέγει πρὸς τὸν ἄρχοντα μετὰ πολλῆς γλυκύτητος.

— Σκεφθῆτε, παρακαλῶ, τί ἐζητήσατε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τί ὡμολογήσατε κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην στιγμὴν τῆς θείας Λειτουργίας. Διὰ νὰ σᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὰ ἁμαρτήματά σας, ὡμολογήσατε ὅτι συγχωρεῖτε καὶ σεῖς τὰ ἁμαρτήματα τῶν ὀφειλετῶν σας.

Ὁ ἄρχων ἠσθάνθη τόσον βαθέως τοὺς λόγους τούτους, ὥστε παρευθὺς ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ λέγει:

— Ὁ δοῦλός σας εἶνε ἕτοιμος νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ τὸν διατάξητε.

Χωρὶς δὲ νὰ ἀναβάλῃ οὐδὲ στιγμήν, ἐπορεύθη παρευθὺς διὰ νὰ συμφιλιωθῇ εἰλικρινῶς μὲ τὸν ἐχθρόν του.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'.

Ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ 16ου, ὅταν οἱ υἱοί του ἐμεγάλωσαν, διέταξε καὶ ἔφεραν εἰς αὐτὸν τὸ βιβλίον τῆς ἐνορίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον καταγραφῇ τὰ ὀνόματά των, ὅταν ἐβαπτίσθησαν. Ἤνοιξε τότε τὸ βιβλίον ἐνώπιον τῶν υἱῶν του καὶ τοῖς εἶπε νὰ παρατηρήσουν ὅτι εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, ὅπου κατεγράφοντο οἱ βαπτιζόμενοι Χριστιανοί, πρὸ αὐτῶν ὅλων εἶχε καταγραφῇ ὁ υἱὸς ἑνὸς τεχνίτου. Ἐκ τούτου δὲ λαβὼν ἀφορμὴν ὁ ἐνάρετος οὗτος πατὴρ εἶπεν εἰς τὰ τέκνα του τοὺς ἑξῆς ὡραίους λόγους:

— Βλέπετε, ὅτι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ οἱ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία διάκρισις μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν, βασιλέων καὶ ἰδιωτῶν. Μόνον ἀναλόγως τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, ἣν ἔχει ἕκαστος, λαμβάνει παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὸν θέσιν. Διὰ τοῦτο ἐνῷ σεῖς, ὡς ἐκ βασιλέων καταγόμενοι, θὰ εἶσθε ἴσως μεγαλείτεροι ἀπὸ τὸ παιδίον τοῦ τεχνίτου εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνθρώπων, τὸ παιδίον ὅμως τοῦτο θὰ εἶνε μεγαλείτερον ἀπὸ σᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν εἶνε περισσότερον ἐνάρετον ἀπὸ σᾶς.

Χριστιανὸς καὶ εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλολάτρης τις ὀνόματι Ἀρταῖος συνέλαβέ ποτε τὸ σχέδιον νὰ δολοφονήσῃ κάποιον δοῦκα ὀνομαζόμενον Κώνσταντα, ὅστις ἐδεικνύετο ἔνθερμος ζηλωτὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Τὸ σχέδιον ὅμως τοῦτο ἀνεκαλύφθη. Ὅταν δὲ τὸ ἔμαθεν ὁ πρίγκηψ, διέταξε νὰ φέρουν ἐνώπιόν του τὸν δολοφόνον, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν:

— Μήπως σὲ ἠδίκησα εἰς τίποτε;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ εἰδωλολάτρης.

— Διατί λοιπὸν ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς ἓν τοιοῦτον ἔγκλημα;

— Διὰ νὰ ὑπερασπίσω τὴν θρησκείαν μου καὶ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ ἕνα φοβερὸν ἐχθρόν της.

— Αἴ! καλά, ἀπήντησεν ὁ δούξ, ἐὰν ἡ θρησκεία σου σὲ διατάσσῃ νὰ δολοφονῇς, ἡ ἰδική μου ὅμως μὲ διατάσσει νὰ συγχωρῶ τὸν δολοφόνον, ὅστις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωήν μου, καὶ σὲ συγχωρῶ. Κρῖνε λοιπὸν ἀπ' αὐτό, ποία θρησκεία εἶνε ἡ ἀληθής.

Μέσον διὰ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν.

Διάσημός τις πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἔλεγεν: «Εἰς ἔξοχος τρόπος διὰ νὰ ἐξασκηθῇ κανεὶς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε, νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸ νὰ ἔχῃ Αὐτὸν πάντοτε παρόντα ἐν τῷ πνεύματί του. Πρὸς τοῦτο δὲ ἰδοὺ τρία μέσα:

1ον) Ὅταν ἔχετε νὰ κάμετε ἔργον τι, συλλογισθῆτε πῶς θὰ τὸ ἔκαμνεν ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅταν ἦτο ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς. Ἔχετε τὰς αὐτὰς διαθέσεις καὶ τὰ αὐτὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα καὶ Αὐτὸς εἶχε καὶ προσπαθεῖτε νὰ εἰσέρχεσθε εἰς τὰς διαθέσεις Του μὲ τὸν σκοπὸν νὰ Τὸν μιμηθῆτε.

2ον) Νὰ σκέπτεσθε συχνά, ὅτι σᾶς παρατηρεῖ ἄνωθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅτι σᾶς χορηγεῖ ἀφθόνους τὰς δωρεάς Του.

3ον) Προσπαθεῖτε διὰ μέσου τῆς πίστεως νὰ βλέπετε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους ἐκείνους μεθ' ὧν συναναστρέφεσθε.

Οὕτω πράττοντες, θὰ ἐνεργῶμεν εὐκολώτερον

καὶ τελειότερον ὅλας τὰς πράξεις μας, καὶ θὰ ἀποφεύγωμεν πολλὰς ἁμαρτίας. Συγχρόνως μετὰ πολλῆς προθυμίας θὰ ἐργαζώμεθα τὸ καλὸν πρὸς τὸν πλησίον, ἐπειδὴ θὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἐνεργοῦμεν αὐτὸ πρὸς αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, Ὅστις εἶπεν: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Πάντα ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.

Εὐσεβὴς πατήρ, ἐπιθυμῶν ἵνα ὅλαι αἱ πράξεις τῶν τέκνων του γίνωνται μὲ πνεῦμα ἀγάπης, διέταξε νὰ γράψουν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ διαδρόμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον αὐτὰ ἐπερνοῦσαν συχνότερον, τοὺς ἑξῆς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοὺς περιγράφοντας τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγάπης:

«Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ παροξύνεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ

ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» (Α΄ Κορ. 13, 47).

Ἐὰν συνέβαινε κανὲν ἐκ τῶν τέκνων τοῦ εὐσεβοῦς τούτου πατρὸς νὰ μὴ φερθῇ μετ' ἀγάπης, τοῦ ἔλεγε νὰ ἀναγνώσῃ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, τοὺς ὁποίους ἐκάλει «τὸ κάτοπτρον τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ». Τὸ παιδίον λοιπὸν ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως καὶ δυνατὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του καὶ κατόπιν ὁ πατήρ του προσέθετεν:

«Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον... Καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου, ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι» (Α΄ Κορ. 13, 1).

Αὐταπάρνησις ἀδελφοῦ.

Νεαρός τις Ἄγγλος, ὀνομαζόμενος Ἰωάννης Γουΐλιαμς, ἐπισκεφθεὶς τὰ κάτεργα τῆς Ἀλγερίας κατὰ τὸ 1761, ἀνεγνώρισε μεταξὺ τῶν δεσμίων τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν του, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀποθαμμένον καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ 10 ἐτῶν ἐστέναζεν ὑπὸ σκληρὰν δουλείαν. Ἡ ἀγάπη τοῦ νεωτέρου πρὸς τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν τοῦ ὑπηγόρευσε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν δουλείαν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν:

—Ἔχω ὅλας τὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας σὺ ἔχασες ἐδῶ μέσα, εἶμαι δὲ νέος ἀκόμη καὶ δύναμαι νὰ διατηρήσω ἐπὶ πολὺ τὰς δυνάμεις μου, ἀναλαμβάνων ἀντὶ σοῦ τὴν δουλείαν ταύτην, ἡ ὁποία εἰς σὲ θὰ φέρῃ ταχέως τὸν θάνατον. Φύγε λοιπὸν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἐὰν ὁ Θεὸς σοῦ δώσῃ τὰ μέσα ἢ φίλους, δὲν θὰ φέρω ἐπὶ πολὺ τὰ δεσμά.

Ὁ δοῦλος ἀδελφὸς ἀντέτεινε κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ πιεσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὁ Ἰωάννης ὅμως δὲν ἔμεινε παρὰ ὀλίγον χρόνον εἰς τὰ κάτεργα. Διότι ὁ στρατηγὸς Ἔλλιοτ ἔδωσε μετ' οὐ πολὺ τὴν ἐλευθερίαν εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν δεσμίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριελαμβάνετο καὶ ὁ Ἰωάννης Γουΐλιαμς.

Ἀποφεύγωμεν τὰς λογομαχίας.

Διάσημός τις ἐπίσκοπος ἔλεγε: «Διὰ νὰ δδηγήσῃ κανεὶς ἕνα ἢ πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς τὰς φιλονεικίας. Αἱ διαμάχαι καὶ αἱ λογομαχίαι οὐδέποτε συνετέλεσαν εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νὰ πεισθῇ τις ἔχων ἀγαθὴν πρόθεσιν δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ ἐκτεθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας σαφῶς καὶ καθαρῶς· αὐτὴ φέρει μεθ' ἑαυτῆς φῶς καὶ δποτάσσει τὰ πνεύματα δι' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀρετῆς της. Πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς μὴ πιστεύοντας, νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν δὲ εἰλικρινῶς καὶ φλογερῶς καὶ νὰ δεικνύωμεν πρὸς αὐτοὺς διὰ τῶν καλῶν μας ἔργων τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ὕψος τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Τοιαύτη πρέπει νὰ εἶνε ἡ συμπεριφορά μας πρὸς τοὺς μὴ πιστεύοντας».

Μία σωτηριώδης συνάντησις.

Μία πριγκήπισσα, ἡ ὁποία εἶχε χάσει τὴν πίστιν της, ἐπεστράφη εἰς τὴν ἀλήθειαν δι' ἑνὸς ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ἡ θεία Πρόνοια πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς.

Ἐβάδιζε κάποτε μόνη εἰς ἓν δάσος καὶ ἐντὸς μιᾶς καλύβης συνήντησεν ἕνα τυφλόν· τὸν πλησιάζει διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἐὰν ἦτο ἐκ γενετῆς τυφλὸς ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς ἀτυχήματος, αὐτὸς δὲ ἀπήντησεν ὅτι ἐκ γενετῆς ἦτο τυφλός.

—Ὥστε δὲν γνωρίζεις, ἐξηκολούθησεν ἡ πριγκήπισσα, τί εἶνε τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον ὡραῖον καὶ τόσον εὐχάριστον, οὐδὲ τί εἶνε ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην λάμψιν καὶ ὡραιότητα;

—Δὲν τὰ ἀπήλαυσά ποτε αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα, ἀπήντησεν ὁ τυφλός, καὶ δὲν δύναμαι συνεπῶς νὰ σχηματίσω καμμίαν ἰδέαν δι' αὐτά. Πιστεύω οὐχ ἧττον ὅτι ἔχουν θαυμασίαν ὡραιότητα.

Ὁ τυφλὸς ἐφάνη τότε ὅτι ἤλλαξε φωνὴν καὶ μορφὴν καὶ μὲ ἕνα τόνον αὐθεντικὸν λέγει εἰς τὴν πριγκήπισσαν.

—Τὸ παράδειγμά μου πρέπει νὰ σᾶς διδάξῃ ὅτι ὑπάρχουσι πράγματα πολὺ ἔξοχα καὶ πολὺ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα διαφεύγουν μὲν τὴν ὅρασίν μας, δὲν εἶνε ὅμως διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἀληθῆ οὐδὲ ὀλιγώτερον ἐπιθυμητά, καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ ἐννοήσωμεν ἢ νὰ τὰ φαντασθῶμεν κἄν.

Λουδοβῖκος ὁ ΙΣΤ'.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ὁ 16ος καὶ ἡ σύζυγός του, ὀλίγον πρὶν ἢ ἀνέλθουν εἰς τὸν θρόνον, περιπατοῦντες ὡς ἄγνωστοι εἰς τὸν κῆπον τῶν Βερσαλλιῶν, εἶδον μίαν μικρὰν κόρην, ἥτις ἔφερεν ἓν δοχεῖον μὲ φαγητὸν καὶ μερικὰ κουτάλια.

— Τί πηγαίνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἡ πριγκήπισσα.

— Κυρία, εἶπεν ἡ κόρη, ἐδῶ εἶνε ἡ σοῦπα διὰ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ χωράφι.

— Καὶ μὲ τί ἔχει γίνει ἡ σοῦπα;

— Μὲ νερό, κυρία, καὶ μὲ χόρτα.

— Μπᾶ! χωρὶς κρέας; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ πριγκήπισσα.

— Ὦ, κυρία, εἴμεθα εὐτυχεῖς, ὅταν ἔχωμεν τὸ ψωμί μας.

— Καλά, πάρε αὐτὸ τὸ νόμισμα—ἦτο μία λίρα—καὶ δόσε το εἰς τὸν πατέρα σου, διὰ νὰ σᾶς κάμῃ καλλιτέραν σοῦπαν.

Κατόπιν ἡ πριγκήπισσα λέγει εἰς τὸν σύζυγόν της· «Ἂς ἴδωμεν τί θὰ ἀπογείνῃ». Ἠκολούθησαν πράγματι ἀπὸ μακρὰν καί, ὅταν ἡ μικρὰ ἔδωσεν εἰς τὸν πατέρα της τὴν λίραν, παρετήρησαν ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του καὶ τὰ παιδιά των ἐγονάτισαν καὶ ὕψωσαν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν βέβαια τὸν Θεόν. Α! βλέπεις; λέγει ἡ πριγκήπισσα· προσεύχονταν δι' ἡμᾶς. Πόσον εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καλόν! ἡ καρδία σου δὲν σοῦ λέγει τίποτε εἰς ἕνα τοιοῦτον θέαμα; Βεβαίως, λέγει ὁ πρίγκηψ, ἡ καρδία μου εἶνε πολὺ συγκεκινημένη. Καὶ ἡ πριγκήπισσα ἀκούσασα τοῦτο ηὐχαριστήθη πολύ.

Ὁ δοὺξ τῆς Βουρβόνης.

Λουδοβῖκος ὁ 2ος, ὁ δοὺξ τῆς Βουρβόνης, εἶχέ ποτε φυλακισθῆ ἐπί τινα καιρὸν ἐν Ἀγγλίᾳ. Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν πολλοὶ ἐκ τῶν βαρώνων καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας, του ἐπωφεληθέντες τῆς ἀπουσίας του, ἁφήρπασαν τὴν περιουσίαν του.

Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος ἠλευθερώθη, διέταξε καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλους αὐτοὺς ἐνώπιόν του, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ παρουσίασεν εἰς τὸν δοῦκα λεπτομερῆ κατάλογον ὅλων τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχον κάμει. Αὐτοὶ τότε ὠχρίασαν ἐκ τοῦ φόβου καὶ κατετρόμαξαν. Ἀλλ' ὁ Λουδοβῖκος λέγει εἰς τὸν δικαστήν:

—Ἔχετε ὡσαύτως κρατήσει σημείωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας αὐτοί μοῦ προσέφεραν;

—Ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ εἰσαγγελεύς.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ κάψωμεν τὰς σημειώσεις αὐτάς, προσέθεσεν ὁ πρίγκηψ, δὲν δύναμαι νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῶν.

Αὐτοστιγμεὶ τότε τὰς ἔλαβε καὶ τὰς ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγνώσῃ κἄν. Ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἡ ἐπιείκεια τοῦ πρίγκηπος συνεκίνησε καὶ ἐδίδαξε σπουδαίως τοὺς ἀδικήσαντας αὐτόν.

Κατὰ Θεόν,
ἐν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τὸν Θεόν.

Μία ἐκ τῶν ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας εἷς ἐνάρετος ἱερεὺς ἐλάμβανε καθ' ἑκάστην πρωΐαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρας, ἦτο, ἵνα ἐνεργῇ πάντοτε τὰ πάντα κατὰ Θεόν, ἐν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τὸν Θεόν.

Κατὰ Θεόν. Δὲν θὰ πράξω τίποτε ἐναντίον πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔλεγεν, ἀλλὰ θὰ ἐνεργῶ τὰ πάντα συμφώνως πρὸς τὸ ἅγιον θέλημά Του.

Ἐν τῷ Θεῷ. Τουτέστιν ἐν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἐνεργῶ δηλαδὴ τὰ πάντα οὕτως, ὥστε ἡ θεία χάρις καὶ μόνη νὰ εἶνε ἡ κινητήριος δύναμις τῶν πράξεών μου. Διὰ νὰ ἔχω δὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, θὰ προσπαθήσω πρὸ πάσης πράξεώς μου νὰ ταπεινοῦμαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ κατόπιν θὰ ζητῶ μετὰ θερμότητος παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν του ταύτην.

Διὰ τὸν Θεόν. Θὰ ἐνεργῶ τὰ πάντα διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀρέσω εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ

Θεοῦ, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας, θὰ ἀναπολῶ δὲ ἐπὶ πλέον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅταν ἔκαμνε τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ θὰ κάμω, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ Τὸν μιμοῦμαι.

Ἡ κληρονομία τῶν τέκνων.

Αὐλάρχης τις τοῦ βασιλέως Καρόλου ΣΤ', μονογενῆ ἔχων υἱόν, ἔστρεψεν ὅλην τὴν προσοχήν του οὐχὶ εἰς τὸ νὰ θησαυρίσῃ πλούτη διὰ τὸ τέκνον του, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἐνάρετον. Ὅταν δὲ οἱ φίλοι του τὸν κατηγόρησαν, διότι δὲν ἐπωφελήθη τῆς θέσεώς του εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν του, ἀπήντησε.

— Δὲν ἐπώλησα τίποτε ἀπὸ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν προσέθεσά τι εἰς αὐτήν. Ἐὰν ὁ υἱός μου εἶνε καλὸς καὶ ἐνάρετος, θὰ ἔχῃ ἀρκετά, ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀξίζῃ τίποτε, θὰ ἔχῃ πολλά, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν καταστρέψουν.

Ἡ κυρία Δασιέ.

Αὕτη, ζήσασα κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ἦτο μία πολὺ πεπαιδευμένη κυρία, καταστᾶσα περίφημος διὰ τὰ συγγράμματά της. Σοφός τις Γερμανός, ὅστις τὰ εἶχεν ἀναγνώσει καὶ πολὺ τὰ ἐξετίμα, ἦλθεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ τῆς παρουσίασεν ἓν λεύκωμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, παρακαλέσας συγχρόνως αὐτήν, ἵνα εὐαρεστηθῇ νὰ γράψῃ κἄτι τι ἐν αὐτῷ. Ἰδοῦσα ἡ κυρία Δασιὲ εἰς τὸ λεύκωμα αὐτὸ τὰς ὑπογραφὰς τῶν διασημοτέρων ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης, ἀπήντησεν, ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ θέσῃ τὸ ὄνομά της μεταξὺ τόσων ἐνδόξων ὀνομάτων. Ὁ Γερμανὸς δὲν ὑπεχώρησε· τοὐναντίον δέ, ὅσον αὕτη ἠρνεῖτο, τόσον αὐτὸς παρεκάλει. Τέλος, νικηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐπιμονήν του, ἔλαβε τὴν πέννα καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομά της μαζὺ μὲ τὸ ἑξῆς γνωμικὸν ἑνὸς Ἕλληνος συγγραφέως: «Ἡ σιωπὴ εἶνε τὸ κόσμημα τῶν γυναικῶν».

Ποῦ φθάνει ἡ φιλαργυρία.

Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1848 ἀπέθανεν εἰς τὴν Βουλώνην (πλησίον τῶν Παρισίων) γέρων τις σιδηρουργὸς ἡλικίας 75 ἐτῶν, γνωστὸς ὑπὸ τὸ σκωπτικὸν παρεπώνυμον Πικάρδος. Οἱ γείτονές του, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶδον ἐπὶ ἡμέρας νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομίαν. Ἀμέσως ἀπεστάλησαν ἀστυφύλακες, οἵτινες ἀνοίξαντες βιαίως τὴν θύραν, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εὗρον τὸν δυστυχῆ τοῦτον γέροντα νεκρὸν ἐπὶ στρώματος ἐξ ἀχύρου καὶ μὲ μίαν πέτραν διὰ προσκεφάλαιον κάτωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Ὅλα τὰ ἔπιπλά του ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἕνα ξύλινον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ὅμως ἦτο γεμᾶτον ἀπὸ χρήματα!

Κατόπιν νεκροψίας ἐπιστοποιήθη, ὅτι ὁ φιλάργυρος γέρων ἀπέθανεν ἐκ πείνης πλησίον τοῦ κιβωτίου του, τοῦ ὁποίου δὲν ἤθελεν οὔτε στιγμὴν νὰ ἀποχωρισθῇ.

Αἱ ἀρχαὶ μάτην ἀνεζήτησαν τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀξιοθρηνήτου τούτου φιλαργύρου, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο ἄγνωστος, διότι εἶχε μετοικήσει ἐξ ἄλλης πόλεως.

Ὁ Φερνάνδος.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Φερνάνδος ἐκήρυττεν εἰς τὴν πόλιν Ἀμαγκουσί, ἄνθρωπός τις τοῦ λαοῦ τὸν ἐπλησίασε δῆθεν διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ καὶ τὸν ἐνέπτυσε κατὰ πρόσωπον. Ὁ Φερνάνδος, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν τινὰ καὶ χωρὶς καθόλου νὰ θορυβηθῇ, ἐξήγαγε τὸ μανδύλιόν του διὰ νὰ σπογγισθῇ καὶ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὴν ὁμιλίαν του.

Πάντες ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἀπάθειαν ταύτην τοῦ κήρυκος. Καὶ ἐκεῖνοι δὲ ἀκόμη, οἵτινες κατ' ἀρχὰς ἐγέλασαν διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτὸν προσβολήν, κατελήφθησαν κατόπιν ὑπὸ θαυμασμοῦ. Εἷς δὲ ἐκ τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν τῆς πόλεως, ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ τῶν διατρεξάντων, τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ὁ ξένος οὗτος ἔχει πολὺ δίκαιον νὰ μᾶς βεβαιώνῃ, ὅτι ἡ διδασκαλία, τὴν ὁποίαν μᾶς κάμνει, εἶνε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Νόμος, ὅστις ἐμπνέει τοιοῦτον θάρρος καὶ τοιοῦτον μεγαλεῖον ψυχῆς, μόνον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δύναται νὰ προέρχεται.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κηρύγματος ὁ διακεκριμέ-

νος ἰατρὸς ὡμολόγησεν ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ κήρυκος τὸν εἶχε συγκινήσει καὶ τὸν εἶχε μεταβάλει εἰς Χριστιανόν. Τὸ παράδειγμά του δὲ ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἀπεδείχθη οὕτω καταφανῶς, ὅτι τὰ καλὰ παραδείγματα ἐμποιοῦν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν ἢ οἱ εὐφραδέστεροι λόγοι.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Νουμπλέ.

Ὁ ποιητὴς Σκαρρὼν εὑρέθη ποτὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πωλήσῃ τὴν οἰκίαν του· ὁ ἀγοραστὴς αὐτῆς, ὀνομαζόμενος Νουμπλέ, τοῦ προσέφερε 18.000 φράγ.χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν της. Ὁ Σκαρρὼν ἔλαβε τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς προσφερθείσης τιμῆς.

Ὁ Νουμπλὲ μετέβη κατόπιν καὶ ἐξήτασε τὴν ἀγορασθεῖσαν οἰκίαν καὶ εὗρεν, ὅτι ἡ ἀξία αὐτῆς ἦτο 24.000 φράγκων. Τρέχει ἀμέσως εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Σκαρρὼν καὶ τοῦ λέγει:

—Ἐνομίσατε ὅτι ἡ οἰκία σας δὲν ἤξιζε πλέον τῶν 18.000 φράγκων; ἐγὼ ὅμως τὴν ἐξετίμησα καὶ εὗρον ὅτι ἀξίζει 24.000 φράγκα. Λάβετε λοιπὸν καὶ τὰ ὑπόλοιπα 6.000 φράγκα, διότι αὐτὸ εἶνε τὸ δίκαιον.

Ἔντιμος θάνατος.

Ἄνθρωπός τις εὐγενοῦς καταγωγῆς εἶχε καταδικασθῆ ἀδίκως εἰς θάνατον συνεπείᾳ πολιτικῶν ταραχῶν. Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδίκης του, ὁπότε εἷς συγγενής του, λαβὼν τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἴδῃ, εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοῦ λέγει.

—Ἀγαπητέ μου, ἔρχομαι νὰ σοῦ δώσω τὸ τελευταῖον δεῖγμα τῆς ἀγάπης μου. Ὄχι δὲν θὰ ἀποθάνῃς μὲ ἕνα τόσον ἄδοξον θάνατον. Εὗρον τὸ μέσον νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτόν. Πάρε αὐτό, τὸ ὁποῖον σοῦ προσφέρω.

Καὶ λέγων τοὺς λόγους τούτους τοῦ παρουσιάζει δηλητήριον καὶ τοῦ προσθέτει.

—Ἰδοὺ τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἔσωσε πολλοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν τυράννων.

—Ὦ ἀγαπητέ μου, πῶς τολμᾷς νὰ μοῦ προτείνῃς τοιοῦτόν τι; Λησμονεῖς ὅτι εἶμαι Χριστιανός; Νομίζεις δὲ ὅτι ἔχω κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς μου; ἢ ὅτι εἶμαι κύριος νὰ τὴν ἀφαι-

ρέσω; Ἔπειτα πῶς θὰ τολμήσω νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ φέρων ἐπάνω μου τὴν εὐθύνην ἑνὸς τοιούτου ἐγκλήματος;

—Ναί, ἀνέκραξεν ὁ συγγενής του, ἀλλὰ συλλογίζεσαι λοιπόν, ὁποῖον αἶσχος εἶνε διὰ σὲ νὰ ἀποθάνῃς κατόπιν δημοσίου καταδίκης;

—Ἡ ἐντροπή, ἀπήντησεν ὁ κατάδικος, ἔγκειται εἰς τὴν παράβασιν τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ, ἡ τιμὴ δὲ εἰς τὴν τήρησιν αὐτῶν. Θὰ ἤμην παραβάτης τοῦ ἱεροῦ τούτου νόμου, ἐὰν διέπραττον τὸ προτεινόμενον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἀφορμὴ ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρας δυστυχίας ἀπὸ ἐκείνην, ἥτις μοῦ ἐπιφυλάσσεται. Μοῦ ὁμιλεῖς περὶ τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος. Αὐτοὶ ἐθυσίαζον τὴν ζωήν των, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὰς ἰδίας των δυνάμεις. Οἱ Χριστιανοὶ ὅμως ἔχουσι μάρτυρα καὶ βοηθὸν τὸν Θεόν, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου ὀφείλουσι νὰ ζῶσι καὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν. Οἱ φιλόσοφοι πρὸς τούτοις ἐνόμιζον ὡς ἐπιτετραμμένην τὴν αὐτοκτονίαν· ἡ πίστις ὅμως ἡ Χριστιανικὴ τὴν στιγματίζει καὶ ἐκτιμᾷ μόνον τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Θεόν, ἥτις ἐπιβάλλει τὴν ὑποταγὴν πρὸς τὸ θεῖόν Του θέλημα.

Τότε ὁ συγγενής του τὸν ἐνηγκαλίσθη μετὰ δακρύων καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκες διὰ τοῦ παραδείγματός σου. Λησμόνησε τὴν ἀτυχῆ πρότασιν, τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ σοῦ κάμω. Τώρα δέ, ὅπου σοῦ ἀπευθύνω τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν, σοῦ δίδω τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ παραβῶ ἑκουσίως τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Λόγοι τοῦ ἱππότου Μπαγιάρ.

Ποτὲ ὁ διάσημος οὗτος ἱππότης δὲν ἐθήρευσε θέσιν τινά· ποτὲ δὲν ἐξέθεσεν εἰς τὸν βασιλέα του τὰς μακρὰς καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας τῷ προσέφερε, διὰ νὰ ζητήσῃ ἀνταμοιβήν τινα ἀντ' αὐτῶν. «Αἱ πράξεις μας, ἔλεγεν, εἶνε ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ὁμιλῶσι δι' ἡμᾶς καὶ νὰ ζητῶσιν ἀνταμοιβήν. Εἶνε προτιμότερον νὰ εἶνέ τις ἄξιος ἀμοιβῶν, χωρὶς νὰ τὰς ἀπολαμβάνῃ, παρὰ νὰ τὰς λαμβάνῃ χωρὶς νὰ εἶνε ἄξιος».

Τὸ χαρτοπαίγνιον.

Πολωνός τις, παίζων μετὰ τοῦ βασιλέως του Καζιμὶρ Β', ἔχασεν ὅλην τὴν περιουσίαν του. Καταλήξας δὲ εἰς ἀπελπισίαν ὕβρισε καὶ ἐκτύπησε τὸν βασιλέα. Εὐθὺς συνελήφθη ὑπὸ τῶν φρουρῶν τοῦ βασιλέως καὶ ὡδηγήθη πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Καζιμὶρ τὸν ἀνέμενε σιωπηλῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐλικῶν του. Ὅταν δὲ τὸν εἶδεν, εἶπε πρὸς αὐτούς.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὀλιγώτερον ἔνοχος ἀπὸ ἐμέ· διότι ἐγώ, ὅστις ὡς βασιλεὺς ὤφειλον νὰ ἀσχολοῦμαι εἰς ὑψηλότερα, ἐδαπάνων τὸν καιρόν μου εἰς τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ μὲ κτυπήσῃ.

Εἶτα δὲ στραφεὶς ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἐγκληματίαν τοῦ λέγει.

—Ἀναμφιβόλως μετανοεῖς δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπραξες. Πάρε λοιπὸν ὀπίσω ὅ,τι ἐκέρδησα ἀπὸ σὲ καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴ παίξωμεν.

Λόγοι ἑνὸς ὁμολογητοῦ.

Ὁμιλῶν κἄποτε εἰς μάρτυς διὰ τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα ὑπέφερεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ του, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ὅτι εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ πλανώμεθα μέσα εἰς τὰ ἔλη καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων. Ὑπεφέραμεν πολὺ κατὰ τὰς δύο τελευταίας νύκτας λόγῳ τῆς φοβερᾶς καταιγίδος καὶ τῆς ραγδαίας βροχῆς. Ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω, ποίας γλυκείας στιγμὰς διῆλθον καὶ καθ' ὃν ἀκόμη χρόνον δὲν εἶχον οὐδὲν ἄλλο σκέπασμα παρὰ μόνον τὸν βαθὺν τῆς νυκτὸς πέπλον. Ἐν μέσῳ τοῦ σιγηλοῦ περιβάλλοντος ἡ διάνοιά μου ἤρθη εἰς θαυμασμὸν τοῦ βαθέος καὶ ἀνεκφράστου ὠκεανοῦ τῆς χαρᾶς, ἐν τῷ ὁποίῳ πλέει ὁλόκληρος ὁ οὐράνιος κόσμος. Ἕκαστος ἀστὴρ μὲ ὡδήγει εἰς τὸ νὰ θαυμάσω καὶ ἐννοήσω, ὁποῖός τις πρέπει νὰ εἶναι Ἐκεῖνος, ὅστις καλεῖται Ἄστρον τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀπὸ τὸν Ὁποῖον ὅλοι οἱ ἀστέρες δανείζονται τὴν λάμψιν των.

«Ὃς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν...».

Διάσημος ἱεροκῆρυξ περιέγραφε κἄποτε εἰς τὸ κήρυγμά του τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε μία βάρκα παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὸ ρεῦμα ὁρμητικοῦ ποταμοῦ. «Ἡ βάρκα ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῇ. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὴν ξηράν, μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητοῦντες νὰ εὕρωσι μέσον, διὰ νὰ σώσουν τοὺς κινδυνεύοντας. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψαν πλησίον ἐκεῖ μίαν ἄλυσιν σιδηρᾶν. Ἀμέσως προσέδεσαν εἰς τὸ ἓν ἄκρον τῆς ἁλύσεως μίαν πέτραν καὶ διὰ κινήσεως ταχείας καὶ ἐπιτυχοῦς κατώρθωσαν νὰ ρίψουν αὐτὴν ἐντὸς τῆς κινδυνευούσης βάρκας. Εὐθὺς οἱ ἐπιβάται τῆς βάρκας ἥρπασαν τὸ ἄκρον τῆς ἁλύσεως καὶ τὸ ἐκράτησαν σφιγκτά. Κραυγαὶ ἐλπίδος ἠκούσθησαν ἀπὸ τὴν λέμβον καὶ φωναὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τὴν ἀκτήν. Ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη λοιπόν. Ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἤρχισαν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν νὰ τραβῶσι τὴν βάρκαν διὰ τῆς ἁλύσεως καὶ νὰ πλησιάζωσιν αὐτὴν ὁλονὲν πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Ὀλίγα ἀκόμη μέτρα ἐχώριζαν τὴν λέμβον ἀπὸ τὴν

ξηράν, ὁπότε φεῦ! εἷς κρίκος ἀπὸ τὴν ἁλυσίδα ἐκείνην ἔσπασε. Δὲν λέγω—ἐξηκολούθησεν ὁ ἱεροκῆρυξ—ὅτι ἔσπασαν δέκα κρίκοι, ἀλλ' εἷς καὶ μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἁλύσεως. Τί θὰ γίνουν τώρα οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ ἐπιβάται τῆς λέμβου;»

—Πρέπει νὰ ριφθοῦν ἀμέσως εἰς τὸ ὕδωρ καὶ κολυμβῶντες νὰ προσπαθήσουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀκτήν, εἰ δ' ἄλλως, θὰ καταποντισθοῦν τὸ ταχύτερον, ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν ἀκροατῶν.

—Νὰ ἐπιρρίψουν ἑαυτοὺς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, προσέθηκεν ἄλλος.

—Ὦ! ναί, ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱεροκῆρυξ, νὰ ρίψουν ἑαυτοὺς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἡ εἰκὼν αὐτὴ σᾶς παρουσιάζει ζωηρῶς τὴν κατάστασιν καὶ τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον περιέρχεται καὶ πᾶς Χριστιανός, ὅταν ἔστω καὶ μίαν, τὴν ἐλαχίστην, τὴν πλέον μικρὰν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀθετήσῃ. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἓν παράγγελμα τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ παραβῇς, εἶνε ὡς νὰ παρέβῃς καὶ νὰ κατέλυσες ὁλόκληρον τὸν νόμον. Δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ τίποτε ἡ τήρησις τῶν ἄλλων ἐντολῶν, ὅπως δὲν ὠφέλησε διόλου τοὺς ἐν τῇ λέμβῳ κινδυνεύοντας τὸ ὅτι οἱ ἄλλοι κρίκοι τῆς ἁλύσεως διετηρήθησαν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς.

Ἀπὸ ἕνα κήρυγμα.

Εἷς νέος ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἐκ περιεργείας παρηκολούθει τὸ κήρυγμα διασήμου ἱεροκήρυκος, ὅστις ὡς θέμα του εἶχε τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Εὐαγγελίου: «Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;»

Ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ ἐντύπωσίς του ἐκ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ; Ἰδοὺ πῶς ὁ ἴδιος τὴν περιγράφει:

— Ὁ ἱεροκῆρυξ, λέγει, περιέγραψε πρωτίστως μὲ ζωηρὰ χρώματα τὸν χαρακτῆρα τῶν Σαδδουκαίων. Ἡ περιγραφὴ ὅμως αὐτὴ δὲν μὲ συνεκίνησε διόλου, διότι ἐθεώρουν τὸν ἑαυτόν μου ὡς καλὸν Χριστιανόν. Ἀκολούθως ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ καὶ τοὺς Φαρισαίους. Περιέγραψε τὴν ἐξωτερικήν των κοσμιότητα καὶ τὴν φαινομενικὴν εὐσέβειάν των. Ἀλλὰ προσέθηκεν, ὅτι ὡς ἄλλο δηλητήριον τῆς ἐχίδνης ἡ μοχθηρία καὶ ἡ κακία ἐνεφώλευον εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν των. Ἡ περιγραφὴ αὕτη μὲ συνεκίνησε καὶ μὲ συνήρπασεν. Ἀλλ' αἴφνης ὁ ἱεροκῆρυξ διέκοψεν ἀποτόμως τὸν λόγον, ἐσίγησεν ἐπί τινας στιγμάς

καὶ ἀνελύθη αἴφνης εἰς δάκρυα. Ἐσήκωσε πρὸς τὰ ἐπάνω τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνεφώνησεν: «Ὦ! ἀκροαταί μου, ἡ ὀργὴ ἡ μέλλουσα! ἡ ὀργὴ ἡ ἐπερχομένη!» Οἱ λόγοι αὐτοί—ἐξακολουθεῖ ὁ νέος—εἰσέδυσαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ὡς μόλυβδος ριπτόμενος ἐν θαλάσσῃ. Κατενύγην, ἐδάκρυσα καί, ὅταν τὸ κήρυγμα ἐτελείωσεν, ἀπεσύρθην μόνος. Ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἑβδομάδας ὁλοκλήρους δὲν ἠδυνάμην νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο. Οἱ τρομεροὶ αὐτοὶ λόγοι μὲ παρηκολούθουν πανταχοῦ. «Ἡ ὀργὴ ἡ μέλλουσα! ἡ ὀργὴ ἡ ἐπερχομένη!»

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς μετενόησεν εἰλικρινῶς καὶ ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῆς ἁγίας Γραφῆς ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ἀνεδείχθη διαπρεπὴς ἱεροκῆρυξ.

Μάθημα ἀνεξικακίας.

Ὁ Γεώργιος Δ', βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἐπιθυμῶν κάποτε νὰ κοινωνήσῃ, ἀπέστειλεν ἕνα αὐλικόν του εἰς τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Οὐίντσεστερ διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ὅπως ἔλθῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα μὲ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια καὶ μεταδώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ αὐλικὸς ἀπεπλανήθη καθ' ὁδὸν καὶ ἕως ὅτου κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐπισκόπου παρῆλθε χρονικόν τι διάστημα. Ὁ βασιλεύς, βλέπων ὅτι ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὁ λειτουργὸς τοῦ Κυρίου δὲν ἐφαίνετο, ἐταράχθη μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε, ὅταν ἦλθεν ὁ ἱερεύς, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχήν του. Τοῦ ἐξέφρασε τὸ παράπονον διὰ τὴν βραδύτητα, ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι ἡ βραδύτης δὲν ὠφείλετο εἰς τὸν ἐπίσκοπον, ἀλλ' εἰς τὸν αὐλικόν. Ὁ βασιλεὺς ἐκτύπησεν ἀμέσως τὸν κώδωνα καὶ διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιόν του ὁ ἔνοχος τῆς βραδύτητος. Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ ταλαίπωρος αὐλικός, ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπετίμησε δριμέως καὶ τὸν ἀπέλυσεν αὐτοστιγεὶ τῆς ὑπηρεσίας του.

Μετὰ ταῦτα ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν ἐπίσκοπον :

—Τώρα, Σεβασμιώτατε, εἶπεν ὁ βασιλεύς, δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ τὸ ἱερὸν καθῆκον, διὰ τὸ ὁποῖον σᾶς παρεκάλεσα.

Ὁ ἐπίσκοπος τότε μὲ μεγάλην μειλιχιότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄκαμπτον σταθερότητα ἠρνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἱερὰν διακονίαν του, ἐφ' ὅσον ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀγανάκτησις κατεῖχε τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως ἐναντίον ἑνὸς ἐκ τῶν ὁμοίων του ἀνθρώπων.

—Σεβασμιώτατε, ἔχετε δίκαιον, ἀνεφώνησεν ἐν συντριβῇ.

Καὶ ἀμέσως καλεῖ ἐκ νέου τὸν ἀποπεμφθέντα αὐλικόν, πρὸς τὸν ὁποῖον τώρα μεταχειρίζεται γλῶσσαν πλήρη εὐμενείας καὶ χάριτος, ἀποδίδει εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν θέσιν του καὶ τοῦ ἀπευθύνει λέξεις πλήρεις χριστιανικῆς ἐπιεικείας καὶ συγκαταβάσεως.

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες».

Κηρύττων κάποτε ὁ Μασσιγιὼν ἐνώπιον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ ἀναπτύσσων ἐν τῷ λόγῳ του τὸ ἀνωτέρω χωρίον, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Μεγαλειότατε! Ἐὰν ὁ κόσμος ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος αὐτοῦ, δὲν θὰ σᾶς ἔλεγέ ποτε: «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες». Ἀλλὰ θὰ διεκήρυττεν, ὅτι «Μακάριος εἶνε ὁ ἡγεμών, ὅστις πάντοτε πολεμεῖ διὰ νὰ κατακτᾷ, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε τὴν οἰκουμένην μὲ τὴν φήμην του καὶ τὴν δόξαν του, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάρκειαν μακρᾶς καὶ ἐνδόξου βασιλείας ἀπολαμβάνει ἐν λαμπρότητι πᾶν ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι θαυμάζουν, μεγάλας κατακτήσεις δηλαδή, ἐκμηδένισιν καὶ τρομοκράτησιν τῶν ἐχθρῶν του, τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του . . . ». Ἀλλά, Μεγαλειότατε, ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ κόσμου».

«Κάμε τὸ καλό. . . . .».

Ἡ Ἄλβανυ, χώρα τῆς Ἀμερικῆς, μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε γίνει ἀποικία Εὐρωπαϊκή, ὁπότε εἷς Ἰνδὸς ἦλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐν Λιχφιλδ καὶ ἐζήτησε φαγητὸν καὶ στέγην διὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀφοῦ ἐκ προτέρου ὡμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχε χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃ. Ὁ πανδοχεὺς τὸν ἐξεδίωξε σκαιότατα μεταχειρισθεὶς φράσεις καὶ ὕβρεις βαναύσους καὶ τραχείας. Ὁ Ἰνδὸς ἀπεμακρύνθη λυπημένος καὶ στενοχωρημένος, διότι ἐκεῖ πλησίον δὲν ἦτο ἄλλο πανδοχεῖον, ἔπρεπε δὲ νὰ βαδίσῃ ἀρκετὰ μίλια διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην πόλιν καὶ εὕρῃ πανδοχεῖον. Τὸ ἐπεισόδιον ἀντελήφθη κάποιος γείτων, ὅστις εὑρίσκετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ πανδοχεῖον, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸς νὰ πληρώσῃ τὰς δαπάνας τῆς διανυκτερεύσεως τοῦ Ἰνδοῦ. Προσεκλήθη λοιπὸν ἐκ νέου ὁ Ἰνδὸς καὶ ἐκάθησε διὰ νὰ δειπνήσῃ. Ὅταν τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν, ηὐχαρίστησε θερμῶς τὸν ἄγνωστον εὐεργέτην του καὶ τὸν διεβεβαίωσεν, ὅτι θὰ ἐπεθύμει μίαν ἡμέραν νὰ τῷ ἀνταποδώσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

Παρῆλθον μερικὰ ἔτη, ὁπότε ὁ ἄποικος αὐτός,

ὁ εὐεργετήσας τὸν Ἰνδόν, συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ κάποιαν ἀγρίαν Ἀμερικανικὴν φυλὴν καὶ ἤχθη εἰς τὸν Καναδᾶν. Ἐκεῖ εὑρέθη ἠναγκασμένος νὰ διέρχεται ἡμέρας πικρὰς ζῶν ὡς δοῦλος. Μίαν ἡμέραν ὅμως εἷς Ἰνδὸς τὸν ἐπλησίασε, τῷ ἔδωκεν ἓν τυφέκιον καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ Ἰνδὸς δὲν τοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο. Δὲν τοῦ ἐφανέρωσεν οὔτε ποῖος ἦτο, οὔτε εἰς ποῖον μέρος κατηυθύνοντο. Ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ὁ αἰχμάλωτος ἠκολούθει πεζοπορῶν τὸν ἄγνωστον καὶ μυστηριώδη ὁδηγόν του, ἕως ὅτου ἓν ἀπόγευμα ἔφθασαν εἰς μίαν ὡραίαν ἔκτασιν καλλιεργημένων ἀγρῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων πολλαὶ οἰκίαι ὠρθοῦντο ἐκτισμέναι.

—Γνωρίζεις τὸ μέρος αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἰνδός.

—Ὤ! ναί· εἶνε τὸ Λιχφίλδ, εἶπεν ὁ αἰχμάλωτος.

Καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν πρώτην ἔκπληξίν του, ὁ Ἰνδὸς ἀνεφώνησε:

—Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ πεινασμένος Ἰνδός, διὰ τὸν ὁποῖον μιὰ φορὰ ἔλαβες φροντίδα εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ πανδοχεῖον. Καὶ τώρα, ὁπότε σὲ ἐπλήρωσα διὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον τότε μοῦ ἔδωκες, σὲ παρακαλῶ νὰ ὑπάγῃς ἐλεύθερος εἰς τὸ σπίτι σου.

Ἓν ὡραῖον δῶρον.

Κυρία τις, ἀποθνήσκουσα εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, ἔστειλεν ὡς δῶρον εἰς τὴν ἀδελφήν της ἓν ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῇς ἔστειλε δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

Ἀγαπητή μου ἀδελφὴ Αἰκατερίνη:

Σοῦ στέλλω ἕνα βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐξωτερικὸν δὲν εἶνε πλουτισμένον ἀπὸ κοσμήματα, τὸ ἐσωτερικόν του ὅμως εἶνε πλῆρες ἀπὸ χρυσὸν καὶ ἀπὸ πολυτίμους λίθους· τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν τὸ μελετᾷς μὲ πνεῦμα ταπεινοφροσύνης καὶ ὑπακοῆς, θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν μόνην εὐτυχίαν τὴν ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της, τ. ἔ. θὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ σὲ διδάξῃ πῶς νὰ ζῇς καλῶς καὶ πῶς νὰ ἀποθάνῃς καλῶς. Δι' αὐτοῦ ἐπίσης θὰ ἀποκτήσῃς πλοῦτη, τὰ ὁποῖα κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ. Ζήτησε μετὰ ζήλου, ὡς ὁ Δαβίδ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἱεροῦ τούτου νόμου καὶ τὴν χάριν τοῦ νὰ ἐνεργῇς καὶ νὰ πράττῃς συμφώνως πρὸς αὐτόν. Καὶ θὰ

ἴδῃς ἐκ τῶν πραγμάτων, ὁπόσον πολύτιμος καὶ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς εἶνε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον σοῦ δωρίζω.

Χαῖρε, ἀδελφή μου, καὶ ἐμπιστεύου τὸν ἑαυτόν σου ἐλόκληρον εἰς Ἐκεῖνον, Ὅστις εἶνε τὸ πᾶν διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Μία ἀπάντησις τοῦ Σόλωνος.

Ὁ Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὅστις ὑπερηφανεύετο διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν ἰσχύν του, ἐνεδύθη μίαν ἡμέραν ὅλον τὸν στολισμὸν τῆς βασιλικῆς του μεγαλοπρεπείας καὶ καθήσας ἐπὶ τοῦ θρόνου του ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Σόλωνα.

—Εἶδές ποτε, εἶπεν ὁ Κροῖσος, θέαμα περισσότερον ἐπιβλητικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀπὸ αὐτό, τὸ ὁποῖον σοῦ παρουσιάζω τὴν στιγμὴν αὐτήν;

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σόλων· δὲν ὑπάρχει φασιανὸς εἰς τοὺς ἀγρούς μας, οὔτε παγῶνι εἰς τὰς αὐλάς μας, οὔτε πετεινὸς εἰς τοὺς κοπρῶνάς μας, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ σᾶς ὑπερβαίνῃ εἰς δόξαν περιβολῆς καὶ στολισμοῦ.

Σεῖς δὲν ἡμαρτήσατέ ποτε;

Ὁ αἰδεσιμώτατος Γουέσλεϋ κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ταξειδίου του εἰς Ἀμερικὴν ἤκουσε μίαν ἡμέραν ἀσυνήθη τινὰ θόρυβον εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ στρατηγοῦ Ὄγλεθορπ, κυβερνήτου τῆς Γεωργίας, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεταξείδευε, καὶ ἔσπευσε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου ἐκείνου. Ὁ στρατηγὸς ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε:

—Ὡρισμένως θὰ μὲ συγχωρήσετε, αἰδεσιμώτατε, διότι μοῦ ἐδόθη μία ἀφορμὴ στενοχωρίας ἀνυπόφορος καὶ δυσβάστακτος. Ξεύρετε, ὅτι δὲν πίνω παρὰ μόνον οἶνον Κύπρου καὶ δι' αὐτὸ εἶχον προμηθευθῇ μερικὰς φιάλας ἐξ αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ὁ ἄθλιος αὐτὸς ὑπηρέτης μου ἐξεκένωσεν ὅλας. Ἀλλὰ τώρα θὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Διέταξα λοιπὸν νὰ τὸν δέσουν χειροπόδαρα καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ πολεμικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς συνοδεύει. Ὁ παληάνθρωπος! Πρέπει νὰ μάθῃ, πῶς νὰ συμπεριφέρεται ἀπέναντί μου. Δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω ποτέ!

Καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος, παρατηρῶν τὸν στρατηγὸν τρυφερῶς, τῷ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἱλαρόν:

— Στρατηγέ, σεῖς δὲν ἡμαρτήσατέ ποτε;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ ὁ στρατηγὸς κατηυνάσθη ἀποτόμως. Ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν ἕνα μάτσο κλειδιά, τὰ ἔρριψε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἀνόητε, πάρε τὰ κλειδιά μου καὶ πρόσεχε εἰς τὸ ἑξῆς νὰ συμπεριφέρεσαι καλλίτερα.

«Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου».

Ἕνα μικρὸ κορίτσι κατελήφθη αἰφνιδίως ἀπὸ σφοδρὸν πονοκέφαλον καὶ μετά τινα χρόνον κατέληξεν εἰς τὸ νὰ χάσῃ τὸ φῶς του ὁλοτελῶς. Τὴν ὡδήγησαν εἰς διάσημόν τινα ὀφθαλμολόγον καὶ ἐκεῖνος ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ νόσημα ἦτο ἀθεράπευτον. Ὅταν ἔμαθε τὸ μικρὸ κορίστι τί ἀπεφάνθη ὁ ἰατρός, ἀνέκραξε θλιβερῶς:

— Τί εἶπες, μητέρα; Δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸν ἥλιον, οὔτε τοὺς ὡραίους ἀγρούς, οὔτε σέ, γλυκειά μου μητερούλα, οὔτε τὸν πατέρα μου; Ὤ! πῶς θὰ ὑποφέρω τοῦτο;

Καὶ ἀμέσως ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς χεῖράς της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερῶς. Τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἐπὶ τέ-

λους ἡ μητέρα της ἐπῆρεν ἓν μικρὸν κομψοδεμένον βιβλίον ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς τυφλῆς.

— Τί εἶνε αὐτό, μητέρα μου; ἠρώτησε τὸ τεθλιμμένον κοράσιον.

— Εἶνε ἡ ἁγία Γραφή, παιδί μου, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Εὐθὺς ὡς ἡ μικρὰ ἔλαβε τὴν Γραφὴν εἰς τὰς χεῖράς της ἡ μνήμη της ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν, καὶ τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ χωρία διῆλθον ἀπὸ τὸν νοῦν της καὶ ἓν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν διέχυνε φῶς παρήγορον εἰς τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς. Τὰ δάκρυά της ἔπαυσαν καὶ ἔστρεψε τοὺς ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς της πρὸς τὰ ἄνω. Καὶ τότε, ἂν καὶ ὁλόκληρος ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος ἦτο σκοτεινὸς δι' αὐτήν, ἐπειδὴ ἡ καρδία της ἦτο πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ οὐράνιον φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ πρόσωπόν της ἤστραψεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ τὰ χείλη της ἐξῆλθον αἱ ἑξῆς λέξεις: «Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἀσήμαντοι αἰτίαι ὁδηγοῦν πολλάκις εἰς καταστροφάς.

Εἰς κἄποιαν ἐκδρομὴν προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Δρος Ἔλλις μεγάλη τις συκομορέα, ἥτις εἶχε ξηρανθῇ μέχρι τῆς καρδίας.

—Αὐτὸ τὸ ὡραῖον δένδρον, εἶπεν, ἐξηράνθη ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον σκώληκα. Δύο ἔτη πρότερον τὸ δένδρον αὐτὸ ἦτο ἀκμαιότατον, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα δένδρα τοῦ πάρκου, ὁπότε εἷς σκώληξ μόλις δύο πόντων παρετηρήθη προσπαθῶν νὰ εἰσδύσῃ ὑπὸ τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου. Τὸν εἶδε τότε κἄποιος δενδροκόμος παρατυχὼν ἐκεῖ καὶ εἶπεν·

—Ἀφήσατε τὸν σκώληκα αὐτὸν ἐλεύθερον καὶ ἀσφαλῶς τὸ δένδρον αὐτὸ θὰ μαρανθῇ.

Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ δενδροκόμου ἐθεωρήθη ἀπίθανος καὶ ἀστεία. Συνεφώνησαν ἐν τούτοις οἱ παριστάμενοι νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερον τὸν σκώληκα, ὅπως προχωρήσῃ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ.

Μετά τινα χρόνον διέκριναν ὅτι ὁ μικρὸς σκώληξ εἶχε διανοίξει ἀφανῆ τινα ὀπὴν εἰς ἀρκετὸν βάθος ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ. Τὸ ἑπόμενον θέρος τὰ φύλλα τοῦ δένδρου κατέπεσαν ἐνωρίτερον τοῦ

συνήθους, κατὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν δὲ ἔτος τὸ δένδρον εἶχε ξηρανθῆ καὶ ἡ κοιλότης, τὴν ὁποίαν εἶχε διανοίξει ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σκώληξ, διεκρίνετο ἤδη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἄλλοτέ ποτε εὐγενοῦς καὶ καρποφόρου δένδρου.

—Ἄ! εἶπε κάποιος ἐξ ἐκείνων ποῦ εὑρίσκοντο ἐκεῖ, ἀκροώμενοι τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀποξηρανθέντος δένδρου. Ἂς διδαχθῶμεν τώρα ἓν μάθημα ἀπὸ τὸ δένδρον αὐτό. Πόσοι ἄνθρωποι παρεσύρθησαν εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἁμαρτίας καὶ εἰς τὸν αἰώνιον θάνατον ἀπὸ μίαν ἐλαφρὰν ἀπροσεξίαν εἰς τὰς ἀρχάς; Καὶ πόσοι ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο, ὅτι θὰ ἀνεδεικνύοντο μίαν ἡμέραν χρησιμώτατοι εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κατέρρευσαν καὶ κατεστράφησαν ἀπὸ μίαν καὶ μόνην ἁμαρτίαν, ἥτις ὡς ἄλλος σκώληξ ἀπερρόφησε καὶ ἀπεξήρανε πᾶσαν εὐγενῆ τῆς καρδίας των κλίσιν;

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 3ου μ. Χ. αἰῶνος, ὅτε οἱ Χριστιανοὶ διέφυγον ἀπὸ τρεῖς διωγμούς, οἱ διῶκταί των προσεβλήθησαν ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ἐξ ἧς ἠρημώθη ὅλη σχεδὸν ἡ αὐτοκρατορία. Οἱ λοιμώττοντες ἐγκατελείφθησαν ἀπὸ τοὺς φίλους των, ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των, ἀπὸ τὰ τέκνα των, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς των. Ἐνῷ δὲ ἀκόμη ἔζων, ἐρρίπτοντο εἰς τὰς ὁδοὺς χωρὶς νὰ θάπτωνται μετὰ τὸν θάνατόν των.

Ὁ ἅγιος Κυπριανὸς τότε παρακινεῖ τοὺς πιστούς, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος αὐτῶν, ἵνα βοηθήσωσι τοὺς πάσχοντας.

Ἡ θυσία σας, λέγει πρὸς αὐτούς, θὰ εἶνε εὐάρεστος εἰς Αὐτόν. Θὰ εἶνε ἀρεστὸν εἰς ἕνα Θεὸν ἀποθανόντα διὰ τοὺς φονεῖς του νὰ βλέπῃ καὶ σᾶς ἀποθνήσκοντας διὰ νὰ παραμυθήσετε τοὺς διώκτας σας κατὰ τὴν ἀγωνίαν των, διὰ νὰ κλείσετε τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ νὰ τοὺς ἀποδώσετε τὰς ὑψίστας τιμάς.

Ἐπὶ τῇ προτροπῇ τοῦ ἁγίου, οἱ Χριστιανοὶ

τρέχουν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἐρημίας των, διὰ νὰ βοηθήσωσιν ἐκείνους, οἵτινες πρὸ μικροῦ ἐζήτουν τὸ αἷμά των κραυγάζοντες μὲ μεγάλην φωνήν. Δὲν ἐφοβοῦντο πλέον θάνατον διὰ ρομφαίας καὶ ἤρχοντο νὰ ζητήσωσι τὸν διὰ λοιμοῦ θάνατον. Ἤρχοντο διὰ νὰ ἀποθάνουν διὰ τοὺς ἐχθρούς των, ὅπως ἀπέθνησκον διὰ τὴν πίστιν των.

Ἔμεινε πιστὸς καὶ εὐγνώμων.

Ὅταν ὁ Καλίφης Χαροὺν ἀλ Ρασσὶδ ἐθανάτωσε τὸν ἐνάρετον καὶ διάσημον Βεζύρην του Γιαφεὶρ Βερμεκῆ, ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ κάμουν λόγον εὔφημον καὶ ἐπαινετικὸν περὶ τοῦ ἀποθανόντος.

Ἓν τούτοις γέρων τις Ἄραψ ἠδιαφόρησε τελείως πρὸς τὴν ἀπειλὴν καὶ ἐξηκολούθει μετὰ θερμότητος νὰ ἐπαινῇ τὴν καλωσύνην τοῦ θανατωθέντος Βεζύρου. Συνεπείᾳ τούτου προσήχθη εἰς τὸν Καλίφην καὶ ἠρωτήθη ἀπὸ αὐτόν, διατί ἐτόλμησε νὰ ἀθετήσῃ τὴν ἀπαγόρευσιν.

— Θὰ ἦμην τέρας ἀχαριστίας καὶ ἀγνωμοσύνης, ἐὰν δὲν τὴν ἠθέτουν, εἶπεν ὁ Ἄραψ.

Καὶ ἤρχισε τότε νὰ διηγῆται, πῶς ὁ Γιαφεὶρ

τὸν ἐπροστάτευσε καὶ τὸν ἀνύψωσεν ἀπὸ τῆς πτωχείας καὶ ἀφανείας του εἰς περίβλεπτον θέσιν καὶ εἰς πλοῦτον.

— Ὀφείλω τὸ πᾶν εἰς αὐτόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄραψ, καὶ πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατὸν νὰ τρομάξω πρὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ θανάτου καὶ νὰ μὴ ἐκδηλώσω τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην μου εὐγνωμοσύνην;

Κατάπληκτος ὁ Καλίφης πρὸ τοῦ τοιούτου θάρρους καὶ τῆς τόσης ἀφοσιώσεως τοῦ εὐγνώμονος ἀνθρώπου, ἐπεζήτησε νὰ προσελκύσῃ τὸν θαυμασμὸν τοῦ Ἄραβος ἐκείνου καὶ νὰ τὸν μεταβάλῃ εἰς ἀφωσιωμένον ἰδικόν του θεράποντα. Ἕνας τοιοῦτος πιστὸς καὶ εὐγνώμων ἄνθρωπος —ἐσκέφη ὁ Καλίφης—μὲ συμφέρει νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς ἐμέ. Τῷ ἐγχειρίζει λοιπὸν εἰς ἐκδήλωσιν μεγάλης εὐνοίας λαμπρότατον σκῆπτρον, τὸ ὁποῖον ἦτο κεκοσμημένον μὲ πολυτίμους λίθους.

— Τὸ λαμβάνω, εἶπεν ὁ εὐγνώμων καὶ ἀπτόητος Ἄραψ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον μοῦ δίδετε ὡς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν εὐεργέτην μου, προέρχεται ἀπὸ τὸν Βερμεκῆ.

Ἡ πίστις ἑνὸς τυφλοῦ.

Ὁ Μίλλαρ ἠρώτησε κἄποτε ἕνα τυφλόν, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ἀνακτήσῃ τὸ φῶς του. Ὁ τυφλὸς ἀπεκρίθη μὲ σταθερότητα ὡς ἑξῆς:

—Ὄχι, δὲν ἐπιθυμῶ. Διότι ὁ Ἰησοῦς λέγει, «εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ». Ὁ Θεὸς θὰ προεγνώριζεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου θὰ μὲ ἐμόλυναν εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ψυχή μου. Καὶ ἐν τῇ ἀγαθότητί Του προέλαβε τὸ μέγα αὐτὸ κακὸν ἐπιτρέψας νὰ χάσω τὸ φῶς μου. Τὸν εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀνακτήσω τὸ φῶς μου.

Καὶ προσέθεσεν ἀκόμη ὁ τυφλός:

—«Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ». Ὁ Θεὸς μὲ ἐστέρησε τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ νὰ καθαρίσῃ καὶ ἐξαγιάσῃ τὴν καρδίαν μου. Διὰ τοῦτο Τὸν εὐχαριστῶ. Ἂς εἶνε εὐλογημένον Τὸ Ὄνομά Του.

Τὴν ἑπομένην ἑσπέραν, ἐξακολουθεῖ ἀφηγούμενος ὁ Μίλλαρ, περὶ τὴν δεκάτην νυκτερινὴν

ὥραν ὁ τυφλὸς προσηύχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του μὲ τόνον φωνῆς τόσον ἰσχυρόν, ὥστε ἠκούετο εὐκρινῶς εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ ἀπὸ τοὺς ἔξω τῆς οἰκίας. Ἡμεῖς εἴμεθα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὸν ἠκούομεν καθαρώτατα. Τοῦτο μοῦ ἐνέβαλε τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ τυφλὸς ἦτο ὑποκριτὴς καὶ ὅτι προσηύχετο μεγαλοφώνως, διὰ νὰ τὸν ἀκούσωμεν καὶ νὰ τὸν θαυμάσωμεν. Ἐξήτασα τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ τυφλὸς καθ' ἑκάστην ἑσπέραν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὥραν συνήθροιζεν ἐν τῷ οἴκῳ του πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς του καὶ συμπροσηύχετο μετ' αὐτῶν. Διὰ νὰ ἀκούουν δὲ ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἠναγκάζετο νὰ προσεύχεται μεγαλοφώνως.

Τὸ παράδειγμα τοῦ τυφλοῦ, προσθέτει ὁ Μίλλαρ, μὲ ἐνίσχυσε, μὲ ἐδίδαξε, μὲ παρηγόρησε. Καὶ ἀληθῶς, εἰς ποῖον δὲν ὑπενθυμίζει τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: «Εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι, καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται»; (Ἰωάν. θ' 39).

Μάθημα πίστεως.

Εἷς ἀξιωματικὸς συνταξειδεύων μετὰ τῆς κυρίας του κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας κατὰ τὸν πλοῦν. Ἡ κυρία τρομαγμένη ὑπερβολικὰ ἐφώναξε πρὸς τὸν σύζυγόν της:

—Ἀγαπητέ μοι, πῶς μπορεῖς καὶ μένεις ἥσυχος ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς τρικυμμίας; Δὲν σὲ φοβίζουν τὰ κύματά της; Δὲν σὲ τρομάζει ὁ ἐξ αὐτῆς κίνδυνος;

Ὁ ἀξιωματικὸς τότε ἐγερθεὶς ἀνέσυρε τὸ ξίφος του, τὸ διηύθυνε πρὸς τὸ στῆθος τῆς συζύγου του καὶ τὴν ἠρώτησε:

—Δὲν τρομάζεις;

—Ὄχι, ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

—Διατί; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ ἀξιωματικός.

—Εὑρω καλά, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, ὅτι ἡ σπάθη εὑρισκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου μου, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ τόσον πολύ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ θέλῃ τὴν παραμικρὰν βλάβην μου.

Τότε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, μὴ λησμονῆς, ὅτι καὶ ἐγὼ γνωρίζω εἰς ποῖον πιστεύω καὶ ὅτι κρατεῖ Αὐτὸς ἐν τῇ παλάμῃ Του τοὺς ἀνέμους καὶ εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός Του τοὺς ὠκεανούς. Ἐὰν ἐπιτρέψῃ Ἐκεῖνος νὰ πνιγῶμεν, ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν θὰ πράξῃ τοῦτο.

Ἄφωνον κήρυγμα.

Ὁ αἰδεσ. Γουλιέλμος Ζεννώ, διασημότατος ῥήτωρ κατακεραυνῶν τὴν ἀπιστίαν, ἐκοπίασε κάποτε πολὺ προετοιμάζων ἕνα του λόγον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ προσεπάθει νὰ πείσῃ περίφημόν τινα ἄπιστον περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀπίστου τούτου ἐξεφώνει τὸν λόγον αὐτόν, κατελήφθη ὑπὸ τόσης συγχύσεως, ὥστε εὑρέθη ἠναγκασμένος νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ κατέλθῃ τοῦ βήματος, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπηύθυνε θερμήν τινα προσευχήν.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀποτυχία ἑνὸς τόσον διασήμου ῥήτορος καὶ ἀπολογητοῦ, ὅστις πολλάκις εἶχε καταπλήξει τοὺς ἀπίστους διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου του, ἤγαγε τὸν ἀντίπαλον τοῦ αἰδεσιμωτάτου εἰς τὸ νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἰς τὰς προτέρας του ἐπιτυχίας ὁ ἀποτυχὼν ἤδη ἱεροκῆρυξ εἶχε βοηθόν τινα ἀόρατον τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πρώτην ὤθησιν πρὸς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν πίστιν.

Οὕτω δὲ ὁ Θεὸς ἔφερεν εἰς πέρας διὰ τῆς σιγῆς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ λειτουργός του προσε-

πάθει νὰ ἐπιτύχῃ διὰ καλῶς μεμελετημένου λόγου. Ἔκτοτε ὁ αἰδεσ. Ζεννὼ ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι τὸ ἄφωνόν του ἐκεῖνο κήρυγμα ὑπῆρξεν εἷς ἀπὸ τοὺς καρποφορωτέρους καὶ περισσότερον ὠφελίμους λόγους, ἐξ ὅσων εἶχεν ἐκφωνήσει ποτέ.

Βοήθει διὰ νὰ βοηθηθῇς.

Δύο γείτονες, ὁ εἷς τυφλὸς καὶ ὁ ἄλλος χωλός, ἐκλήθησαν εἰς κἄποιο μέρος εἰς ἀρκετὰ μακρυνὴν ἀπόστασιν. Τί ἔπρεπε νὰ γείνῃ; Ὁ τυφλὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἴδῃ, καὶ ὁ χωλὸς δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ. Ὡς ἐκ τούτου ὁ τυφλὸς ἔφερεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸν χωλόν. Ὁ τυφλὸς συνεισέφερε τοὺς πόδας του καὶ ὁ χωλὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, οὕτω δὲ διὰ τῆς ἀλληλοβοηθείας ἐγένετο ὅ,τι μεμονωμένως κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας.

Μὴ λέγῃς λοιπόν ποτε εἰς κανένα· «Εἰμπορῶ νὰ κάμω καὶ χωρὶς ἐσένα». Ἀλλ᾽ ἔσο πάντοτε ἕτοιμος νὰ βοηθήσῃς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὴν βοήθειάν σου, διὰ νὰ δύνασαι καὶ σὺ νὰ τοὺς ζητήσῃς τὴν ἰδικήν των βοήθειαν, ὅταν τὴν χρειασθῇς.

Βασιλικὴ συμπεριφορά.

Εἷς βασιλεὺς συνεσκέπτετο μετὰ τῶν ὑπουργῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων τοῦ κράτους του περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων καὶ περὶ ζωτικωτάτων συμφερόντων τῶν ὑπηκόων του. Ἐκ τῆς συσκέψεως ἐκείνης ἐξηρτᾶτο καὶ ἡ τύχη ἄλλων τινῶν ἐθνῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξετείνετο ἡ ἐπίβλεψις καὶ προστασία τοῦ πανισχύρου ἐκείνου βασιλέως. Αἴφνης ἀκούεται ἡ φωνὴ μικροῦ τινος καὶ ἀνηλίκου πρίγκηπος, ὁ ὁποῖος ἔκλαιεν, εἴτε διότι τρέχων ἐπὶ τοῦ διαδρόμου ἐσκόνταψεν, εἴτε διότι κάποια σφῆκα πετῶσα ἐκεῖ πλησίον τὸν ἐφόβισεν. Ὁ βασιλεὺς τότε ἐγείρεται ἀμέσως, ἀφίνει πρὸς στιγμὴν τοὺς συμβούλους του μόνους καὶ τρέχει νὰ ἀνεύρῃ τὸν μικρὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον καθησυχάζει καὶ παρηγορεῖ.

Τί φρονεῖτε; αὐτὸ ποῦ ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο πολὺ φυσικόν; Δὲν ἐξυψώνει ἔτι μᾶλλον τὸν μονάρχην τοῦτον εἰς τὴν ἐκτίμησίν σας; Διατί λοιπὸν τότε νομίζουν μερικοὶ ὡς ἐξευτελιστικὸν διὰ τὸν Βασιλέα τῶν βασιλευόντων, τὸν ἐπουράνιόν μας Πατέρα, τὸ νὰ συγκαταβαίνῃ μέ-

χρις ἡμῶν καὶ νὰ ἀπασχολῇ τὴν Πρόνοιάν Του μὲ τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν τῶν μικρῶν καὶ ταπεινῶν παιδίων Του; Ναί· ἀληθῶς ἀποτελεῖ τοῦτο ἄπειρον τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐξόχως φυσικόν, ὅταν εἶνέ τις πατὴρ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς υἱούς του καὶ νὰ μὴ ἴσταται ἀδιάφορος εἰς τοὺς φόβους των καὶ εἰς τὰς συγκινήσεις των;

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνηθικότητος.

Ὁ Πέτρος Κλίγκ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον δι' ἀνήθικον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθησε καὶ δολοφονία, καὶ ὁδηγηθεὶς πρὸ τοῦ ἱκριώματος εἶπε τὰ ἑξῆς πρὸς τοὺς συνηγμένους ἐκεῖ ὑπὲρ τὰς 3.000 ἀνθρώπων.

—Ἀδελφοί μου, παραδειγματισθῆτε ἀπὸ ἐμέ. Κατεστράφην ἐκ τῆς ἀνηθικότητος. Ὦ κατηραμένον πάθος, σὺ ὑπῆρξες ἡ αἰτία τῆς τόσης δυστυχίας μου! Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀποφεύγετε τὴν ἁμαρτίαν αὐτήν, μείνατε πιστοὶ εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας, ὑπακούετε εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς πλήξῃ ἡ δυστυ-

χία ἡ ἰδική μου. Νέος ἤμην ἀκόμη, ὅταν ἔχασα τὸν πατέρα μου. Καὶ ἐνόσῳ μὲν ἤκουον τὴν καλήν μου μητέρα, ἤμην φρόνιμος καὶ εὐτυχής. Ἀλλ' αἱ κακαὶ συμβουλαὶ μὲ κατέστησαν ἀπειθῆ εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ ἰδοὺ τώρα καταστρέφομαι. Συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας ὅλους ὅσοι ὑπῆρξαν αἴτιοι τῆς δυστυχίας μου. Διότι ἀναγνωρίζω κατὰ βάθος, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ κυρίως αἴτιος τῆς δυστυχίας μου. Μὴ κλαίετε δι' ἐμέ, διότι εἶμαι ἄξιος τῆς τύχης μου. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μου.

Ἀνυψώσας δὲ κατόπιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνέκραξε:

— Κύριε Ἰησοῦ, συγχώρησέ μου τὰς ἁμαρτίας καὶ δέξαι τὸν θάνατόν μου εἰς ἐξιλέωσιν τῶν ἐγκλημάτων μου!

Ἀμέσως δὲ τότε ἀπευθύνας τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν πρὸς τὸ πλῆθος παρεδόθη εἰς τοὺς δημίους καὶ μετά τινας στιγμὰς ἐξέπνευσε.

Τὰ αἴτια τῆς ἀπιστίας.

Ὁ ἱεραπόστολος Μοφφὰτ ἐκήρυττεν ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων περὶ τῆς ἀναστάσεως, ὁπότε ὁ Μάκαμπα, περίφημος ἀρχηγός, ἀνέκραξε :

—Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποῦ λέτε διὰ τοὺς νεκρούς ; Οἱ νεκροὶ ἀνίστανται ;

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἱεραπόστολος, ὅλοι οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθῶσι.

—Καὶ ὁ πατήρ μου θ' ἀναστηθῇ ; ἠρώτησεν ὁ ἄγριος.

—Ναί· ἀπεκρίθη ὁ ἱεραπόστολος.

—Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐσφάγησαν εἰς τὰς μάχας, θὰ ἀναστηθοῦν καὶ αὐτοί ; ἠρώτησε πάλιν ὁ ἄγριος.

—Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἱεραπόστολος. Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ἐφονεύθησαν καὶ τῶν ὁποίων τὰ πτώματα κατέφαγον οἱ λέοντες, αἱ τίγρεις, οἱ κροκόδειλοι, θὰ ἀναστηθοῦν καὶ θὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιον τοῦ μεγάλου κριτηρίου.

—Ἀκοῦτε ! ἀνέκραξεν ὁ ἄγριος στραφεὶς πρὸς τοὺς παλαιοὺς πολεμιστάς. Ἠκούσατέ ποτε σεῖς τέτοια παράδοξα καὶ πρωτάκουστα νέα ; Ἠκούσατε κανένα νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ βεβαιώνῃ, ὅσα λέγει αὐτός ;

—Ποτέ, ἀπεκρίθη κάποιος γέρων.

Ὁ ἀρχηγὸς τότε ἐστράφη πρὸς τὸν ἱεραπόστολον καὶ εἶπε:

—Πάτερ, σᾶς ἀγαπῶ πολύ· ἀλλ᾽ οἱ λόγοι περὶ τῆς ἀναστάσεως εἶνε πάρα πολὺ μεγάλοι δι᾽ ἐμέ. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Οἱ νεκροὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναστηθοῦν· οἱ νεκροὶ δὲν θὰ ἀναστηθοῦν.

—Εἰπέ μοι, φίλε μου, διατί δὲν θὰ ἀναστηθοῦν; ἠρώτησεν ὁ ἱεραπόστολος.

—Ἔχω σφάξει χιλιάδας ὁλοκλήρους. Θὰ ἀναστηθῶσι λοιπόν;

Πόσοι ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἀπωθοῦσι τὴν πίστιν, διότι θέλουν ν᾽ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μελλούσης κολάσεως καὶ τιμωρίας!

Ὁ πρίγκηψ κηπουρός.

Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, συνεχίζων τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατακτήσεις του, κατέλαβε καὶ τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Σιδῶνος (τῆς Φοινίκης), ἥτις τῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχόντων τῆς Περσίας εἶχεν ἰδιαίτερον βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐνικήθη καὶ ἠχμαλωτίσθη. Ὁ Ἀλέξανδρος τότε προσέφερε τὸ στέμμα τῆς Σιδῶνος εἰς δύο νέους τῆς χώρας, οἵτινες λόγῳ τῶν ἀρετῶν των ἦσαν ἄξιοι αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τοὺς ὁποίους οἱ ἀρχαῖοι νόμοι τῆς χώρας δὲν ἐπέτρεπον νὰ τὸ δεχθῶσιν.

— Οἱ νόμοι οὗτοι, εἶπον οἱ δύο νέοι, δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἀνέλθῃ ἄλλος ἐπὶ τοῦ θρόνου, παρὰ μόνον ἐκεῖνος, ὅστις κατάγεται ἐκ τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν βασιλέων μας.

Ὁ Ἀλέξανδρος χωρὶς νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὴν εὐγενῆ ταύτην ἄρνησιν, ἠρώτησεν αὐτούς, τίς ἦτο μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τῶν ἀρχαίων βασιλέων ὁ μᾶλλον ἄξιος διὰ τὸ στέμμα. Ἐκεῖνοι δὲ τοῦ ὑπέδειξαν τὸν Ἀβδολώνυμον.

Ὁ Ἀβδολώνυμος, παρ' ὅλην τὴν ἐπιφανεστάτην καταγωγήν του, εἶχε καταντήσει εἰς τὴν ἐσχάτην πτωχείαν. Ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ

τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του, καλλιεργῶν ὁ ἴδιος μετὰ ζήλου μικρὸν κῆπον κείμενον εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως. Καὶ ἐπειδὴ ταυτοχρόνως ἐξήσκει καὶ πᾶσαν ἀρετήν, κατώρθωνεν ἐν τῇ θεωρουμένῃ ταπεινωτικῇ ἐργασίᾳ τοῦ κηπουροῦ νὰ εὑρίσκῃ τὴν εὐτυχίαν του.

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἐλθόντες τὸν εὗρον ἐργαζόμενον εἰς τὸ κηπάριόν του· τοῦ προσέφεραν ἐκ μέρους τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ διάδημα καὶ τὰ βασιλικὰ ἐνδύματα, φωναὶ δὲ ἐνθουσιώδεις ἐπλήρουν τὸν ἀέρα ἐκ μέρους πολλοῦ πλήθους ἐπευφημοῦντος αὐτόν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀβδολώνυμος ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύετο· κατόπιν δὲ ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν ὅτι αὐθάδεις τινὲς ἤθελον νὰ ἐμπαίξουν τὴν δυστυχίαν του. Τέλος ἐνόησε καὶ ἐπείσθη, ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις ἦσαν σοβαραὶ καὶ ἀληθεῖς. Ἐδέχθη λοιπὸν τότε χωρὶς σπουδὴν καὶ ταραχὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ στέμμα μὲ ὕφος τόσον ἤρεμον καὶ ἥσυχον, ὡσεὶ νὰ ἐλάμβανε τὴν σκαπάνην.

Παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ τρόπον εὐγενῆ καὶ μετριόφρονα. Ὁ Ἀλέξανδρος δέ, μαθὼν τὰ κατ' αὐτόν τὸν ἐρωτᾷ:

— Πῶς σύ, ἐκ βασιλικοῦ αἵματος καταγόμενος, ἠδυνήθης νὰ βαστάσῃς τὴν δυστυχίαν;

— Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀβδολώνυμος, μὲ τὴν ὁποίαν βαστάζω ὡσαύτως καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ἡ ἐργασία τῶν χειρῶν μου μέχρι τῆς σήμερον ἤρκει διὰ τὰς ἀνάγκας μου. Τίποτε δὲν εἶχον, ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν μοῦ ἔλειπε.

Ὁ Ἀλέξανδρος, θαυμάσας τὰ ὑψηλὰ ταῦτα αἰσθήματα, τοῦ προσέφερεν ἀρκετὰ δῶρα. Ὁ Ἀβδολώνυμος δέ, ἀκολουθῶν τὰς συνηθείας του, μετ' ἐπιμελείας ἀνέλαβε τὰ νέα καθήκοντά του καὶ ἀνεδείχθη τόσον φιλόπονος ὡς βασιλεύς, ὅσον ἦτο καὶ ὡς κηπουρός.

«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς....»

Ὅταν ἡ χολέρα μετεδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Οὐγγαρίαν κατὰ τὸ 1831, οἱ Σλαῦοι χωρικοὶ τῶν βορείων μερῶν εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχον δηλητηριασθῇ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες ἤθελον νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτῶν. Ἕνεκα τούτου ἐξερράγη ἐπανάστασις καὶ τρομερώταται ἀγριότητες ἔλαβον χώραν εἰς βάρος τῶν εὐγενῶν.

Εὐγενής τις συνελήφθη ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς μι-

ᾶς κωμοπόλεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο πολὺ ἀγαπητός, διότι ἦτο ὑπερβολικὰ ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἐσύρθη λοιπὸν ἔξω τῆς οἰκίας του καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν δέρουν διὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ ὁμολογήσῃ ποῦ εἶχε κεκρυμμένον τὸ ὀηλητήριον. Ἀκολούθως τὸν ὡδήγησαν εἰς σιδηρουργεῖον καὶ τρεῖς φορὰς ἀλληλοδιαδόχως ἔθεσαν εἰς τοὺς πόδας του ὑποδήματα σιδηρᾶ, τὰ ὁποῖα εἶχον πυρακτώσει προηγουμένως.

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἐπόνει καὶ ὑπέφερε φοβερά. Ματαίως ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς ἐξηγήσεις μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπὶ τέλους κατέπεσε λιπόθυμος καὶ εἰς στιγμήν, καθ' ἣν ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν, ἐπρόφερε τὰς γλυκείας ἐκείνας λέξεις, τὰς ὁποίας καὶ ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι».

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τούτων ἡ ἀγρία μανία τῶν χωρικῶν ὡς ἐκ θαύματος κατεστάλη ἀμέσως. Κατάπληκτοι οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα καὶ μακροθυμίαν τοῦ θύματός των συνησθάνθησαν τὸ ἀδίκημά των καὶ ὑπεβοήθησαν τὸν πάσχοντα διὰ νὰ ἀναλάβῃ, ἔκτοτε δὲ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη των ἐπολλαπλασιάσθη.

Ἡ ἀδικία χειροτέρα τῆς πτωχείας.

Ὁ Ἀρτιβαρζάκης, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Ἀρταξέρξου, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν βασιλέα κάποιαν χάριν, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ ἀδικήματος. Διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὸ ρουσφέτι αὐτὸ εἰς τὸν ἀξιωματικόν του ὁ βασιλεύς, ἔπρεπε νὰ διαπράξῃ ἀδίκημα.

Ὁ βασιλεὺς ἐπληροφορήθη ἐν τῷ μεταξύ, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐζήτει τὴν χάριν ἐκείνην, διότι τοῦ εἶχον ὑποσχεθῆ οἱ ἐνδιαφερόμενοι γενναῖον χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐμέτρων εὐθὺς ὡς θὰ ἐγίνετο τὸ ρουσφέτι. Ἀμέσως λοιπὸν ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν θησαυροφύλακα τῆς αὐλῆς του καὶ τὸν διέταξε νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνήρχετο εἰς 30.000 χρυσῶν νομισμάτων. Συγχρόνως δὲ εἶπεν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοὺς ἑξῆς βαρυσημάντους λόγους:

—Λάβε τὸ ποσὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον σοῦ τὸ δίδω εὐχαρίστως ὡς δεῖγμα τῆς φιλίας μου πρὸς σέ. Ἓν δῶρον τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ μὲ κάμῃ πτωχόν. Ἀλλ' ἐὰν ὑποχωρήσω εἰς τὴν ἀξίωσίν σου καὶ σοῦ χάμω τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖς, ἀσφαλῶς θὰ γείνω πτωχός, διότι θὰ γείνω ἄδικος.

Τιμωρία τῆς ἀδικίας.

Ὁ Καμβύσης ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἦτο περίφημος διὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς διοικήσεώς του καὶ διὰ τὸν ἀπαράμιλλον σεβασμόν του πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς εἶχεν ἰδιαίτερόν τινα εὐνοούμενον, τὸν ὁποῖον διώρισε δικαστήν. Ἀλλ' ὁ δικαστὴς οὗτος ἀπεθρασύνθη τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τοῦ ἡγεμόνος, ὥστε βασιζόμενος εἰς αὐτὸν οὐδόλως ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ὅλη του ἡ προσπάθεια ἐστράφη εἰς τὸ πῶς νὰ πλουτίσῃ περισσότερον καὶ ταχύτερον. Ἐδωροδοκεῖτο λοιπὸν σκανδαλωδέστατα καὶ ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης κατήντησε φανερὰ ἀγοραπωλησία.

Ἀλλ' ὅταν ὁ Καμβύσης ἐπληροφορήθη περὶ τῶν παρεκτροπῶν αὐτῶν, ἐξεμάνη διὰ τὴν ἀγνώμονα συμπεριφορὰν τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος τόσον ἀναισχύντως κατεχρᾶτο τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιδειχθεῖσαν βασιλικὴν εὔνοιαν καὶ τόσον ἐλεεινῶς διέσυρε τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ κριτοῦ καὶ μὲ τόσην ἀσυνειδησίαν ἐθυσίαζε τὰ συμφέροντα καὶ τὰ δίκαια τῶν ὑπηκόων τοῦ κράτους εἰς τὴν φιλαργυρίαν τὴν ἰδικήν του. Διέταξε λοιπὸν νὰ

καθαιρεθῇ δημοσίως καὶ νὰ θανατωθῇ. Ἀκολούθως παρήγγειλε νὰ ἐκδάρουν τὸν θανατωθέντα ἀνάξιον δικαστήν, καὶ μὲ τὸ δέρμα του νὰ καλύψουν τὴν δικαστικὴν ἕδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο, καὶ ἡ ὁποία ἕδρα θὰ ἐξηκολούθει ὀρθουμένη ἐν τῷ κριτηρίῳ ὡς διαρκὴς ἀπειλὴ καὶ ὡς παράδειγμα τρομερὸν διὰ τοὺς διαδόχους τοῦ καθαιρεθέντος.

Προσὸν ἀπαραίτητον δι' ἰατρόν.

Στρατιωτικός τις χειροῦργος διηγήθη τὰ ἑξῆς:

— Οὐδέποτε ἠσθάνθην τόσον πολὺ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ εἶμαι Χριστιανὸς ὅσον κατὰ τὴν μάχην τῆς Χικκαμάουγας. Ἀριθμός τις ἀνδρῶν ἐκομίσθη εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου ἀπεκόπτομεν μέλη ἠκρωτηριασμένων ἢ προσεδένομεν τραύματα πληγωμένων στρατιωτῶν. Ἐξετάζων τὸ τραῦμα ἑνὸς ἀτυχοῦς στρατιώτου, ὑπεχρεώθην νὰ τῷ εἴπω, ὅτι θὰ ἔζη ἐπὶ ὀλίγας μόνον στιγμὰς καὶ ὅτ ὁ θάνατος ἐπήρχετο ραγδαίως. Ἐκεῖνος ἐστράφη τότε καὶ προσέβλεψεν εἰς ἐμέ.

— Ἰατρέ, μοῦ εἶπεν, εἶσαι Χριστιανός;

Τοῦ ὡμολόγησα, ὅτι δὲν ἤμην.

—Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ Χριστιανός; ἀνεφώνησε τότε ὁ θνήσκων.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ ἀπεκρίθη.

— Χρειάζομαι κἄποιον Χριστιανὸν νὰ συμπροσευχηθῇ μαζύ μου, πρὶν ἢ ἀποθάνω, προσέθηκεν ὁ ἀποθνήσκων.

— Εἶσαι Χριστιανός; τὸν ἠρώτησα ἐγὼ τότε.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· εἶμαι Χριστιανός. Καὶ πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχα ἐδῶ κἄποιον νὰ προσευχηθῇ μαζύ μου, πρὶν ἢ ἀπέλθω διὰ νὰ συναντήσω τὸν Ἰησοῦν! Ὦ ἰατρέ μου! Δὲν προσεύχεσθε σεῖς;

Τὸ παράπονον τοῦ θνήσκοντος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκε παρήγορον κατὰ τὰς τελευταίας του ἐκείνας στιγμὰς μὲ συνεκίνησε τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἀντισταθῶ. Ἐγονυπέτησα πλησίον του καὶ ἀπηύθυνα μίαν ἐγκάρδιον προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν. Δὲν εἰξεύρω πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ καὶ ἡ προσευχή, τὴν ὁποίαν ἡ σφοδρὰ συγκίνησις τῆς καρδίας μου μοὶ ἐνέπνευσε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπέδρασε πάρα πολὺ ἐπὶ τῆς ζωῆς μου.

Ὁ στρατιώτης ἀπέθανεν εὐθὺς μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἀφ' ὅτου ἐτελείωσεν ἡ προσευχή.

«Θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρός».

Αὐτοκράτορες διῶκται καὶ τύραννοι, οἵτινες ἀδίκως ἔχυσαν αἷμα ἀθῷον καὶ κατεδίωξαν τοὺς Χριστιανούς, παρεχώρησεν ἡ θεία δικαιοσύνη ἵνα λάβωσι τέλος σκληρὸν καὶ ἄθλιον.

Οὕτω ὁ Νέρων, ἐκθρονισθεὶς καὶ ἐννοήσας, ὅτι ἐκινδύνευε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ κακοποιηθῇ ἀπὸ τοὺς διώκτας του, ηὐτοκτόνησεν. Ὁ Δομιτιανὸς ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του δούλους. Ὁ Ἀδριανὸς ἀπέθανεν ἀπὸ βασανιστικὴν ἀσθένειαν, ἥτις συνωδεύετο μὲ μεγάλην διανοητικὴν ἔξαψιν καὶ ἀγωνίαν. Ὁ Σεβῆρος, ἀφ' ὅτου ἐκήρυξε τὸν διωγμὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶδεν οὔτε μίαν ἡμέραν εὐτυχῆ, ἐν τέλει δὲ ἐφονεύθη δι' ἐπιβουλῆς τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Μαξιμῖνος ἀπέθανε θάνατον βίαιον καὶ τραχύν. Ὁ Δέκιος ἐπνίγη εἴς κἄποιαν πορείαν καὶ τὸ πτῶμά του δὲν εὑρέθη. Ὁ Βαλεριανὸς συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Περσῶν καί, ἀφοῦ ὑπέφερεν ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη τὰ δεινὰ τῆς αἰχμαλωσίας, τὸν ἔγδαραν ζωντανόν. Ὁ Διοκλητιανὸς ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ κατήντησεν εἰς παραφροσύνην. Ὁ Μαξιμιανὸς ἐστραγγαλίσθη.

Ἡ ἀπάντησις ἑνὸς χειρούργου.

Ὁ διαπρεπὴς χειροῦργος Βοῦδον ἐκλήθη κάποτε ἀπὸ τὸν καρδινάλιον Δουβοᾶ, πρωθυπουργὸν τῆς Γαλλίας, ὅπως τοῦ κάμῃ ἐγχείρησίν τινα σπουδαιοτάτην.

Ὁ καρδινάλιος ἰδὼν τὸν χειροῦργον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του τῷ εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Βέβαια, δὲν θὰ περιμένετε νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε μὲ τὸν αὐτὸν τραχὺν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεσθε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀθλίους ἀσθενεῖς σας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Hôtel—Dieu.

—Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Βοῦδον μετὰ πολλῆς ἀξιοπρεπείας, ἕνας ἕκαστος ἀπὸ τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς ἀσθενεῖς, ὅπως εὐαρεστεῖται ἡ Ἐξοχότης σας νὰ τοὺς ὀνομάζῃ, εἶνε δι' ἐμὲ ἀνὰ εἷς πρωθυπουργός.

Παράδειγμα ἀφελοῦς πίστεως.

Ἕνα πτωχὸ καὶ μικρὸ παιδὶ ἐκ Γερμανίας, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Μοραβιανὴν Σχολήν, ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, εἰς Οὐρανούς, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Κύριέ μου καὶ Σῶτερ Ἰησοῦ Χριστέ, ἔχασα τὸν πατέρα μου. Εἴμεθα πολὺ πτωχοί· ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι μᾶς λέγεις διὰ τοῦ Εὐαγγελίου Σου, ὅτι πᾶν ὅ,τι ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐν τῷ Ὀνόματί Σου, θὰ μᾶς τὸ δώσῃ. Πιστεύω εἰς ὅσα λέγεις, Κύριε Ἰησοῦ. Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν Θεὸν ἐν τῷ Ὀνόματί Σου, ἵνα δώσῃ εἰς τὴν μητέρα μου τὰ μέσα νὰ μὲ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Μοραβιανὴν Σχολήν. Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐξακολουθήσω μαθήματα καὶ νὰ μάθω περισσότερα γράμματα! Τὸ ζητῶ ἀπὸ Σέ, Κύριε, καὶ Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερον».

Ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἰδὼν τὴν παράδοξον διεύθυνσιν, ἥτις ἦτο ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ἤνοιξε. Καὶ ἡ

ἐπιστολὴ ἐκείνη ἡ ἀθώα δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἀνεγνώσθη εἰς μίαν ἐκ τῶν συνεδριάσεων τῆς Μοραβιανῆς Ἑταιρείας, ὁπότε ἡ βαρωνὶς Λέππε ἀνέλαβε τὸν μικρὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει νὰ εἰσαχθῇ.

Ὁ ὄγκος τῆς ἀγνοίας μας.

Ὁ περίφημος Δουβάλ, βιβλιοθηκάριος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου τοῦ Α΄, ἀπήντα συχνὰ «ἐ ν γ ν ω ρ ί ζ ω» εἰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἀπηύθυνον ἐπὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν θεμάτων.

—Ἀλλ᾽ ὁ αὐτοκράτωρ, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἷς ἀμαθής, σᾶς πληρώνει διὰ νὰ γνωρίζετε.

—Μὲ πληρώνει δι᾽ ὅ,τι εἰξεύρω, ἀπήντησε μετριοφρόνως ὁ σοφός· ἐὰν ἐπληρωνόμην δι᾽ ὅσα δὲν γνωρίζω, οἱ θησαυροὶ τῆς αὐτοκρατορίας δὲν θὰ ἐπήρκουν.

Ὁ ἐκ τῶν κακῶν συναναστροφῶν κίνδυνος.

Ὁ Σωφρόνιος, σοφὸς διδάσκαλος, δὲν ἠνείχετό ποτε, ὅπως τὰ ἀνδρωθέντα ἤδη τέκνα του, καθὼς καὶ αἱ εἰς ὥριμον ἡλικίαν θυγατέρες του, συναναστρέφωνται μετὰ προσώπων, τῶν ὁποίων ἡ διαγωγὴ δὲν ἦτο κατὰ πάντα ὀρθὴ καὶ ἁγνή.

—Ἀγαπημένε μου πατέρα, εἶπεν ἡ εὐγενὴς Εὐλαλία εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν τῆς ἀπηγόρευσε νὰ ἐπισκεφθῇ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν ἐλαφρὰν Λουκίνδην, ἀγαπημένε πατέρα, πρέπει νὰ μᾶς θεωρῇς πολὺ παιδιά, ἐὰν φαντάζεσαι ὅτι μπορεῖ νὰ βλαβῶμεν ἀπὸ τοιαύτας συναναστροφὰς καὶ ἐπισκέψεις.

Ὁ πατὴρ ἔλαβε τότε ἐν σιωπῇ ἓν ἐσβεσμένον κάρβουνον ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα του.

—Δὲν θὰ σὲ κάψῃ, παιδί μου, τῆς εἶπε· πάρε το.

Ἡ Εὐλαλία ὑπήκουσε καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἡ λευκὴ χείρ της ἐλερώθη καὶ ἐμαύρισεν, ἐπειδὴ δὲ τῆς ἐξέφυγε τὸ κάρβουνον ἀπὸ τὰ χέρια, ἐλέρωσε καὶ τὸ λευκόν της φόρεμα.

—Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε προσεκτικός, ὅταν κρατῇ κάρβουνα, εἶπε μὲ πολλὴν στενοχωρίαν ἡ Εὐλαλία.

—Ναί, ἀλήθεια! αὐτὸ θέλω νὰ πῶ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ πατήρ. Βλέπεις, παιδί μου, ὅτι τὰ κάρβουνα, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν καίουν, μαυρίζουν. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν συναναστροφὴν τῶν κακῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν δὲν σὲ ἐπηρεάσουν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ εἰς τὰ φρονήματα, ἡ μετ' αὐτῶν συναναστροφὴ θὰ σοῦ ἀμαυρώσῃ τὴν φήμην καὶ τὸ καλὸν ὄνομα.

Ἡ ὑγεία καρπὸς τῆς ἐγκρατείας.

Ἀθηναῖός τις, συνομιλῶν ποτε μετὰ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, παρεπονεῖτο ὅτι δὲν εἶχέ ποτε ὄρεξιν καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἐφαίνετο τίποτε καλὸν ἀπὸ ὅ,τι ἔτρωγε.

— Γνωρίζω, τοῦ εἶπεν ὁ φιλόσοφος, ἓν φάρμακον ἀλάνθαστον κατὰ τῆς ἀσθενείας σου. Νὰ τρώγῃς ὀλιγώτερον. Τότε καὶ τὰ φαγητὰ θὰ σοῦ φαίνωνται μᾶλλον εὐχάριστα, καὶ τὰ ἔξοδά σου θὰ εἶναι ὀλιγώτερα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑγεία σου πολὺ θὰ βελτιωθῇ.

Εἷς ἄπιστος ἐπιστραφείς.

Ὁ Ἀθηναγόρας, διασημότατος φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δεύτερον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ὄχι μόνον ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἀλλ᾽ εἶχε λάβει καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ συγγράψῃ κατ᾽ αὐτῆς. Πλὴν ὅμως, καθ᾽ ὃν χρόνον ἐξήταζε τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ ἐχρησίμευον ὡς βάσις τῆς κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ συγγραφῆς του, καὶ καθ᾽ ὃν χρόνον συνέλεγε τὸ ὑλικὸν τῆς συγγραφῆς ταύτης, ἐπηρεάσθη τόσον πολὺ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε δὲν ἤργησε νὰ μεταστραφῇ καὶ μεταπειθόμενος νὰ μεταβληθῇ καὶ αὐτὸς εἰς Χριστιανόν. Αἱ προθέσεις καὶ ἀποφάσεις του κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἤλλαξαν· καί, ἀντὶ νὰ συγγράψῃ ἔργον πολεμικὸν κατὰ τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, συνέταξε περίφημον ἀπολογίαν ὑπὲρ αὐτῆς, ἡ ὁποία σώζεται μέχρι σήμερον, καὶ ἡ ὁποία τοῦ προσεπόρισε τὸν τίτλον τοῦ Ἀπολογητοῦ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Γνωριμία, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ὁδηγεῖ ἡ πίστις.

Ὅταν ὁ εὐσεβὴς Ἐπίσκοπος Μπέβεριτς διήρχετο τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀναγνωρίζῃ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς στενῶς συνδεδεμένους πρὸς αὐτόν. Ἱερεύς τις, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ οἰκεῖος πρὸς τὸν θνήσκοντα ἐπίσκοπον, τὸν ἐπεσκέφθη καὶ ὅταν ὡδηγήθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, τῷ εἶπε· «Σεβασμιώτατε Μπέβεριτς, μὲ γνωρίζετε;» — «Ποῖος εἶσθε;», ἠρώτησεν ὁ θνήσκων. Ὁ ἱερεὺς τότε εἶπε ποῖος ἦτο, ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζε.

Μετ' ὀλίγον ἄλλος φίλος εἰσῆλθεν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξ ἴσου γνωστὸς καὶ οἰκεῖος πρὸς τὸν ἀποθνήσκοντα. «Μὲ γνωρίζετε, Σεβασμιώτατε;», ἠρώτησε καὶ ἐκεῖνος. —«Ποῖος εἶσθε;» ἀπήντησε πάλιν ὁ ἐπίσκοπος. Ὅταν δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ἦτο εἷς ἀπὸ τοὺς στενωτέρους φίλους του, ἐκεῖνος ἀπήντησεν ἐκ νέου, ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζε.

—Καλά, εἶπε τότε εἷς ἐκ τῶν παρισταμένων.

Σεβασμιώτατε Μπέβεριτς, γνωρίζετε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν;

— Τὸν Ἰησοῦν Χριστόν! εἶπεν ἀναζωογονούμενος ὁ ἀποθνήσκων, ὡσὰν τὸ ὄνομα τοῦτο νὰ ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ ἔκτακτόν τινα γοητείαν. Τὸν Ἰησοῦν Χριστόν! ἐπανέλαβεν. Ὦ! ναί· τὸν ἐγνώρισα ἐπὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτη. Τιμιώτατε Σωτέρ μου, εἶσαι ἡ μόνη ἐλπίς μου!

Λόγοι τοῦ Ἐπικτήτου.

Ὁ ἔνδοξος φιλόσοφος Ἐπίκτητος, ἀκμάσας κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔλεγεν·

— Ὁ Θεὸς μὲ ἔπλασεν. Εἴθε διὰ τοῦτο νὰ ἠδυνάμην κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου μου στιγμὰς νὰ λέγω πρὸς Αὐτόν: Ὦ Κύριέ μου! Ὦ Πάτερ μου! Ἤτο θέλημά Σου νὰ ὑποφέρω· ἰδοὺ ὑπέφερα μεθ' ὑπομονῆς καὶ καρτερίας. Ἠθέλησας ἵνα γείνω πτωχός· ἰδοὺ ἐδέχθην εὐχαρίστως τὴν πτωχείαν. Μὲ κατέστησας ἄδοξον καὶ ἄσημον· ἰδοὺ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀντιστῶ εἰς τὸ θέλημά Σου. Θέλεις ἤδη ἵνα ἀποθάνω· γενηθήτω τὸ θέλημά Σου· ἐγὼ καὶ ἀποθνήσκων Σὲ λατρεύω καὶ Σὲ προσκυνῶ.

Αἱ κτήσεις ἑνὸς Χριστιανοῦ.

Κάποιος εὐγενὴς μίαν ἡμέραν συνωμίλει μὲ ἕνα φίλον του καὶ τοῦ ἐδείκνυε τὰς ἐκτάσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἰδικαί του. Περιφέρων τὴν χεῖρά του τριγύρω, «Αὐτά» ἔλεγεν, εἶνε ἰδιοκτησία μου». Δεικνύων ἔπειτα εἰς μεγάλην ἀπόστασιν μίαν πλευρὰν ὁλόκληρον, «Βλέπετε, εἶπεν, ἐκεῖνον τὸν ἀγρόν;» «Ναί». «Αἴ! εἶνε ἰδικός μου». Δεικνύων πάλιν εἰς τὴν ἄλλην πλευράν· «Βλέπετε, εἶπεν, ἐκείνην τὴν οἰκίαν;» «Ναί». «Καὶ ἐκείνη λοιπὸν ἀνήκει εἰς ἐμέ».

Τότε εἶπε καὶ ὁ φίλος του·

—Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ μικρὸν χωρίον ἐκεῖ κάτω; Ἐκεῖ λοιπὸν ζῇ μία πτωχὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία δύναται νὰ εἴπῃ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι εἴπατε σεῖς.

—Μπᾶ! πῶς; Τί δύναται νὰ εἴπῃ; ἠρώτησε διαπορῶν ὁ εὐγενής.

—Δύναται νὰ εἴπῃ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἰδικός μου.

Ὁ εὐγενὴς τὸν παρετήρησε συγκεχυμένος καὶ δὲν εἶπε πλέον τίποτε ἄλλο.

Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός, κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐτραυματίσθη θανασίμως εἰς πόλεμόν τινα κατὰ τῶν Περσῶν. Τότε ἱστορεῖται, ὅτι ἐγέμισε τὸ κοῖλον τῆς παλάμης του αἵματος καὶ διασκορπίσας αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα εἶπε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς: «Νενίκηκάς με, Γαλιλαῖε!», ὑπονοῶν διὰ τῶν λέξεων τούτων, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ κατανικήσῃ καὶ καταβάλῃ τὸν Γαλιλαῖον, ἤτοι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλὰ κατενικήθη ὑπ' αὐτοῦ.

Διαρκούσης τῆς ἐκστρατείας ταύτης εἷς ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἕνα Χριστιανὸν ἐξ Ἀντιοχείας:

—Τί κάμνει τώρα ὁ υἱὸς τοῦ τέκτονος;

—Ὁ Ποιητὴς τοῦ κόσμου, ἀπήντησεν ὁ Χριστιανός, τὸν Ὁποῖον σὺ ὀνομάζεις ὑβριστικῶς υἱὸν τοῦ τέκτονος, ἀσχολεῖται τώρα εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἓν φέρετρον διὰ τὸν αὐτοκράτορα.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν αἱ εἰδήσεις περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Ἡ δύναμις ἡ ἐγκρυπτομένη εἰς τὴν λέξιν Ἰησοῦς Χριστός.

Εἷς γενναῖος ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ ἀπέθνησκε λόγῳ βαρέος τραυματισμοῦ ἐν τῇ μάχῃ. Ἡ ἕξαψις τοῦ πυρετοῦ ἦτο μεγάλη. Ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γενναίων του ἀνδρῶν καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἦν βαρὺ πυροβόλον ἦτο ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῶν ἕτοιμον νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ. Ἡ στενοχωρία του ἦτο μεγάλη. Ἐπὶ τέλους τοῦ ἐφάνη ὅτι τὸ πυροβόλον ἐξεπυρσοκρότησε καὶ ὅτι οἱ ἄνδρες του δεκατισθέντες ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό,—ἀφηγεῖται ὁ ἱερεὺς τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀτυχὴς ἀξιωματικὸς ἐνοσηλεύετο—παρενέβην.

—Ἐδῶ, τῷ εἶπον, δὲν ὑπάρχουν πυροβόλα. Εὑρίσκεσθε ἀσφαλὴς ἐν μέσῳ φίλων.

—Ἀφήσατέ με μόνον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μὲ τόνον αὐστηρόν. Πρέπει νὰ ἀνασυντάξω τοὺς στρατιώτας μου καὶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἔφοδον.

—Ὄχι, εἶπον. Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ

σκηνῶν πολεμικῶν. Ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἁπλῆ μνημόνευσις τοῦ Ὀνόματος τούτου ἐφάνη ὅτι ἤσκησεν ἀμέσως τὴν θαυμασίαν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν πολλάκις ἤκουσα νὰ τοῦ ἀποδίδουν. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἀποθνήσκοντος κατέπαυσε παρευθύς· τὸ παραλήρημά του παρῆλθε καὶ ἓν μειδίαμα ἤνθησεν εἰς τὰ ὠχρὰ χαρακτηριστικά του. Μετὰ στιγμιαίαν δὲ σιγὴν εἶπε μὲ τόνον φωνῆς χαμηλόν.

—Ὁ Ἰησοῦς! ὁ Ἰησοῦς! Αὐτὸς εἶπε: «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Εἶμαι κοπιασμένος.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ ἔνδοξον ἀνάπαυσιν τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ εὐθύνη τοῦ διαβόλου καὶ ἡ ἐνοχὴ ἡ ἰδική μας.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγη κάποιος ἱεραπόστολος ἐκήρυττεν εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Εἰς μίαν τῶν ὁμιλιῶν του διέκοψεν αὐτὸν εἷς ἀπὸ τοὺς Βραχμάνας καὶ τῷ ἀπηύθυνε τὰς κάτωθι ἐρωτήσεις:

—Κύριε, δὲν εἴπατε ὅτι ὁ διάβολος πειράζει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ἁμαρτάνωσι;

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἱεραπόστολος.

—Τότε, προσέθηκεν ὁ ἰθαγενής, ἀσφαλῶς ἡ ἁμαρτία βαρύνει τὸν διάβολον. Ὁ διάβολος λοιπὸν καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ὑποστῇ τιμωρίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, καθ' ὃν χρόνον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιδοκιμασίαν των διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ συμπατριώτου των, ὁ ἱεραπόστολος διέκρινε μίαν λέμβον γεμάτην ἀπὸ ἐπιβάτας νὰ κατέρχεται πλέουσα κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

—Φίλε μου, λέγει τότε ὁ ἱεραπόστολος, βλέπεις ἐκείνην τὴν λέμβον ἐκεῖ κάτω;

—Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

—Ὑπόθεσε λοιπόν, ὅτι στέλλω μερικοὺς ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ κατασφάξουν ὅλους ὅσοι εὑρίσκονται μέσα εἰς αὐτὴν καὶ νὰ μοῦ φέρουν πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει πολύτιμον καὶ χρήσιμον μέσα εἰς τὴν βάρκαν. Τί φρονεῖς; Ποῖος εἶνε δίκαιον νὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦτο; Ἐγώ, ὁ ὁποῖος τοὺς προέτρεψα εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτήν, ἢ αὐτοί, οἵτινες τὴν ἔφεραν εἰς πέρας;

—Πῶς; ἀπεκρίθη ὁ ἰθαγενὴς μετὰ συγκινήσεως. Δίκαιον εἶνε ὅλοι νὰ τιμωρηθῆτε. Πρέπει νὰ κατασφαγῆτε ὅλοι μαζύ.

—Αἴ! λοιπόν· προσέθεσεν ὁ ἱεραπόστολος. Ἐὰν σὺ καὶ ὁ διάβολος ἁμαρτάνετε μαζύ, ὁ διάβολος καὶ σὺ θὰ τιμωρηθῆτε μαζύ.

Ἡ ὠφέλιμος ἀνάγνωσις.

Νέος τις ἐκαυχᾶτο ἐνώπιον τοῦ Ἀριστίππου, λέγων ὅτι εἶχεν ἀναγνώσει ἄπειρα βιβλία.

—Ἀλλ' οἱ τρώγοντες πολὺ δὲν εἶνε πάντοτε καὶ οἱ ὑγιέστεροι καὶ εὐτραφέστεροι τῶν ἀνθρώπων, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος. Ὑγιέστεροι εἶνε οἱ χωνεύοντες καλῶς.

Τὸ καθῆκον τοῦ νὰ ἐργαζώμεθα.

Ἀδελφός τις ἦλθε πρὸς τὸν ἀββᾶν Σιλβανὸν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ εὑρὼν τοὺς ἀδελφοὺς νὰ ἐργάζωνται τὰ ἐργόχειρα αὐτῶν εἶπε:

— Διατί ἐργάζεσθε διὰ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην; Ἡ Μαρία τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο.

Ὁ ἀββᾶς Σιλβανὸς τότε εἶπε:

— Δόσατέ του ἓν βιβλίον νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ ἀφήσατέ τον μόνον εἰς ἓν κενὸν κελλίον.

Περὶ τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν ὥραν ὁ ἀδελφὸς περιετριγύριζε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν θὰ τὸν ἐκάλουν νὰ φάγῃ. Ἐπὶ τέλους ἦλθε μόνος του πρὸς τὸν ἀββᾶν καὶ ἠρώτησε:

— Δὲν ἔφαγον σήμερον οἱ ἀδελφοί;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς.

— Τότε διατί δὲν προσεκλήθην καὶ ἐγώ;

Ὁ ἀββᾶς Σιλβανὸς τότε τῷ παρετήρησε τὰ ἑξῆς:

— Σὺ εἶσαι πνευματικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν χρειάζεσαι τὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν οἱ ἀδελφοὶ ἔφαγον. Ἡμεῖς εἴμεθα καὶ σαρκικοὶ καὶ πρέπει να τρώγωμεν, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἐργαζόμεθα. Σὺ ἐξέλεξες τὴν ἀγαθὴν μερίδα.

Οὕτως ὁ ἀλαζὼν μοναχὸς ὄχι μόνον κατησχύνθη, ἀλλὰ καὶ ἐδιδάχθη.

Ὁ Γ. Βάσιγκτων καὶ ἡ μήτηρ του.

Ὁ Γεώργιος Βάσιγκτων, ὅταν ἦτο ἀκόμη νέος, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρυνὸν ταξείδιον ἐπὶ πλοίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐξετέλει χρέη δευτέρου πλοιάρχου. Ὅλαι αἱ προετοιμασίαι ἐγένοντο, τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν ἐν τῷ λιμένι ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς πατρικῆς οἰκίας τοῦ Βάσιγκτων, ἡ βάρκα ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀκτὴν διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ ἡ καρδία του ὁλόκληρος ἐπέτα διὰ τὴν ἐπικειμένην ἀναχώρησιν.

Ἀφοῦ αἱ ἀποσκευαί του μετεφέρθησαν εἰς τὴν βάρκαν, ἔτρεξε νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν μητέρα του καὶ εἶδεν ὅτι δάκρυα ἔρρεον ἀφθόνως ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Δὲν εἶπε τίποτε εἰς αὐτήν, ἐσχημάτισεν ὅμως τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ μητέρα του θὰ ἐστενοχωρεῖτο πολύ, ἐὰν αὐτὸς ἀνεχώρει, ἴσως δὲ καὶ θὰ ἀπέθνησκεν. Ἀπηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν καὶ τῆς εἶπε:

— Πήγαινε καὶ πὲς νὰ μοῦ φέρουν ὀπίσω τὰς ἀποσκευάς μου. Δὲν θὰ ταξειδεύσω, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πληγωθῇ ἡ καρδία τῆς μητρός μου.

Ἡ μήτηρ του ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν του ἐκείνην καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν·

—Γεώργιε, ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ εὐλογήσῃ τοὺς υἱοὺς ἐκείνους, οἵτινες τιμῶσι τοὺς γονεῖς των. Πιστεύω λοιπόν, ὅτι θὰ εὐλογήσῃ καὶ σέ.

Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς καθῆκον.

Ἀναγινώσκομεν εἰς ἀρχαίαν ἱστορίαν, ὅτι πόλις τις ἐπολιορκεῖτο καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ. Ἐν τῇ πόλει ὑπῆρχον δύο ἀδελφοί, οἵτινες κάποτε εἶχον ὑποχρεώσει διὰ μιᾶς των εὐεργεσίας τὸν κατακτητήν. Εἰς ἀνταπόδοσιν τούτου ὁ κατακτητὴς ἔδιδεν ἤδη εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ ἀφήσωσι τὴν πόλιν, πρὶν ἢ αὕτη παραδοθῇ εἰς τὸ πῦρ, παραλαμβάνοντες μεθ' ἑαυτῶν πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο εἷς ἕκαστος νὰ σηκώσῃ ἐπάνω του. Μετ' ὀλίγην ὥραν οἱ δύο γενναῖοι ἀδελφοὶ διέβαινον τὰς πύλας τῆς πόλεως καὶ ὁ μὲν εἷς ἐξ αὐτῶν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν γέροντα πατέρα των, ὁ δὲ ἄλλος τὴν μητέρα των.

ΠΙΝΑΞ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀγάπη

Πρὸς τὸν Χριστόν.

Πρῶτον πάντων τὸν Χριστὸν σελ. 30
Μόνον τὸν Χριστὸν » 47
Δεδεμένος διὰ τὸν Χριστὸν » 55
Μὴ ἐπαισχυνώμεθα τὸν Χριστὸν » 134
Μέσον διὰ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν » 230

Πρὸς τοὺς γονεῖς.

Ὁ Γ. Βάσιγκτων καὶ ἡ μήτηρ του » 303
Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς καθῆκον » 304

Πρὸς τὰ τέκνα.

Ὁ ἔκφυλος υἱὸς καὶ ὁ καλὸς πατὴρ » 86

Πρὸς τὸν πλησίον.

Ἡ ἀγάπη » 8
Ὡραία συνταγὴ » 24
Κατάλληλος νουθεσία » 30
Παυλῖνος ὁ ἐπίσκοπος Νόλης » 60
Ἡρωϊκὴ πρᾶξις » 62
Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ ὁ ληστὴς » 131
Πάντα ἐν ἀγάπῃ γινέσθω » 231

Πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

«Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ» σελ. 17
Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ Ἀρκάδιος » 45
Εἷς Σουλτάνος καὶ εἷς αὐτοκράτωρ Χριστιανὸς » 136
Ὁ ἅγιος Φωκᾶς » 187
Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ » 266
«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς....» » 281

Ἁγία Γραφὴ

Ρίπτε τὸν σπόρον καὶ θὰ καρποφορήσῃ » 9
Ἡ ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς » 57
«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες» » 256
Ἓν ὡραῖον δῶρον » 259
«Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου» » 262
Εἷς ἄπιστος ἐπιστραφεὶς » 293

Ἀδικία

Ἐξ ὅλων ὠφελεῖται ὁ ἄνθρωπος » 34
Ὁ καλίφης Χακκὴμ ὁ Β' » 176
Ἡ ἀδικία χειροτέρα τῆς πτωχείας » 283
Τιμωρία τῆς ἀδικίας » 284

Ἀλληλοβοήθεια

Βοήθει διὰ νὰ βοηθηθῇς » 273

Ἁμαρτία

Εἰς τὴν ρίζαν » 51
Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ » 53
Ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος καὶ ὁ Φωκᾶς » 94
Τὸ ἄγαλμα » 97
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος » 154
Μία παραβολικὴ διήγησις » 156

Τὸ μάθημα ἑνὸς ἀναχωρητοῦ σελ. 158
Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ » 160
Ὁ τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν πάντοτε τὰ δέοντα » 169
Κακὴ συναναστροφὴ » 183
Σπεῦδε βραδέως πρὸς ἐξάλειψιν
τῶν ἐλαττωμάτων σου » 184
Ἂς προσέχωμεν εἰς τὰς συναναστροφάς μας » 218
Ἀσήμαντοι αἰτίαι ὁδηγοῦν πολλάκις
εἰς καταστροφὰς » 264
Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνηθικότητος » 275
«Θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρὸς» » 287
Ὁ ἐκ τῶν κακῶν συναναστροφῶν κίνδυνος » 291
Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης » 297

Ἀνδρεία

Κίνδυνος φρικώδης, σταθερότης ἡρωϊκὴ » 170

Ἀνεξικακία

«Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ» » 17
Τι κατορθώνει ἡ ἀνοχὴ » 22
Ἡ συγχώρησις τῶν ὕβρεων » 29
Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ » 36
Ἀλφόνσος Ε' » 102
Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας » 120
Μάθημα ἀνεξικακίας » 254
«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς...» » 281

Ἄνθρωπος

Μία εὔνοια ἀνωφελὴς » 103
Ὁ Αὐγουστῖνος καὶ τὸ μικρὸν παιδίον » 144
Ἡ ἀπάντησις ἑνὸς χειρούργου » 288
Ὁ ὄγκος τῆς ἀγνοίας μας » 290

Ἀπελπισία

Ἡ καλλιτέρα προσευχὴ σελ. 77

Ἀπιστία

Τελευταῖοι λόγοι ἐπιστραφέντος ἀσεβοῦς » 92
Σύντομα ἢ ἀργά, θὰ πιστεύσῃς ὅμως » 101
Τὰ αἴτια τῆς ἀπιστίας » 277

Ἁπλότης

Ἡ σύζυγος τοῦ Φωκίωνος » 70
Ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ ἁπλότης τοῦ Κιγκινάτου » 193

Ἀρετὴ

Ὡραιότης καὶ ἀσχημία » 13
Τί κατορθώνει ἡ ἀνοχὴ » 22
Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ » 49
Ὁ ἅγιος Παχώμιος » 135
Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ » 160
Ὁ τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν πάντοτε τὰ δέοντα » 169
Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ΄ » 228
Κατὰ Θεόν, ἐν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τὸν Θεὸν » 239
Ἡ κληρονομία τῶν τέκνων » 240
Ὁ Φερνάνδος » 243

Αὐταπάρνησις

Παυλῖνος ὁ ἐπίσκοπος Νόλης » 60
Ἡρωϊκὴ πρᾶξις » 62
Αὐταπάρνησις στρατιώτου » 91
Συζυγικὴ ἀφοσίωσις » 150
Ὁ στρατιώτης Θεοφύλακτος » 200
Ἡ πτωχὴ γραῖα » 213

Ἡ εὐγνωμοσύνη μιᾶς Αἰθιοπίδος σελ. 221
Αὐταπάρνησις ἀδελφοῦ » 230
Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ » 266

Αὐτογνωσία

Καθημερινὴ ἐξέτασις » 219

Αὐτοκτονία

Ὁ πλούσιος νέος καὶ ὁ ὑλοτόμος » 179
Ἔντιμος θάνατος » 245

Ἀφιλοχρηματία

Ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ ἁπλότης τοῦ Κιγκινάτου » 193
Ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀφιλοκέρδεια τοῦ Ἱπποκράτους » 198
Ὁ στρατιώτης Θεοφύλακτος » 200
Ἡ ἀφιλοχρηματία τοῦ Φωκίωνος » 210
Λόγοι τοῦ ἱππότου Μπαγιὰρ » 247

Βλασφημία

Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης » 297

Βασιλεία οὐρανῶν

Ἡ ἐπουράνιος Ἱερουσαλὴμ » 225

Γυνὴ

Ἡ κυρία Δασιὲ » 241

Δικαιοσύνη

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Νουμπλὲ » 244

Ἐγκράτεια

Ἡ λιτότης τοῦ Ἐπαμεινώνδου σελ. 59
Ὁ λιτὸς βίος » 216
Ἡ ὑγεία καρπὸς τῆς ἐγκρατείας » 292

Εἰλικρίνεια

Κολακεία καὶ εἰλικρίνεια » 196
Εἰλικρινὴς ὁμολογία » 199

Εἰρήνη

Τὸ μυστικὸν τῆς εἰρήνης » 27
Ἐσωτερικὴ μαρτυρία » 211

Ἐκδίκησις

Δύο ἀδελφοὶ » 6
«Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ» » 17
Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ Ἀρκάδιος » 45
Οἱ δύο ἐρημῖται » 105
Ἡ ἐκδίκησις μεταβάλλουσα τὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἀποστάτην » 124
Εἷς Σουλτᾶνος καὶ εἷς αὐτοκράτωρ Χριστιανὸς » 136
Εὐγενὴς ἐκδίκησις » 172
Σεῖς δὲν ἡμαρτήσατε ποτέ; » 261

Ἐλαττώματα

Τὸ ἄγαλμα » 97
Τὸ μάθημα ἑνὸς ἀναχωρητοῦ » 158
Σπεῦδε βραδέως πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐλαττωμάτων σου » 184
Ἀναγνώρισις καὶ διόρθωσις » 202

Ἐλεημοσύνη

Ὁ ἐλεήμων κληρικὸς » 99
Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων » 107

Ὁ ἅγιος Μαρτῖνος σελ. 123
Ἡ πτωχὴ γραῖα » 213
Ἀπόκρισις ἑνὸς σοφοῦ » 217
Λουδοβῖκος ὁ ΙΣΤ΄ » 236

Ἐλπὶς

Ἡ Χριστιανικὴ ἐλπὶς » 56

Ἐντολαὶ Θεοῦ

«Ὅς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων...» » 250

Ἐξομολόγησις

Ὁ Λεῖβνίτιος καὶ ἡ ἐξομολόγησις » 67

Ἐργασία

Λόγοι τοῦ ἱππότου Μπαγιὰρ » 247
Τὸ καθῆκον τοῦ νὰ ἐργαζώμεθα » 302

Εὐγνωμοσύνη

Ἡ εὐγνωμοσύνη ἑνὸς Ἀλγερίνου » 215
Ἡ εὐγνωμοσύνη μιᾶς Αἰθιοπίδος » 221
«Κάμε τὸ καλό.....» » 257
Ἔμεινε πιστὸς καὶ εὐγνώμων » 267

Εὐεργεσία

Καθημερινὴ εὐεργεσία » 5
Ὡραία συνταγὴ » 24
Ὁ ἀληθὴς εὐεργέτης » 41
Εὐεργεσία καὶ εὐτυχία » 64
Λουδοβῖκος ὁ ΙΣΤ΄ » 236

Εὐλάβεια

Φίλιππος ὁ Β΄ » 138

Εὐσπλαγχνία

Ἀλφόνσος ὁ Ε΄ » 141

Εὐτυχία

Ὁ Ναπολέων καὶ τὸ παιδίον σελ. 39
Εὐεργεσία καὶ εὐτυχία » 64
Μία συνδιάλεξις » 139
Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μενεδήμου » 212

Εὐχαριστία

Λόγοι τοῦ Σαίν-Φοᾶ » 162

Ἔχθρα

Οἱ δύο συμφιλιωθέντες ἔμποροι » 100
Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων » 226

Ζῆλος

Ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος ἑνὸς ὑπουργοῦ » 16

Ζωὴ

Ζωὴ καὶ θάνατος » 32
Ζωὴ ἢ θάνατος; » 58

Θάνατος

Ὁ θάνατος μᾶς ἐξισώνει » 28
Ζωὴ καὶ θάνατος » 32
Ζωὴ ἢ θάνατος; » 58
Οἱ λαοὶ τῆς Θράκης » 113
Ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀποθνήσκοντος » 115
Ἔντιμος θάνατος » 245

Θεὸς

Ἡ ὕπαρξίς Του

Ἡ ὕπαρξις τοῦ Θεοῦ » 43
Ἡ πίστις τοῦ Μ. Ναπολέοντος » 78
Μία σωτηριώδης συνάντησις » 235

Αἱ ἰδιότητές Του

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Χριστιανοῦ σελ. 46
Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ » 49
Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ » 74
Ὁ Αὐγουστῖνος καὶ τὸ μικρὸν παιδίον » 144
Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ » 160

Ἡ ἀγάπη Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους

Ὁ ἀληθὴς εὐεργέτης » 41
Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ » 53
Μία σωτηριώδης συνάντησις » 235
Μάθημα πίστεως » 271
Βασιλικὴ συμπεριφορὰ » 274
Προσὸν ἀπαραίτητον δι' ἰατρὸν » 285

Θλῖψις

Κεκρυμμένη εὐλογία » 11
Ἐξ ὅλων ὠφελεῖται ὁ ἄνθρωπος » 34
Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβρυγίας Λανφρὰγκ » 174
Ἡ ἐκ τῶν πειρασμῶν ὠφέλεια » 181
Ἡ πίστις ἑνὸς τυφλοῦ » 269
Ὁ πρίγκηψ κηπουρὸς » 279

Καθῆκον

Ὁ Θρησκευτικὸς ζῆλος ἑνὸς ὑπουργοῦ » 16
Τὰ καθήκοντά μας » 26
Ὁ Μέγας Θεοδόσιος καὶ ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος » 88
Ὁ Γ. Βάσιγκτων καὶ ἡ μήτηρ του » 303
Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς καθῆκον » 304

Κατάκρισις

Μὴ τρέχωμεν εἰς τὰς κρίσεις μας » 12
Τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων » 38

Ἡ ἐκ τῶν ἐπικρίσεων ὠφέλεια σελ. 42
Ἐσωτερικὴ μαρτυρία » 211

Καύχησις

Μία ἀπάντησις τοῦ Σόλωνος » 260

Κενοδοξία

Οἱ τελευταῖοι λόγοι ἑνὸς ἐπιστραφέντος ἀσεβοῦς » 92
Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδωρήτου » 111

Κήρυγμα

Ὁ σκοπός.

Μόνον τὸν Χριστὸν » 47
Εἰς τὴν ρίζαν » 51
Ὄχι τὸν ἑαυτόν μας » 59

Ὁ τρόπος.

Ἡ τέχνη τοῦ κηρύγματος » 15
Κήρυγμα καὶ προσευχὴ » 37
«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες» » 256

Οἱ καρποί.

Τὸ μέσον τῆς μετανοίας » 52
Ἀπὸ ἕνα κήρυγμα » 252
Ἄφωνον κήρυγμα » 272

Κλῆρος

Ὁ Johnson καὶ οἱ κληρικοὶ » 47

Κολακεία

Ἀλφόνσος Ε΄ βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ Ἀραγωνίας » 145
Μάθημα διὰ τοὺς κόλακας » 149
Κολακεία καὶ εἰλικρίνεια » 196

Κρίσις μέλλουσα

Ἀπάντησις σαφὴς σελ. 76

Κυριακὴ

Τὸ κήρυγμα » 41

Λογομαχία

Ἀποφεύγωμεν τὰς λογομαχίας » 234

Μακροθυμία

Δύο ἀδελφοὶ » 6
Τί κατορθώνει ἡ ἀνοχὴ » 22
Ὁ Ἀλφόνσος Ε' » 102
Ὁ Φραγκῖσκος τῆς Σάλης » 127

Ματαιότης

Τὰ ἀνθρώπινα μεγαλεῖα » 48
Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ αἱ κατακτήσεις του » 58
Μία ἀπάντησις τοῦ Σόλωνος » 230

Μεγαλοψυχία

Μεγαλοψυχία » 32
Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Ἀδριανοῦ » 39
Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου » 85
Ὁ δοὺξ τῆς Βουρβόνης » 238

Μελέτη

Ὁμολογία ἑνὸς γέροντος » 116
Ἡ ὠφέλιμος ἀνάγνωσις » 301

Μετάνοια

Ὁ εὐσεβὴς κύριος » 66

Ὅρκος

Τισσαφέρνης καὶ Ἀγησίλαος » 63
Ἡ ψευδορκία » 66

Παράδειγμα

Ἡ ἀξία τοῦ καλοῦ παραδείγματος σελ. 83
Ὁ Φερνάνδος » 243

Πίστις

Οἱ καρποί.

Ἡ τελευταία παρηγορία » 19
Ἡ πίστις ἑνὸς τυφλοῦ » 269
Μάθημα πίστεως » 271
Παράδειγμα ἀφελοῦς πίστεως » 289
Γνωρίμια εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ὁδηγεῖ ἡ πίστις » 294

Ὁμολογία.

Κωνσταντῖνος ὁ Χλωρὸς » 118
Μὴ ἐπαισχυνώμεθα τὸν Χριστὸν » 134
Οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι » 147
Ὁ Χριστιανὸς ἀξιωματικὸς » 165
Λόγοι ἑνὸς ὁμολογητοῦ » 249

Ἄρνησις.

Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης » 297

Πολυτέλεια

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ πολυτέλεια » 72
Ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδωρήτου » 111

Πραότης

Ἡ πραότης Φιλίππου τοῦ Β΄ » 71

Προσευχὴ

Ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος ἑνὸς ὑπουργοῦ » 16
Κήρυγμα καὶ προσευχὴ » 37
Οἱ δύο ἐρημῖται » 105
Ὁ νεαρὸς ποιμὴν » 106
Ὁ Ἀλβουκέρης » 164

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς σελ. 220
Ἡ κεραυνοβόλος Λεγεὼν » 223
Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων » 226
Προσὸν ἀπαραίτητον δι' ἰατρὸν » 285

Προσοχὴ

Ἀσήμαντοι αἰτίαι ὁδηγοῦν πολλάκις
εἰς καταστροφὰς » 264

Σατανᾶς

Ὁ Γλάδστων περὶ τοῦ πονηροῦ » 62
Ἡ εὐθύνη τοῦ διαβόλου καὶ ἡ ἐνοχὴ
ἡ ἰδική μας » 300

Συκοφαντία

Ἡ ἐκ τῆς διαβολῆς ὠφέλεια » 25
Αἱ συκοφαντίαι » 28
Οἱ διαβολεῖς » 31
Αἱ διαβολαὶ » 33
Ἡ συκοφαντία δὲν ἀνακαλεῖται » 35
Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ Ἀρκάδιος » 45
Ἡ συκοφαντία τιμωρουμένη » 73
Ὁ Μ. Ἀθανάσιος καταισχύνων
τοὺς συκοφάντας του » 151

Συναναστροφαὶ

Κακὴ συναναστροφὴ » 183
Ἂς προσέχωμεν εἰς τὰς συναναστροφάς μας » 218
Ὁ ἐκ τῶν κακῶν συναναστροφῶν κίνδυνος » 291

Συνείδησις

Ὁ Γουλιέλμος Ροῦφος καὶ οἱ μοναχοὶ » 21
Καθηγητὴς ἐπιτιμώμενος » 130
Ὁ τυφλὸς γέρων » 167
Τὰ αἴτια τῆς ἀπιστίας » 277

Ταπείνωσις

Ἡ ταπείνωσις σελ. 23
Ὁ ἀληθῶς σοφὸς » 54
Ἀλφόνσος Ε΄ βασιλεὺς Σικελίας καὶ Ἀραγωνίας » 145
Ἡ σεμνότης τοῦ Πλάτωνος » 190
Ἡ ἀφέλεια τοῦ Φιλοποίμενος » 192
Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Ἐπαμεινώνδου » 206
Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Βάκωνος » 214
Ἡ κυρία Δασιὲ » 241

Τελειότης

Ὁ Φραγκλῖνος » 207

Τιμιότης

Ἡ τιμιότης τοῦ Ἰνδοῦ » 20
Ὁ τυφλὸς γέρων » 167

Ὑπερηφάνεια

Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης » 55
Μία ἀπάντησις τοῦ Σόλωνος » 260

Ὑπομονὴ

Ἡ ὑπομονὴ κάμπτει τὴν τραχύτητα » 204

Ὑποταγὴ

Μόνον ὅ,τι θέλει ὁ Θεὸς » 76
Μία χειροτονία τοῦ Μ. Βασιλείου » 82
Τὸ ἄγαλμα » 97
Οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι » 147
«Ὅς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων...» » 250
«Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου» » 262
Λόγοι Ἐπικτήτου » 295

Φιλαργυρία

Ποῦ φθάνει ἡ φιλαργυρία σελ. 242

Φιλοξενία

Ὁ ἀνάδοχος » 109
Ὁ ἅγιος Παχώμιος » 135
Ὁ ἅγιος Φωκᾶ » 187

Χαρὰ

Οἱ λαοὶ τῆς Θράκης » 113
Ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀποθνήσκοντος » 115
Λόγοι ἑνὸς ὁμολογητοῦ » 249

Χαρτοπαιξία

Εὐγενὴς καὶ ὠφέλιμος ἐπίπληξις » 7
Ὁ νεαρὸς χαρτοπαίκτης » 142
Τὸ χαρτοπαίγνιον » 243

Χριστιανισμὸς

Πτωχοὶ καὶ πλούσιοι » 14
Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ » 81
Ὁ Διδερῶτος » 129
Ὁ ἅγιος Παχώμιος » 135
Χριστιανὸς καὶ εἰδωλολάτρης » 229
Ὁ Φερνάνδος » 243
Εἷς ἄπιστος ἐπιστραφεὶς » 293

Χριστιανὸς

Ὁ πλοῦτος τοῦ Χριστιανοῦ » 75
Ὁ ἅγιος Λουκιανὸς » 84
Ὁ Χριστιανὸς ἀξιωματικὸς » 165
Αἱ κτήσεις ἑνὸς Χριστιανοῦ » 296

Χριστὸς

Ἡ τελευταία παρηγορία σελ. 19
Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ » 36
Ἡ θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ » 50
Χριστιανὸς καὶ ἄπιστοι » 80
Ἡ δύναμις ἡ ἐγκρυπτομένη
εἰς τὴν λέξιν Ἰησοῦς Χριστὸς » 298

Ψεῦδος

Τὸ κέρδος τοῦ ψεύδους » 14
Τὸ ψεῦδος » 61

Ψυχὴ

Εὐσεβῆ αἰσθήματα ἑνὸς ἀποθνήσκοντος » 114

Ψυχραιμία

Ἡ ψυχραιμία ἐν τῇ συζητήσει » 8

ΔΕΣΗ ΠΩΜΑΡΤΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΔΕΣΜΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878